Τομ. Β'
15-16
σελ. 245-276

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 15—16

ΦΥΣΙΣ

1—15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1901

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 14
Παρὰ τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὴν συνδρομήν των, ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτην ἀμέσως, ὅπως λάβωσιν ἐγκαίρως τὴν ἀπόδειξιν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου των, καθόσον ἡ ἐκκύβευσις αὐτοῦ γενήσεται κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΥΛΗ

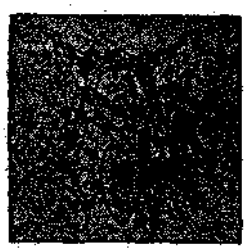

ΠΟ τὰ πλέον περιμάχητα ζητήματα τῆς ἐπιστήμης εἶνε τὸ περὶ ὕλης καὶ δυνάμεως.

Ὑπάρχει δύναμις πνευματικὴ καὶ ἀπόλυτος, ἥτις ὑφίσταται ἀνέκαθεν πρὸ τῆς δημιουργίας καὶ ἥτις κυβερνᾷ τὸ σύμπαν μετὰ τὴν γένεσίν του, κυρίαρχος πάντοτε αὐτοῦ καὶ διακεκριμένη ἀπ' αὐτοῦ; Ἰδοὺ τὸ ἓν μέρος τοῦ ζητήματος.

Ὑπάρχουσι δυνάμεις δεσπόζουσαι τῶν δυνάμεων τῆς ὕλης, ἐκδηλούμεναι μὲν ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ μὴ συνταυτιζόμεναι μετ' αὐτῆς, ριθμίζουσαι αὐταὶ τὰς κινήσεις τῆς ὕλης καὶ κατευθύνουσαι αὐτὰς σκοπίμως; ἢ αἱ καλούμεναι ἐνταῦθα δυνάμεις εἶνε ἁπλαῖ τῆς ὕλης ἰδιότητες καὶ κινήσεις καὶ μεταβολαὶ τυχαίως παραγόμεναι; Ἰδοὺ τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ζητήματος.

Τί πρέπει νὰ δεχθῶμεν;

Οἱ ὑλισταὶ ἀπορρίπτουσι καθ' ὁλοκληρίαν καὶ τὴν ὕπαρξιν Δημιουργικῆς Δυνάμεως, καὶ τὴν ὕπαρξιν δυνάμεων, αἵτινες ρυθμίζουσι τὰς κινήσεις καὶ τὰς μεταβολὰς τῆς ὕλης.

Ὁ Gotta λέγει: «οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιτρέπει ἡμῖν τὴν ὑπόθεσιν ὑπάρξεως αὐτοτελῶν δυνάμεων, ἄνευ σώματός τινος, ἐξ' οὗ ἀπορρέουσι καὶ ἐφ' οὗ ἐνεργοῦσιν αὗται».

Ὁ Moleschott κράζει· «ἡ δύναμις, ἡ δίδουσα τὴν ὤθησιν ἐκ τῶν ἐκτός, οὔτε Θεός τις εἶναι, οὔτε κεχωρισμένη τῆς ὑλικῆς τῶν πραγμάτων οὐσίας, ἀλλ' ἡ ἀχώριστος τῆς ὕλης ἰδιότης, ἥτις εἶναι συνδεδεμένη μετ' αὐτῆς ἐμφύτως ἐν πάσῃ αἰωνιότητι. Δύναμις, μὴ συνημμένη μετὰ τῆς ὕλης, ἀλλ' ἱπταμένη ἐλευθέρως ὑπεράνω αὐτῆς, εἶνε ἰδέα παράλογος».

Κατὰ τὸν Mohr «ἡ ὅλως κεχωρισμένη ὕπαρξις τῆς δυνάμεως ἀπὸ τῆς ὕλης, εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον».

Κατὰ τὸν Mayer «ἡ δύναμις οὐδαμῶς ὑφίσταται ἐκτὸς τῆς ὕλης».

Καὶ κατὰ τὸν Βύχνερ «κίνησις τῆς ὕλης ἐξαρτᾶται μοναδικῶς ἀπὸ νόμων, ἐν αὐτῇ διαδηλουμένων καὶ τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶνε τὰ ἀποτελέσματα διαφόρων τυχαίων συνθέσεων· οὐδὲν πρᾶγμα ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε ν' ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν δυνάμεως, ἐκτὸς τῶν μεταβολῶν, ἃς παρατηροῦμεν εἰς τὰ σώματα, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἡμετέρων αἰσθήσεων. Εἰς ταύτας δὲ τὰς μεταβολάς, τὰς κατατεταγμένας ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, ἐφαρμόζεται ὁ γενικὸς ὁρισμός, δύναμις... Οἱ δὲ ὁμιλοῦντες περὶ Δημιουργικῆς Δυνάμεως, ἐφ' ἑαυτῆς παραγαγούσης τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός, ἀγνοοῦσι τὴν πρώτην καὶ ἁπλουστέραν ἀρχὴν τῆς σπουδῆς τῆς φύσεως, βασιζομένης ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐμπειρικῆς. Ἡ ἰδέα προσωπικῆς δημιουργικῆς δυνάμεως ἀπάγει εἰς τὸ ἀδύνατον». (Βύχνερ Δύναμις καὶ ὕλη).

Τὰς βεβαιώσεις των ταύτας οἱ ὑλισταὶ ἐξαγγέλλουσι μετὰ στόμφου καὶ αὐθεντίας

καὶ τὰς θεωροῦσιν ἀνεπιδέκτους πάσης ἀνασκευῆς, ὁ δὲ Βύχνερ ἀποδίδων ὁλόκληρον τὸν μηχανισμὸν τοῦ Σύμπαντος εἰς τυχαίας τῆς ὕλης κινήσεις, δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀναξίαν πάσης συζητήσεως τὴν ἰδέαν περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ καὶ δυνάμεων, ἐπιβαλλομένων εἰς τὴν ὕλην καὶ ρυθμιζουσῶν αὐτήν.

Ἐὰν τὸ σύμπαν ὑπήκουεν ἁπλῶς εἰς κινήσεις τυχαίας πράγματι, ὡς διατείνονται οἱ ὑλισταί, ἀρρυθμίστους, ἀτάκτους, ἀσκόπους, ἡ ὑλιστικὴ περὶ δυνάμεων θεωρία θὰ ἦτον εὐλογοφανής. Ἀλλ' ὅταν ἐκ τῶν κινήσεων τούτων προκύπτῃ ἡ τόσον θαυμαστὴ καὶ ἐξαισία του Σύμπαντος ἁρμονία, ὅταν αἱ κινήσεις αὗται, τόσον εἰς τὴν ἀνόργανον ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐνόργανον φύσιν, διενεργῶνται μετὰ νοῦ καὶ σκοποῦ καὶ σχεδίου, λαμπρῶς ἐκφαινομένων εἰς τὴν ἰσορροπίαν τῶν σωμάτων, εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς ἰδέας ἐν τῇ παραγωγῇ τῶν εἰδῶν καὶ εἰς τὴν σοφωτάτην ὀργάνωσιν καὶ λειτουργείαν τῶν ποικίλων αὐτῶν δυνάμεων, τὸ διατείνεσθαι ὅτι τὸ Σύμπαν ὑφίσταται, κινεῖται καὶ ρυθμίζεται ἁπλῶς διὰ τυφλῶν καὶ τυχαίων τῆς ὕλης συνθέσεων καὶ κινήσεων, ὑπερβαίνει τὰ ἀπώτατα ὅρια καὶ αὐτῆς τῆς ἠλιθιότητος καὶ παραφροσύνης.

Εὐτυχῶς αἱ ὑλιστικαὶ αὗται θεωρίαι ἀποκρούονται ὑπὸ τῶν μεγίστων καὶ κορυφαίων καὶ ἀναμφισβητήτου κύρους ἐπιστημόνων. Καὶ ἐν πρώτοις ἐξελέγχεται ἡ ἀμαθὴς οἴασις τῶν ὑλιστῶν, οἵτινες ὁμιλοῦσι περὶ τῆς ὕλης ὡς περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δι' αὐτοὺς δὲν ἔχει σκότος καὶ μυστήρια.

Πᾶσα ὕλη, ὡς γνωστόν, συνίσταται ἐκ μορίων καὶ ἀτόμων. Ἀλλ' ἕκαστον μόριον καὶ ἄτομον ἐμπεριέχει ἀπειροελάχιστα ἄτομα, καὶ μετὰ πᾶσαν νέαν διαίρεσίν του πᾶν ὑλικὸν μόριον καὶ ἄτομον εἶνε δεκτικὸν ἄλλης ἀπειροστῆς διαιρέσεως, καθόσον ἡ ἰδέα τοῦ ἀτόμου τῆς ὕλης ἐνέχει πάντοτε τὰ στοιχεῖα τοῦ ὄγκου καὶ τῆς ἐκτάσεως.

Πῶς λοιπὸν τελεῖται αὐτὴ ἡ ἐπ' ἄπειρον οὕτως εἰπεῖν, διαίρεσις τοῦ πεπερασμένου, τί δὲ δύναται νὰ ἦνε τὸ ἄτομον τῆς ἐσχάτης ὑποδιαιρέσεως, τὸ ἀνεπίδεκτον πλέον ἄλλης;

Ἡ ἐπιστήμη βλέπει εἰς ταῦτα μυστήρια. Ὁ φυσιοδίφης Στούαρτ καὶ ὁ μαθηματικὸς Ταί, εἰς τὸ ὀγκῶδες καὶ περισπούδαστον σύγγραμμά των περὶ δυνάμεως καὶ ὕλης, δὲν ἀποκρύπτουσιν ὅτι αἱ περὶ ὕλης γνώσεις τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἕωλοι καὶ ἀτμώδεις. Δυνάμεθα μὲν νὰ ὁρίσωμεν μαθηματικῶς πολλὰ τῶν φαινομένων αὐτῆς καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐνεργειῶν της, ἀλλ' εἰς τὰ περὶ συνθέσεως τῆς ὕλης καὶ τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς, δὲν γνωρίζομεν πλέονα τοῦ Δημοκρίτου.

Ὁ δὲ Ζέλνερ γράφει: «αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς διαφωτίζουσι τὰ μόρια τῆς ὕλης ἀλλ' ἐπικρατεῖ βαθύτατον σκότος ἐπὶ τῶν ἀτόμων ἐξ' ὧν συντίθενται. Αἱ πλέον ἀντίθετοι δοξασίαι δύνανται νὰ παραταθῶσιν ὡς εὐλογοφανεῖς. Δύσκολον δ' εἶνε νὰ εὕρῃ τις ἀσφαλῆ ὁδὸν μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως».

Ὡσαύτως, ποία εἶνε ἡ οὐσία τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ποία ἡ ἕδρα των, πόθεν ἀπορρέουσιν αὗται καὶ ποῖα τὰ πρῶτα αἴτια τῶν φυσικῶν νόμων καὶ φαινομένων; Πάντα ταῦτα τὰ ἐρωτήματα ἀπομένουσιν ἄλυτα καὶ μυστηριώδη διὰ τὴν ἔρευναν τῆς ἐπιστήμης. Αἱ μᾶλλον ἀντίθετοι περὶ αὐτῶν γνῶμαι διασταυροῦνται ἐκ τῶν τάξεων τῶν φυσιοδιφῶν, ἀναγκάζεται δέ τις νὰ θεωρήσῃ, ὅτι νηφαλεωτέρα βεβαίως εἶνε ἡ τοῦ Κλαυδίου Βερνάρδου, ἀνομολογοῦντος, ὅτι «ἡμεῖς βλέπομεν τὰ ἄμεσα τῶν φαινομένων αἴτια, ἀλλὰ τὰ πρῶτα αἴτια μᾶς διαφεύγουσι».

Προκειμένου περὶ δυνάμεως καὶ ὕλης, οἱ ὑλισταὶ θεωροῦσι τὰ ἄτομα ὡς τὴν πηγὴν πάσης δυνάμεως. Ἀλλ' ὁ Ἀμπὲρ μετ' ἄλλων θεωροῦσιν, ὅτι τὸ ὂν καὶ τὸ ὑπάρχον εἶνε ἡ δύναμις, τὸ δὲ ἄτομον εἶνε ἁπλῆ ἐνσωμάτωσις τῆς δυνάμεως. Ὁ Νεύτων, προκειμένου περὶ τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος, ὁμολογεῖ, ὅτι ἀγνοεῖ τίς ἡ ἕδρα του, ἀλλὰ θεωρεῖ ἄλογον τὸ πιστεύειν, ὅτι ἡ δύναμις ἔγκειται ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀτόμοις τῶν ἑλκομένων. Ὁ Φλαμμαρίων χαρακτηρίζει ὡς παιδαριώδη τὴν δοξασίαν, ὅτι ἡ δύναμις εἶνε ἰδιότης τῆς ὕλης, ὁ δὲ Χίρν εἰς τὴν περιώνυμον θερμοδυναμικήν του βεβαιοῖ, ὅτι τὸ αἴτιον τῆς καθολικῆς ἕλξεως δὲν εἶνε ἰδιότης τῆς ὕλης, ἀλλὰ φύσεως ἀύλου καὶ ὅτι θεωρία, ἐπαγγελλομένη τὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τοῦ παντὸς διὰ τῆς αὐτοματόου τῆς ὕλης κινήσεως, εἶνε ἐναντία πάντων τῶν ἐξαγομένων τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ πάσης μελέτης καὶ ἀναλύσεως τῶν πραγμάτων.

Ἄλλοι πάλιν φυσιοδίφαι δέχονται μὲν μηχανικὰς δυνάμεις συμφύτους εἰς τὰ ὑλικὰ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ πρεσβεύουσιν, ὅτι διάφοροι εἶνε οἱ νόμοι, οἱ διέποντες τὸ ἐνόργανον καὶ ζωϊκὸν βασίλειον καὶ ὅτι ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποκαλύπτεται ἐμφανέστατα ἡ ὕπαρξις Δημιουργοῦ ὑπερκοσμίου.

Οἱ ὑλισταὶ καθυπάγουσι τὰ πάντα εἰς τὴν κίνησιν τῶν μορίων τῆς ὕλης. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Δεϊλίγγερ, πρόεδρον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἑταιρείας τῶν μικροσκοπικῶν ἐρευνῶν, «ἡ κίνησις δὲν ἔχει ἀφ' ἑαυτῆς οὐδεμίαν δημιουργικὴν ἰδιότητα. Φέρει μεταβολὴν θέσεως τῶν ἀτόμων καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀλλ' ἡ σκοπιμότης καὶ ἁρμονία τῶν κινήσεων, καὶ ὁ σύνδεσμος ὅλων τῶν νόμων καὶ τῶν μεταβολῶν τῶν ἀτόμων, μᾶς ὁδηγεῖ ἐνώπιον ἀκαταλήπτου δυνάμεως, αἰτίας τῆς ἀμεταβλήτου καὶ ἀδιαλείπτου ἐνεργείας. Αἱ μέθοδοι τῆς ἐπιστήμης (τῆς ἐμπειρικῆς) δὲν ἐπιτρέπουσιν οὔτε τὴν βεβαίωσιν οὔτε τὴν ἄρνησιν πρώτου αἰτίου, ἀπείρου καὶ αἰωνίου, διότι δὲν πρόκειται περὶ φαινομένου, ὑποβαλλομένου εἰς τὴν ἐμπειρικὴν ἀνάλυσιν καὶ παρατήρησιν. Ἀλλ' ἡ ὕπαρξις τοιούτου ὄντος ὄχι μόνον εἶνε δυνατή, ἀλλ' εὑρίσκεται καὶ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς ὅλας τὰς νοητικὰς ἡμῶν ἱκανότητας».

Καὶ ἤδη ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ τίνα θέσιν ἔχουσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ αἱ πεφυσιωμέναι διαβεβαιώσεις τῶν ὑλοφρόνων περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ὑπάρξεως ἀπολύτου καὶ ἀύλου δημιουργικῆς δυνάμεως, ὡς καὶ περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, καθ' ὃν αἱ διέπουσαι τὴν ὕλην δυνάμεις εἶνε μόνον ἁπλαῖ ἰδιότητες καὶ ἁπλαῖ κινήσεις αὐτῆς.

«Ἀνάπλασις»

ΑΙ ΟΜΙΧΛΑΙ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΩΝ ΝΕΦΩΝ

Πὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνσκήψεως ἐσχάτως ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ πυκνοτάτων ὁμιχλῶν αἴτινες σπανιώτατα ἀναφαίνονται μετὰ τοσαύτης ἐντάσεως, πυκνότητος καὶ πολυημέρου διαρκείας καὶ αἴτινες ἐγένοντο ἀφορμή, ὥστε ἐν μὲν τοῖς Παρισίοις νὰ καταστῶσι σχεδὸν ἀδιάβατοι αἱ διὰ τῶν ὁδῶν συγκοινωνίαι, ἐν τῷ Λονδίνῳ νὰ βαδίζωσιν οἱ ἄνθρωποι μόλις τῇ βοηθείᾳ πυρσῶν, ἐν τῷ πορθμῷ τῆς Μάγχης ν' ἀνασταλῶσιν οἱ ἀπόπλοι τῶν ἀτμοπλοίων καὶ πολλοὶ θάνατοι νὰ ἐπακολουθήσωσι, καθ' ἃς τὸ ὑγρόμετρον τῶν Παρισίων ἐσημείωσε 90 μέχρις 98 βαθμούς, ἐνῷ ἄλλοτε τὸ μέγιστον δὲν ὑπερέβη τοὺς 95 ο/ο, ὁ φυσιοδόφης Ερρίκος δὲ Παρβίλλ ἐδημοσίευσε τὴν ἀκόλουθον περὶ ὁμιχλῶν μελέτην του, ἣν χάριν τῶν ἡμετέρων φυσιολόγων ἀναγνωστῶν μεταφέρομεν καὶ ἡμεῖς ἐν μεταφράσει ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Φύσεως».

«Ἡ ὁμίχλη πραγματικῶς οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ νέφος σχηματιζόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἐν τοῖς κατωτέροις στρώμασι τῆς ἀτμοσφαίρας, ψυχομένης τῆς γῆς καὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος συγκερανυμένης πρὸς τὴν τοῦ ἐδάφους. Ἐν γένει πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται καιρὸς ἥσυχος καὶ ἡ ἐπάλληλος ἐπιβολὴ τῶν ἀνέμων νοτείου καὶ βορείου· τότε ὁ ὑδατμὸς συμπυκνοῦται καὶ ἐνίοτε ἐπαρκῶς, ὥστε νὰ σχηματισθῶσι ψεκάδες ὑετοῦ. Εὑρισκόμεθα ἀκριβῶς ἐντὸς νέφους, διαλυομένου εἰς βροχὴν καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι παχνίζει ἢ ψεκάζει.

Ὁ ἄγγλος φυσιολόγος Aitken ἀπέδειξεν, ὅτι οἱαδήποτε φύσεως ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κόνις διευκολύνει τὸν σχηματισμὸν τῆς ὁμίχλης καὶ τῆς βροχῆς, καθ' ὅσον ἕκαστος κόκκος κόνεως γίνεται πυρὴν συμπυκνώσεως ὑδατμοῦ, ἤτοι μικρᾶς σταγόνος.

Ἐνίοτε παράγονται ἔτι τοπικαὶ ὁμίχλαι, ἔχουσαι τὴν αὐτὴν τῶν μεγάλης ἐκτάσεως ὁμιχλῶν κατιγωγήν, ἤτοι τὸ ψύχος τοῦ ἐδάφους καὶ τοιαῦται εἰσὶν αἱ συγκεντρούμεναι τὸ ἑσπέρας καὶ τὴν πρωΐαν ὁμίχλαι ἐπὶ τῶν δασῶν, τῶν λιμνῶν, τῶν ποταμῶν καὶ πεδιάδων, ὡς καὶ κατὰ μῆκος τῆς θαλασσίου ἀκτῆς. Ἔχουσι δὲ ὡς ἀφορμὴν τὴν ψύξιν τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν συμπύκνωσιν τῶν ὑδατμῶν τῶν ποταμῶν, λιμνῶν κτλ.

Ἰδίως ἀπὸ ὀρεινῶν μερῶν δύναταί τις ἀνέτως νὰ παρακολουθήσῃ τὴν γένεσίν τινων ὁμιχλῶν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρωΐαν, μὲ δροσώδη καιρόν, βλέπει τις σχηματιζόμενα μικρὰ νέφη πέριξ τῶν κλιτύων τῶν ὀρέων καὶ βαθμηδὸν καταλαμβάνοντα ἅπασαν τὴν ἔκτασιν. Τὰ νέφη συσσωρεύονται καὶ ἂν μεσολαβήσῃ ὁ ἥλιος, ὑψοῦνται ταῦτα κατ' ὀλίγον, ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν πλευρῶν καὶ βραδέως διαλύονται εἰς τὰ ἀνώτερα μέρη τοῦ ὄρους. Τὰ νέφη κρέμανται πολλάκις ἐν εἴδει λευκῶν ρακῶν ἐπὶ τῶν βράχων μέσου ὕψους.

Ἐν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων φαινομένων, τὰ ὁποῖα δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους, εἶνε ἡ λεγομένη «θάλασσα τῶν νεφῶν». Εὑρίσκεσθε κάτω εἰς τὴν ὑπώρειαν ὄρους, ἔνθα ἐπικρατεῖ ὁμίχλη, ὁ καιρὸς εἶνε μελαγχολικὸς καὶ ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος. Ἀνέλθετε ἤδη ἄνω μέχρι 1,200 μέτρων ἢ 1,500, ὡς συνήθως συμβαίνει νὰ εἶνε τὸ ὕψος τοῦ ὄρους. Τὸ θέαμα ἀλλάζει ἀποτόμως καὶ ἀμέσως. Ἐν ὅσῳ διέρχεσθε τὰς ὀρεινὰς ἀτραπούς, τὰ ἐνδύματά σας εἰσὶν ὑγρὰ καλύπτονται ὑπὸ ὑδατίνων ψεκάδων, ἡ δὲ ἀναπνοή σας καθίσταται δύσκολος. Ὁπόταν ἐξέλθετε τοῦ ὁμιχλώδους τούτου νέφους, ὁ οὐρανὸς ἀναφαίνεται καθαρός, ὁ δὲ ἥλιος πλησιαφαῶς λαμπερός. Κάτωθι παρατη-

ρεῖτε τὰ ὁμιχλώδη ταῦτα νέφη, ἄνωθι τὴν ἀτμόσφαιραν ἥσυχον καὶ ψωτεινήν. Ἐν Ἐλβετίᾳ τὰ πάντα μεταχειρίζονται, ὅπως διεγείρωσι τὴν περιέργειαν τῶν περιηγητῶν διασκεδάζουσι δ' αὐτοὺς μὲ τὴν ὁμίχλην. Ὁσάκις ὁ καιρὸς εἶνε μελαγχολικὸς καὶ ὁμιχλώδης ἐν Λουκέρνῃ, ὁ τηλέγραφος προσκαλεῖ αὐτοὺς ν' ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῶν ξενοδοχείων ἄνωθι κειμένων τοῦ Ρίντζη, ὅπως θαυμάσωσιν ἐκεῖθεν τὴν κάτωθι «θάλασσαν τῶν νεφῶν». Καὶ προθυμοποιοῦνται, ὅσοι δὲν ἔχουσι ἐργασίαν νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βιτζνάου καὶ ἀνέλθωσι σιδηροδρομικῶς μέχρι τοῦ Κούλμ. Ἀλλὰ συνήθως ἡ ὁμίχλη διαλύεται καὶ τὸ τραῖνον φθάνει ἀργά. Τὴν ἐπαύριον τρέχουσιν ἐκ νέου καὶ προλαμβάνουσι τὸ θέαμα.

Πολλάκις παρέστην εἰς τὸ θέαμα τῆς «θαλάσσης τῶν νεφῶν». Ἐν Ρίντζῃ Σχεῖδεγ τὸ θέαμα εἶνε ὡραιότατον, ἰδίᾳ κατὰ τὰ πρῶτα ψύχη τοῦ φθινοπώρου Ἡ ὁμίχλη ἀναφαίνεται ἐνωρὶς καὶ ἠκολουθήσαμεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἕκτης τῆς πρωΐας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας μετὰ μεσημβρίαν. Ἐκπλήττεταί τις ὄντως ἐγειρόμενος καὶ βλέπων ἅπαν τὸ χωρίον μεταμεμορφωμένον. Τὰ μεσαῖα ὄρη ἐντελῶς ἐξαφανίζονται ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος καὶ δὲν διακρίνει τις εἰς τὰ βάθη ἢ λαμπρὸν λευκὸν ὄγκον κινούμενον, ὡς ὑδατμὸς τῆς θαλάσσης. Θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς ἐπιφάνειαν ὕδατος, ζωηρῶς μεταφερομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐνίοτε ὡς παγοσειρὰς ψαιὰς ἢ ψωτεινάς, περιπλεκομένας ἀλλήλαις. Ἄνωθι τῆς λευκῆς ταύτης θαλάσσης ἐπιφαίνονται τῆδε κακεῖσε ὑπόψαιοι, δίκην νησιδρίων, βουνώδεις κορυφαί. Νομίζει δέ τις πρὸς στιγμήν, ὅτι εὑρίσκεται ἀπολαυμένος ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου ἐπιφανείας ὕδατος, ὡς ἐν κατακλυσμῷ· τὰ δὲ ὕδατα ἀνέρχονται οὕτω πάντοτε καὶ καλύπτουσι τὸ ὄρος μέχρι πλημμύρας. Ἡ ἐντύπωσις εἶνε μοναδική, ὁ δὲ οὐρανὸς ἄνωθι ὅλως ἀνέφελος φαίνεται ὡραίου κυανοῦ χρώματος. Καὶ ὁ ἥλιος ἀκτινοβολεῖ καὶ φωτίζει τὴν ἀσυγκρίτου ὡραιότητος μοναδικὴν ταύτην σκηνήν.

Εἶτα, μετὰ τὴν μεσημβρίαν βλέπει τις τὰ λευκὰ ταῦτα κύματα προσκρουόμενα ἐπ' ἀλλήλων μετὰ πλείονος βιαιότητος καὶ βραδέως κατερχόμενα. Τὰ πάντα εἶτα μετατοπίζονται καὶ ἐξαρθροῦνται καὶ διὰ μέσου τῆς μετακινουμένης ταύτης θαλάσσης, ἀρχίζουν νὰ διακρίνωνται αἱ πλευραὶ τοῦ ὄρους. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν, τὸ πᾶν τετέλεσται καὶ ἡ αὐταπάτη ἐξαφανίζεται. Ἐνίοτε ἡ θάλασσα τῶν νεφῶν ἐπαναλαμβάνεται δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν. Τὸ νέφος ἔχει συνηθέστερον πυκνότητα 900 μέτρων περίπου καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατὰ τὸ φθινόπωρον συμφέρει νὰ ἴδῃ τις τὴν «θάλασσαν τῶν νεφῶν».

Τὸ δὲ αἴτιον; Πάντοτε τὸ αὐτό Ταπείνωσις τῆς θερμοκρασίας ἐν τῇ γειτνιαζούσῃ τῷ ἐδάφει ζώνῃ. Ὕψωσις τῆς θερμοκρασίας συνεπείᾳ τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας ἐν τοῖς μεγάλοις ὕψεσιν.

Αἱ θερμοκρασίαι εὐκόλως ἀνατρέπονται ἐν τοῖς ὄρεσι. Συμβαίνει ὥστε νὰ ἦνε ψύχος εἰς 500 μέτρα καὶ θερμότης εἰς 1,000—1500 μέτρα. Νότειος δὲ ἄνεμος ἐπικρατεῖ εἰς τὰ μεγάλα ὕψη, ὁπόταν βόρειος ἄνεμος ὑπάρχει ἔτι κάτωθι τοῦ ὄρους.

Εἶνε πολὺ πιθανὸν οἱ ἀνερχόμενοι ἐπὶ ἀεροστάτων εἰς ὕψος 1,500 μέτρων, νὰ βλέπωσι τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον τῆς «θαλάσσης τῶν νεφῶν».

Ἕτερον φαινόμενον ἐπίσης ἐνδιαφέρον, ὅπερ παρατηρεῖται συνήθως ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων καὶ ὅπερ καὶ ἡμεῖς εἴδομεν πολλάκις ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Ρίντζη, ἐν ὥρᾳ καταιγίδος, εἶνε καὶ τὸ λεγόμενον θέαμα τοῦ «Βρόκεν» ὀνομασθὲν οὕτως ὡς πρῶτον παρατηρηθὲν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ φερωνύμου ὄρους. Ἐὰν ὁ παρατηρητὴς τοποθετηθῇ μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἡ σκιά του προσπίπτουσα ἐπὶ ταύτης σχηματίζει τὴν σκιαγραφίαν του, παραδόξως μετακινουμένην, συνεπείᾳ κινήσεων τοῦ παρατηρητοῦ.

Φ. Π.

ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΝΑΥΤΑΙ

Ἡ πρὸς ἔμετον κλίσις μετά τινος σοκοτοδίνης πάθησις καλεῖται ναυτία, ἐξ' ἧς ὑποφέρουσιν οἱ θαλασσίως ταξειδεύοντες καὶ περὶ ἧς πολλοὶ ἐκφέρουσι διαφόρους γνώμας διά τε τὰ αἴτια καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῆς.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων αἴτιον τῆς ναυτίας κυρίως ἐθεωρήθη ὁ φόβος, περὶ οὗ ὁ Πλούταρχος ποιεῖται μνείαν καὶ ὃν ὁ ἰατρὸς Γκουεπράτης παραδεχόμενος, ἀποφαίνεται, ὅτι τὰ παιδία, ὡς μὴ καλῶς κρίνοντα φυσικῶς δὲν ὑποφέρουσι. Τὴν περὶ φόβου ὅμως ἰδέαν ἀντικρούει ὁ Μονταίγν, ἐν κεφαλαίῳ ἕκτῳ τοῦ Γ'. βιβλίου τοῦ «Δοκιμίου» του, πειραθεὶς ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀτόμου καὶ ἔτε-

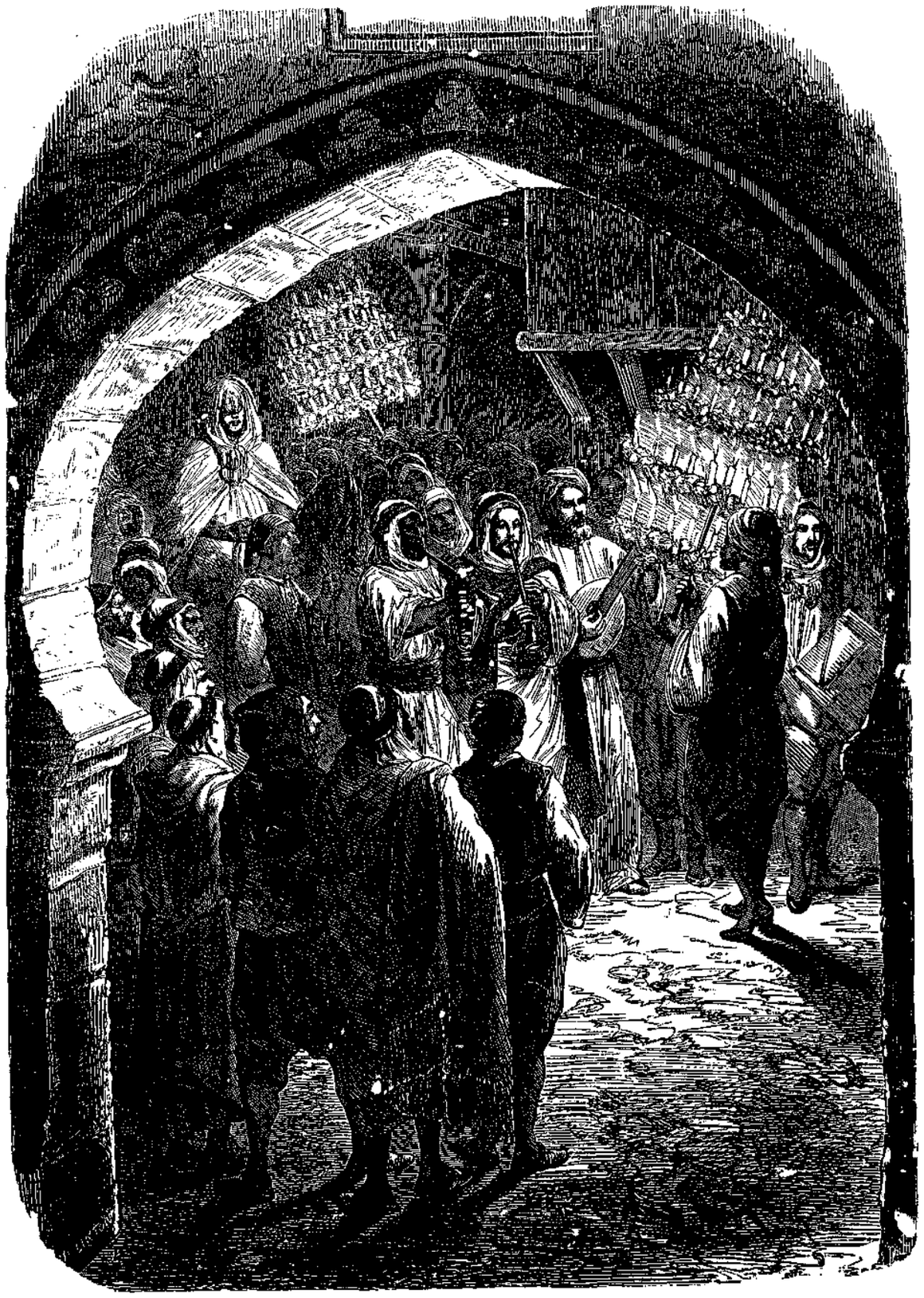

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ ΕΝ ΚΑΪΡΩ

ροι ἰσχυριζόμενοι, ὅτι ἐν ἐλαχίστοις διάπλοις εἶδον μικρὰ παιδία ναυτιῶντα καὶ παρετήρησαν κύνας ὑποκειμένους καὶ ζῶα πρὸς σφαγὴν μεταφερόμενα καὶ πάσχοντα καταφανῶς ἐκ τῆς ναυτίας.

Ὁ Σεμανᾶς τῇ βοηθείᾳ παρατηρήσεων, ἃς συνήγαγε κατὰ τοὺς διαφόρους αὐτοῦ πλόας, συμπεραίνει, ὅτι ἡ ναυτία παράγεται ὑπὸ δηλητηριάσεως, προερχομένης ὑπὸ μιασμάτων καὶ ὁμοίας τῇ ἑλώδει δηλητηριάσει, ἀλλὰ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου τῆς γνώμης τοῦ Σεμανᾶ, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ αἰώρα, ἡ ἅμαξα καὶ τὸ βάδισμα τῆς καμήλου ἔχουσιν ἀποτελέσματα προφανεστάτης ἀναλογίας πρὸς τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης πάθησιν.

Ὁ Δαρβῖνος ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ ναυτία προέρχεται ἐκ τῆς σκοτοδίνης, ἣν ἐπιφέρει ἡ κίνησις τοῦ ἀντικειμένου· ἀλλὰ τότε θὰ ἤρκει νὰ κλείωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅπως μὴ ὑποφέρωμεν, πάντες ὅμως γινώσκομεν, ὅτι οἱ τυφλοὶ δὲν ἐξαιροῦνται τῆς ἀσθενείας.

Μνείας δὲ ἔτι ἄξιαι θεωρίαι περὶ τῆς παθήσεως τῶν ἀνθρώπων, οὓς *πιάνει ἡ θάλασσα* ἐξηνέχθησαν ὑπὸ τοῦ Βαλαστῶνος, παραδεχομένου εἶδος ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως, ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέτου κινήσεως τοῦ πλοίου, ὑπὸ τοῦ Πελαρὲν βεβαιοῦντος ἀναιμικήν τινα κατάστασιν τοῦ ἐγκεφάλου, ὑπὸ τοῦ Ὠτρὶκ αἰτιωμένου ἐγκεφαλικὴν συγκίνησιν, προερχομένην ἐκ τῶν ταλαντεύσεων τοῦ πλοίου, ὑπὸ τοῦ Σάπμαν, ἀποδίδοντος τὴν ναυτίαν εἰς ἀνώμαλόν τινα συρροὴν τοῦ αἵματος ἐν τῇ ὀπισθίᾳ πλευρᾷ τῶν νευρικῶν κέντρων καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κεράουδρων, πρεσβεύοντος ὡς κυρίαν αἰτίαν τὴν κίνησιν καὶ θεωροῦντος ὡς δευτερεύοντα αἴτια τὴν διατάραξιν τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ κάλου, τῆς πίσσης καὶ τοῦ ἄνθρακος.

Ἐνῷ ὅμως οὐδεμία τῶν ἐξηγουσῶν τὴν ναυτίαν θεωριῶν κέκτηται τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἱκανοποιῇ ἡμᾶς ἐντελῶς, ἐν τούτοις ἐπὶ αὐτῶν στηρίζεται ἐνεργητικῶς ἡ περὶ φόβου προμνησθεῖσα ἰδέα, ἣν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὡς μοναδικὸν αἴτιον τεκμαιρόμενον ἐξ ἀνθρώπων, οἵτινες ἅμα ὡς πατήσωσι τὸ πρῶτον τὸν πόδα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καταλαμβάνονται ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων καὶ ναυτιάσεως, ἐνῷ οἱ αὐτοὶ μετ' ἐπανειλημμένους δοκιμαστικοὺς πλόας καὶ ἐξοικείωσιν τῆς ὁράσεως ἰδίᾳ πρὸς τὴν θάλασσαν σπανίως προσβάλλονται ὑπὸ ναυτίας.

Εἰς ἐπίρρωσιν τῆς ἐκ φόβου ναυτιάσεως γνώμης παραθέτομεν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀριστοναυτῶν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

Πρὸς τῇ Πελλήνῃ (νῦν Ζούγρα) τῇ ἀνατολικωτέρᾳ τῶν δώδεκα ἀρχαϊκῶν πόλεων, ἦν ἡ Ὄλουρος, ἐν τῇ στενῇ κατὰ Παυσανίαν κοιλάδι, ἣν διαρρέει ὁ Σύθας ποταμός, ἐκβάλλων νῦν ἐγγύτατα τοῦ Ξυλοκάστρου, παρ' ᾧ ὑπῆρχεν ἐπίνειον, κατὰ Στράβωνα, πρὸς τὴν Σικυωνίαν, πιθανῶς ἐν τῷ ὅρμῳ Συκιᾶς, ἐφ' οὗ οἱ περιξ οἰκοῦντες ἐν τῇ ἁλιείᾳ ἀσκούμενοι καὶ εἰς συνεχεῖς καὶ διαρκεῖς τρικυμιώδεις πλόας ἐξοικειωθέντες, ἐφημίζοντο ὡς οἱ ἄριστοι τῶν ναυτῶν, ἐξ' ὧν καθ' Ἡρόδοτον (Α, 145) καὶ Ἀριστοναῦται ὁ λιμὴν ἐπεκλήθη, διά τε τὸ ὑπερήφανον καὶ τὸ ἐλεύθερον τῆς κινήσεως τῶν ναυτῶν, ὀρθίων ἱσταμένων, κατὰ τὸν ἀείποτε ἀνεμώδη εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν αὐτῶν.

Τὸν λιμένα τῶν Ἀριστο-ναυτῶν τινὲς τῶν μεταγενεστέρων προσδιορίζουσιν εἰς τὴν ἀσφαλῆ ἀκτὴν τοῦ μίαν ὥραν περίπου ἐκ Ξυλοκάστρου ἀπέχοντος Καμαρίου, ἐφ' οὗ διατηροῦντες ἴχνη ἀρχαίων τειχῶν, ἀποδιδομένων εἰς τὴν Ὄλουρον, ἣν ὅμως πάντες οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἱστοροῦσι κειμένην ἐν στενῇ κοιλάδι, ἣν διαρρέει ὁ Σύθας ἐξ οὗ ὡς καὶ ἐκ τῶν ἑπομένων φυσικῶν ῥωπογραφιῶν δηλοῦται, ἡ Ὄλουρος φέρεται μεταξὺ Καμαρίου καὶ ἐγγύτερον τοῦ Ξυλοκάστρου πρὸς τὴν παραλιακὴν κλεισώριαν τῆς Πελλήνης, ἧς πάλιν ὑπέκειτο ὁ λιμήν, παρακείμενος τοῦ Ξυλοκάστρου πρὸς τὸν συνεχόμενον πευκῶνα, τῆς Συκιᾶς κατεχούσης μέχρι σήμερον ἀσφαλέστερον ὅρμον, μεθ' ὅλον τὸ ἐκ τῆς ἐπισωρεύσεως τῆς ἰλύος τῶν ποταμῶν καὶ χειμάρρων καὶ τῆς ἄμμου τῆς θαλάσσης σχηματισθὲν εὐρύχωρον πεδίον.

Ξυλόκαστρον δὲ ἐπεκλήθη ἐκ τοῦ ὡς *ξύλινον κάστρον* περιβάλλοντος τὴν κωμόπολιν πευκῶνος, τοῦ ἤδη ἐκτεινομένου πρὸς τὴν ῥωμαντικὴν Συκιάν, διασῶσαν τήν τε φαεινὴν ἱστορίαν τῶν *ξυλίνων τειχῶν* καὶ τὴν πεφημισμένην ἀρετὴν τῶν ἀρίστων ναυτῶν τῆς οἰκουμένης (1) γραφικῆς παραλίας ἀποτελούσης βάσιν τριγώνου, οὗ ὡς κορυφὴ προβάλλει ὁ κωνοειδὴς λόφος τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ἐφ' ἧς ὁ ἱστάμενος ἀπολαμβάνει ἑνὸς τῶν μαγευτικωτέρων τῆς εὐαισθήτου ψυχῆς θεαμάτων.

Εὐκλείδης Α. Βάγιαννης.

(1) Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν μακρὰν μελέτην περί τε τῆς ἀρχαίας Πελλήνης καὶ μέρους τῆς Συκιωνίας, ὡς καὶ περὶ τῶν συγχρόνων οἰκουμένων μερῶν τοῦ Δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, τοῦ βίου, τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, μετὰ ἐξαιρέτων εἰκόνων καὶ χωρογραφιῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΗΣ ΟΛΙΓΚΑΣ ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗ

Ξύπνα, πολὺ κοιμήθηκες 'ς τὸ μαῦρό Σου κρεββάτι,
Σ' ἔφαγε ὁ πόνος, σ' ἔσβυσε, σοῦ σφάλισε τὸ μάτι.
Καὶ τώρα φαίνεσαι νεκρή... Σὲ βλέπω πεθαμένη,
Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σὲ τραγουδῶ σὲ λύρα πικραμένη.
Μὰ ξύπνα πάλι μιὰ στιγμή, καὶ 'ς τὰ γλυκά Σου χείλη
Κάμε νὰ βροῦν παρηγοριὰ οἱ ὀρφανοί Σου φίλοι!

Ξύπνησε, ξύπνα, Ὄλιγκα, καὶ πὲς πῶς εἶναι ψέμμα,
Πές μας πῶς δὲν ἐσβύστηκε γιὰ πάντα ἡ πνοή Σου.
Τὴν καλωσύνη σκόρπισε μὲ τὸ γλυκό Σου βλέμμα
Καὶ τὴν ἀγάπη δεῖξέ μας ποῦ κρύβεις 'ς τὴν ψυχή Σου.
Ξύπνα καὶ μὲ χαμόγελο παρήγορο 'ς τ' ἀλήθεια.
Χρυσαῖς ἐλπίδες χάρισε σὲ πονεμένα στήθεια.

Τόση ζωή, τόση χαρὰ καὶ τόση καλωσύνη
Πως εἰμπορεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ χάνεται, νὰ σβύνῃ,
Καὶ ν' ἀπομένουν ὀρφανοὶ ἐκεῖνοι, ποῦ σιμά Σου
Θάρρος κ' ἐλπίδας ἔκλεβαν ἀπ' τὴ χρυσῆ καρδιά Σου;
Ὄχι, ἡ καρδιά σου ἡ ἀγνή, ἡ ζωντανή, ἡ μεγάλη
Γιὰ κάθε φίλου στεναγμὸ θὲ νὰ κτυπήσῃ πάλι.

Ναὶ θὰ κτυπήσῃ, γιατὶ ἐσὺ πονοῦσες σὰν μητέρα,
Σὰν ἀδελφή, σὰν ἄγγελος γιὰ 'κείνους π' ἀγαποῦσες
Γι' αὐτὸ ὅταν παράδερνες 'ς τὸ στρῶμα νύχτα μέρα
Γιὰ, κείνους ποῦ ἀγάπαγες ἀδιάκοπα ρωτοῦσες,
Γι' αὐτὸ ἕνα δάκρυ ὑστερνὸ κ' ἕνα ὑστερνὸ φιλί Σου
Ἔστειλες δῶρο ἀτίμητο σὰν ἔβγαινε ἡ ψυχή Σου.

Ἄχ! ὅσοι δὲν σ' ἐγνώρισαν, ἐκεῖνοι δὲν σὲ κλαῖνε,
Ἐκεῖνοι μόνον τ' ὄνομα τῆς Ὄλιγκας θὰ λένε
Χωρὶς νὰ χύνουν δάκρυα, χωρὶς νὰ νοιώθουν πόνο.

. . . . . .

Αὐτοί, ποῦ δὲν σ' ἐγνώρισαν, αὐτοὶ δὲν κλαῖνε μόνο.

. . . . . .

Ἐμεῖς, ποῦ ἐγνωρίσαμεν τὴν γνῶσι, τὴν καρδιά Σου
Θὰ κάνωμε προσκύνημα αἰώνιο τ' ὄνομά Σου.

Τώρα ποῦ πέρασαν καιροὶ κακοὶ καὶ μαῦροι χρόνοι,
Τώρα ποῦ ἡ ἀνάστασις τοῦ Τόπου ξημερώνει,
Τώρα ποῦ ὅλος ὁ Λαὸς προσμένει τὴν ἡμέρα,
Γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ χαρὰ τὸ γέρω του π α τ έ ρ α
Ποῦ φεύγεις καὶ μᾶς ἄφησες καὶ ποῦ διαβαίνεις μόνη;
Ἄχ! πάντα, πάντα τὴ χαρὰ ὁ πόνος φαρμακώνει!

Σὲ τέτοιο, τέτοιο ἔπρεπε νὰ ἔλθουν πανηγῦρι
Ἐκεῖνοι ποῦ σ' ἐγνώρισαν, ὅταν 'ς τὸν κόσμο, ζοῦσες;
Καὶ μέσα ς' τὸ ἀτελείωτο, ς' τὸ μαῦρο κοιμητῆρι
Ν' ἀνάβουν νεκροκάνδηλα ἐκεῖνοι ποῦ ἀγαποῦσες;
Ἡ Ὄλιγκα ἀπέθανε κι' ἀνάβουν νεκροκέρια
Κι' ὁ Ἥλιος ὅταν σβύννεται φεγγοβολοῦν ἀστέρια!

Τὸ μνῆμά της ν' ἀνοίξετε βαθύ, πλατὺ ς' τ' ἀλήθεια
Τὴν πεθαμένην Ὄλιγκα ς' τὰ βάθη του νὰ κλείσῃ,
Νὰ πέρνουν μέσα ἀνασασμὸ τὰ πονεμένα στήθεια
Καὶ ροδωνιὰ φυτρώσετε 'ς τὸν τάφον της ν' ἀνθίσῃ
Γιὰ νὰ ἔρχωνται τὴν ἄνοιξι τ' ἀηδόνια νὰ τῆς λένε
Πῶς λὲν οἱ φίλοι: Ὄλιγκα, καὶ κλαῖνε, κλαῖνε, κλαῖνε!

Νίκος Κοτσελόπουλος

Η ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΑ ΕΝ ΤΥΝΙΔΙ

ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΚΑΙ ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ

Μεταξύ τῶν πολλῶν πικριῶν, ἃς δοκιμάζουν συνεπεία πολλῶν ἀτυχιῶν οἱ ἡμέτεροι ὁμογενεῖς σπογγαλιεῖς καὶ σπογγαλιέμποροι ἐν τῇ ξένῃ, μᾶς ἀγγέλλεται ἓν εὐχάριστον, ὅπερ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θέλει εὐχαριστήσῃ μεγάλως τοὺς ἡμετέρους φιλογενεῖς ἀναγνώστας.

«Ἀπὸ τὸν παρελθόντα Μάϊον ἡ Α. Υ. ὁ Βέης τῆς Τύνιδος Ἀλῆ Πασσᾶς Βέης. λαβὼν ὑπ ὄψιν τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ὑπηρεσίας, ἃς παρέσχ ν εἰς τὸ κράτος ἐπὶ 20 ἔτη ὅπου διατρίβει ὁ κ. Ν. Θεοδωρίδης ἐν τῷ κράτει του, ηὐδόκησεν νὰ τῷ ἀπονείμῃ τὸ παράσημον τοῦ Ἱππότου α'. τάξεως τοῦ Nichan Zitikbar Ἐκ τῶν πολλῶν του ὑπηρεσιῶν αἱ μᾶλλον ἐκτιμηθεῖσαι, εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τῆς σπογγαλιείας, ἥτις ἐπιφέρει σήμερον εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ κράτους ἄνω τῶν 600,000 φρ. καὶ ἡ διὰ τῶν εἰσηγήσεών του κατάργησις τοῦ ἀφορήτου καὶ ἀπαχθεσ άτου συστήματος τῆς ἐκμισθώσεως τοῦ θαλασσίου δικαιώματος, δι' οὗ μέχρι τοῦ 1892 οἱ ἐκμισθωταὶ ἐλάμβανον ἐκ μὲν τῶν ἐντοπίων σπογγαλιέων τὸ 1/3 ἐκ τοῦ ἐτησίου προϊόντος τῆς ἐργασίας των, καὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν τὸ 1/4. Τὸ ἐπαχθὲς καὶ βάρβαρον τοῦτο φορολόγημα, ἠνάγκαζε τοὺς πλοιάρχους νὰ καταφεύγουν εἰς μυρίων συστημάτων κλοπάς, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς πολλὰς καταχρήσεις καὶ ἀνωμαλίας ἂν δέ τις ἐφωράτο κλέπτων, ἐδημεύοντο τό τε πλοῖον αὐτοῦ καὶ οἱ σπόγγοι· ἀπὸ τοῦ 1892 ὅμως ἀντὶ τοῦ 1/3 καὶ 1/4, ἡ ἰδία κυβέρνησις μετέτρεψε τὸ σύστημα τοῦτο, εἰς χρηματικὰς πληρωμὰς ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ οὕτω διὰ τοῦ νέου φορολογικοῦ συστήματος ἡ μὲν μηχανὴ πληρώνει φρ. 1000 κατ' ἔτος, ἡ Καγκάδα 300, καὶ ἡ λέμβος ἡ ἁλιεύουσα διὰ κάμακος 100. Καὶ οὕτως, ἐνῷ πρὶν δὲν εἴχομεν οὐδεμίαν μηχανήν, τώρα ἔχομεν κατὰ μέσον ὅρον 50, καγκάδας ἀπὸ 60 ἔχομεν 300, λέμβους ἀπὸ 200 ἔχομεν 1200 Πρὶν οἱ σπόγγοι οἱ ἁλιευόμενοι εἰς οὐδετέρας θαλάσσας, δὲν ἐπλήρωνον δικαίωμα ἐξαγωγῆς. Ἀλλὰ ὁποία δυσκολία διεγείρετο, ἵνα ἀποδειχθῇ τοῦτο, πραγματογνώμονες ἐπὶ πραγματογνωμόνων ν' ἀποφαίνονται ἑκάστοτε, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἐπλήρωνον δικαίωμα ἐξαγωγῆς καὶ ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὸ 1/4 καὶ 1/3. Πολλοὶ ὅμως ἐπλήρωνον ἀδίκως καὶ παραλόγως, καίτοι ἁλιεύοντες εἰς οὐδετέρας θαλάσσας.

Τώρα ὅμως ἐπικρατεῖ πλήρης τάξις καὶ δικαιοσύνη καὶ ὅλοι οἱ σπόγγοι εἶνε ὑποκείμενοι εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγωγῆς, ἀδιάφορον ποῦ ἁλιεύθησαν, τὸ δὲ δικαίωμα τῆς ἐξαγωγῆς, ἀπὸ 38 1/2 λεπτὰ κατα χιλιόγραμμον, τώρα πληρώνει μόνον 20 λεπτά. Καὶ ἐν τούτοις, διὰ τοῦ πρώτου συστήματος τοῦ τοσοῦτον καταθλιπτικοῦ, ἡ Κυβέρνησις δὲν εἰσέπραττε πλέον τῶν 250—280 χιλιάδων φρ., ἐνῷ διὰ τοῦ νέου εἰσπράττει 600.000 φρ. καὶ κατ' ἔτος αὐξάνει, διότι ἐξευρίσκονται πάντοτε νέοι μπάγγοι παρθένοι καὶ οἱ σπογγαλιευταὶ αὐξάνουν κατα-πληκτικῶς.

Ἐκτὸς δέ τούτων τῶν ἀνεκτιμήτων ὑπηρεσιῶν τοῦ κ. Θεοδωρίδη καὶ ἡ ἵδρυσις δύο ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων ἐλήφθη σπουδαίως ὑπ' ὄψιν παρὰ τῆς κυβερνήσεως.

Ταῦτα ἐλπίζομεν νὰ διευκολύνωσι καὶ τὴν ἀπονομὴν τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἔχει ἀξιώσεις, ὄχι ὀλίγας.

Φ...

ΟΡΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΥΦΟΕΙΔΟΥΣ ΠΥΡΕΤΟΥ

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι παρὰ τὸν ὀρρὸν τῶν Berhing καὶ Roux κατὰ τῆς διφθερίτιδος, παρὰ τὸν ὀρρὸν τοῦ Yersin κατὰ τῆς πανώλους, παρὰ τὸν ὀρρὸν τοῦ Bershing καὶ Kitusato κατὰ τοῦ τετάνου, θὰ γνωσθῶσι βραδύτερον ὀρροὶ κατὰ τοῦ ἐρυσιπέλατος κατὰ τοῦ ἐπιλοχίου πυρετοῦ, κατὰ τῆς χολέρας κ.τ.λ. Σήμερον μᾶς κομίζουσι τὸν ὀρρὸν κατὰ τοῦ τυφοειδοῦς, πυρετοῦ Ἡ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἀνήκει εἰς τὸν διαπρεπῆ καθηγητὴν Chantemesse. Αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ ἔργου ἐπιχειρισθεῖσαι τῷ 1892, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ καθηγητοῦ Widal, κατέληξαν εἰς πλήρη ἐπιτυχίαν, τόσον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τῆς ἰδιωτικῆς αὐτοῦ πελατείας, ὅσον καὶ διὰ τοὺς νοσηλευθέντας ἐν τοῖς διαφόροις νοσοκομείοις τῶν Παρισίων. Ὁ σοφὸς ἡμῶν διδάσκαλος ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ αὐτοῦ μαθήματι τῆς πειραματικῆς καὶ συγκριτικῆς παθολογίας, ἐξέθεσε τά τε ἀποτελέσματα καὶ τὸ νεχνικὸν μέρος τῆς μεθόδου του.

Ὁ κ Chantemesse ποιεῖται χρῆσιν ὀρροῦ ζώων καταστάντων ἀνόσων δι' ἐνέσεων τῶν ὑπὸ τοῦ τυφικοῦ βακελλίου ἐκκρινομένων τοξικῶν ὑλῶν.

Ὁ δὲ ὀρρὸς οὗτος ἀπαιτεῖ πολυχρόνιον προπαρασκευασίαν, καθ' ὅσον οἱ παραγαγόντες τοῦτον ἵπποι ἤρξαντο πειραματιζόμενοι ἀπὸ τοῦ 1896. Ἐν τῷ προβραχίονι καὶ κατὰ τὴν πτυχὴν τοῦ ἀγκῶνος ἀκριβῶς, ποιεῖται ἔνεσιν 10 ἕως 12 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων τοῦ ὀρροῦ τούτου. ὅταν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς θεραπείας κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς νόσου. Ὅταν δ' ὅμως ἐπεμβαίνει ἐν περιόδῳ, καθ' ἣν ἡ δηλητηρίασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶνε ἤδη ἀρχαία ἡ βαθεῖα εὑρίσκων ἑτέρωθεν συνετὸν μὲν νὰ μὴ ἐπιζητήσῃ ἀπότομον τῆς μολύνσεως στάσιν, ἀναγκαῖον δὲ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀντίκτυπον λίαν ἰσχυρᾶς ἀντιδράσεως, κατέρχεται διὰ 6 ἕως 8 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων. ἐπιφυλλαττόμενος νὰ ποιήσηται ἑτέραν ἔνεσιν μετὰ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας. Ὅταν μετὰ 8 μέχρι 10 ἡμέρας ὁ πυρεττὸς δὲν ἠλαττώθη ἐντελῶς ὅταν ἡ μέση θερμοκρασία ἔχει τάσιν νὰ μένῃ στάσιμος ἢ ν' ἀνέλθῃ, ἐκτιμᾷ φυσιολογικῶς, ὅτι ὁ ἐνεθεὶς ὀρρὸς κατὰ μέγα ἤδη μέρος ἐξωβελίσθη, ὅπως ἐπιτελέσῃ δὲ τὴν

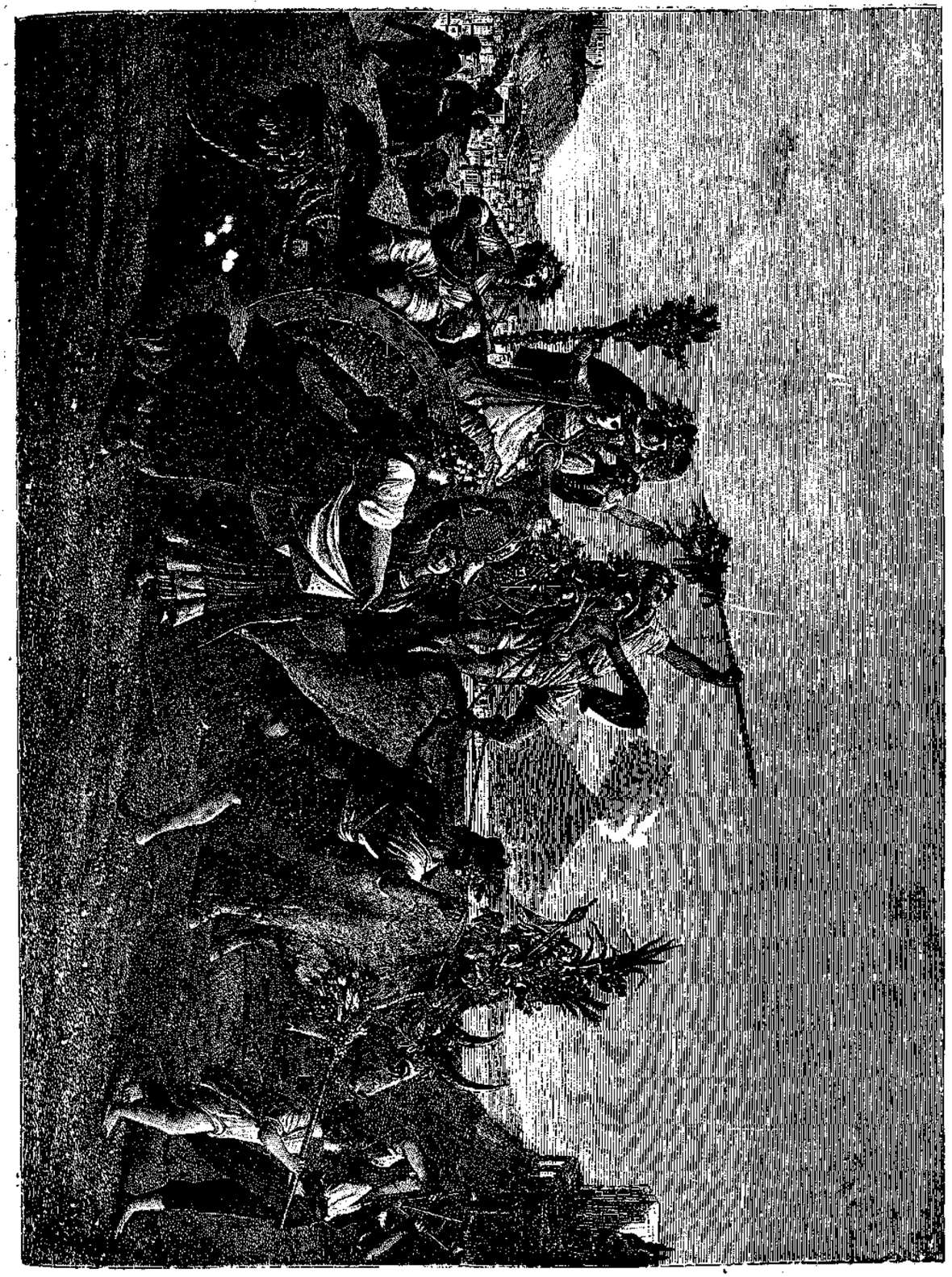

ΤΑ ΑΝΘΕΣΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΚΕΛΙΩΤΩΝ

ριζικὴν θεραπείαν, ποιεῖται νέαν ἔνεσιν 5 ἢ 6 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων. Ἐν δὲ τῇ θεραπείᾳ δὲν ἐγκαταλείπει οὔτε τὴν ψυχρὰν λουτρολουσίαν, οὔτε τὴν ἀπορρόφησιν ἀφθόνων ποτῶν, ἀλλ' οὔτε ἡ τε λουτρολουσία καὶ ἡ τῶν ποτῶν ἀπορρόφησις καθίστανται παρακόλουθα καὶ ἐπιβοηθητικὰ μόνον τῆς ὀρροθεραπείας.

Ἑκάστη ἔνεσις προκαλεῖ ὕφεσιν καὶ ἐπιφέρει θαυμασίαν τῆς θερμοκρασίας κατάπτωσιν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ διάρκεια τῆς νόσου ἀξιοσημειώτως βραχύνεται, ἡ δὲ ἀνέλιξις ἐπέρχεται τοσούτῳ μᾶλλον ταχεῖα, καθ' ὅσον ἡ μετ' ἀποχρώσης δόσεως γιγνομένη ὀρροθεραπεία λαμβάνει χώραν ἐν πλησιεστέρᾳ πρὸς τὴν ἔναρξιν τῆς ἀσθενείας ἐποχῇ, καὶ δὴ νέα ἔνεσις ἐνεργεῖται εὐθὺς ὡς παρουσιασθῇ ἀνάγκη. Ἐνταυτῷ αἱ ἀλγηδόνες τῆς κεφαλῆς ἐξαφανίζονται, ἡ διάρροια κοθίσταται σπανιωτέρα καὶ μετ' ὀλίγον ἐντελῶς παύει. Ὁ σφυγμὸς χαλαροῦται ἡ δὲ πίεσις τοῦ αἵματος ἐν ταῖς ἀρτηρίαις καταπαύει. Μόνον δ' ὅταν ἡ μόλυνσις ἐστὶν ἔντονος ἡ γενικευμένη παρατείνεται ἡ ἀντίδρασις τοῦ ὀρροῦ. Ὑπὸ τὴν ἐπίρειαν τοῦ φαρμάκου ταχέως καταστρέφεται μέγας ἀριθμὸς μικροβίων, ἡ δὲ μικροβιακὴ αὕτη καταστροφὴ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ πρόσκαιρον τῆς θερμοκρασίας ὕψωσιν. Οὐδόλως δὲ πρέπει νὰ ἐκπληχθῶμεν διὰ τοῦτο καθ' ὅσον ὁ ζωηρὸς οὗτος πυρετὸς διαρκεῖ μίαν μόνον ἡμέραν, τὸ πολὺ δύο ἢ τρεῖς, ἡ δ' ὕφεσις αὐτοῦ ἐπέρχεται ταχέως.

Οὐδόλως παράδοξον λοιπὸν ἐὰν ἐπὶ 100 περιπτώσεων, διαμοιράζονται ὡς ἑξῆς, 30 (a l' Hopital Bastion 29) 3 ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου, 6 ἐν τῷ τοῦ **Lariboisiere**, 1 ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ, 5 ἐν τῷ κεντρικῷ νοσοκομείῳ, 30 ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ **Tenon**, 19 ἐν τῷ τοῦ **Bethume**, 10 δὲ ἐν τῇ ἰδιωτικῇ πελατείᾳ.

Οὐδόλως παράδοξον λέγομεν ἐὰν ὁ Κος **Chantemesse** ἔσχε ἐξ μόνον θανάτους ἀλλὰ καὶ αἱ μοιραῖαι αὗται ἐκβάσεις παρήχθησαν ἐπὶ ἀσθενῶν παρεγχυθέντων λίαν βραδέως, ὑπὲρ τὰς δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀσθενείας. «Τρεῖς ἐξ αὐτῶν λέγει ὁ καθηγητὴς **Chantemesse**, ἔπαθον ἐξ ἐντερικῆς διατρήσεως μετ' ἐπακουλουθησάσης θανατηφόρου περιτονίτιδος (εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν **K. K. Florand**, ἐν τῷ νοσοκομείῳ **Lariboisièn**, **Achard** ἐν τῷ **Tenon**. καὶ **Dalché** ἐπίσης ἐν τῷ νοσοκομείῳ **Tenon**.) Παρὰ τῷ τετάρτῳ ἡ ἔνεσις ἐγένετο τὴν εἰκοστὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀσθενείας του. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνέσεως τὴν πρωΐαν εἶχε 41°4 θερμοκρασίας καὶ 140 σφυγμούς, ἀπέθανε δ' ἐκ πνευμονίας. Ὁ πέμπτος παρενεχύθη τὴν εἰκοστὴν πέμπτην μόνον ἡμέραν ἀπὸ τῆς προσβολῆς. Εἶχεν ὑπερθερμίαν καὶ σφυγμοὺς 140 (**Achard**). Τέλος τὸ ἕκτον θῦμα ἦν γυνὴ πεντήκοντα δύο ἐτῶν, πολύσαρκος καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποβληθῇ εἰς λουτρόν· πρὸ τῆς ἐνέσεως ἔφερεν ἐν τῷ ἱερῷ ὀστῷ ὑπερμεγέθη γαγγραινώδη ἐσχάραν, εἰς τὴν πρόοδον τῆς ὁποίας ὀφείλει τὸν θάνατόν της (**Widal**).

Ἡ στατιστικὴ δεικνύει λοιπὸν θνησιμότητα πολλῷ ἧττον σπουδαίαν χάρις εἰς τὴν ὀρροθεραπείαν τῆς συνήθους θνησιμότητος οὔσης 18,5%, ἡ δὲ θνησιμότης αὕτη θὰ ἐλαττωθῇ ὅταν ἡ τοῦ **Kou Chantemesse** μέθοδος διαδοθῇ, ὅταν τεθῇ εἰς χρῆσιν ὄχι μόνον κατὰ τὴν ἔναρξιν βεβαίου τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅταν πειραθῶσι ταύτης προληπτικῶς ἐπὶ παρουσίᾳ παντὸς ὑπόπτου πυρετοῦ συνοδευομένου ὑπὸ πόνων τῆς κεφαλῆς, αἱμορραγίας τῆς ῥινὸς κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἐκ Παρισίων.

Β. Ν. Διβάρης.

«διευθυντὴς τοῦ Γαληνοῦ»

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ

(Συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον)

Πολλαὶ ὑποθέσεις καὶ σχόλια ἐπῆλθον ἐν ταῖς συζητήσεσι, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν τὸ πραγματικὸν συμπέρασμα. Θὰ ἐσυγκοινωνοῦμεν τὴν ἐπαύριον μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι τὸ πλοῖον εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀποβιβάσῃ φορτίον καὶ ἐπιβάτας καὶ νὰ ἐπιβιβάσουν, ἕτερον φορτίον καὶ ἐπιβάτας διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ θυσίᾳ μικρᾶς ἢ μεγάλης καθάρσεως, ἣν θὰ ἔκαμνεν εἰς Δῆλον ἢ θὰ ἐξηκολούθει τὸν πλοῦν του μέχρι τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, ἵνα ἐπιστρέψῃ ἐλεύθερον εἰς Πειραιᾶ. Αἱ τελευταῖαι αὗται σκέψεις ἦσαν αἱ ἐπικρατέστεραι καὶ ἠρχίσαμεν μετὰ πικρίας παραπονούμενοι τῷ πλοιάρχῳ, ὅτι πολὺ κακῶς ἡ Ἑταιρία Τζῶν θυσιάζει τὰ συμφέροντα καὶ ἴσως καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐπιβατῶν χάριν εὐκολίας καὶ τοπικοῦ κέρδους ἐκ τῆς προσεγγίσεως τῶν ἀτμοπλοίων της εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ πλοίαρχος προσεπάθει τούναντίον νὰ μᾶς καθησυχάσῃ, βεβαιῶν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ ἔθεσε καθάρσεις εἰς τὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως προελεύσεις καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἑταιρεία τηλεγραφεῖ νὰ προσεγγίσουν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἀλλ' ἡ διαβεβαίωσις αὕτη τοῦ πλοιάρχου δὲν εἶναι θετικὴ καὶ ὁριστικὴ καὶ ἑκόντες ἄκοντες ἅπαντες οἱ ἐπιβάται ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὸ πεπρωμένον· ἅμα δὲ τῇ ἐρωτήσει τοῦ τροφοδότου, ἂν θὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸ πρόγευμα, ἀπηντήσαμεν κατ' ἀνάγκην καταφατικῶς.

Ὁπόταν τὸ πλοῖον ἀναγκαστικῶς παραμένει εἰς

μέρος, ὅπου οἱ ἐπιβάται δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσι, κατ' ἀνάγκην οὗτοι ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἀναγνῶσιν, μελέτην, ποικίλα παίγνια καὶ φαγοποσίαν. Εἰς ἐπίμετρον τῆς μονοτονίας μας ἤρχισε καὶ νὰ βρέχῃ καὶ περιωρίσθημεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ὅπου ἐπεδόθημεν ἄλλοι εἰς τὴν ἐνιάδα, ἄλλοι εἰς τὸ 31 καὶ ἄλλοι εἰς τὸ dolce far niente, ἀφοῦ ἐννοεῖται, ἐκοπιάσαμεν συζητοῦντες καὶ ἀναμασσῶντες τὰ ἴδια. Τὴν μεσημβρίαν ἐκλήθημεν εἰς τὸ πρόγευμα, ὅπου εὐχαρίστως καὶ προθύμως προσήλθομεν οἱ δηλώσαντες. Ἀλλά, τί πρόγευμα ἦτο αὐτὸ καὶ ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῇ πρόγευμα, ἀθλιεστάτη παράθεσις λιτοτάτων φαγητῶν, ἀπαρτιζομένων ἐκ menu, ὅπερ χάριν περιεργείας τιμολογοῦμεν πρὸς τὰς τιμὰς τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ κάμῃ τις σύγκρισιν πρὸς τὰ 2 καὶ 75 χρυσᾶ φράγκα, ἅτινα ὁ τροφοδότης λαμβάνει παρὰ τοῦ ἐπιβάτου

3 - 5 ἐλαῖαι!	ἀξίας	λεπτῶν	5
1 φέτα σαλάμι		»	5
5 - 10 κόκκοι καπάρεως		»	5
1 πινάκιον φασολίων		»	30
1 » κρέατος μετὰ κουνουπιδίου		»	60
1)2 φιάλη οἴνου μέλας ἢ ρητινίτου		»	50
1 φέτα τυροῦ κασκαβαλίου		»	10
1 μῆλον		»	5
1 καφὲς		»	20
	Ἐν ὅλῳ δραχ.		1,90

καὶ ἐπληρώσαμεν φρ. 2, 75, ἤτοι δρ. 4,55. Πολὺ καλείτερον καὶ χιλιάκις ὡραιότερα προγευματίζει τις ἐντὸς τοῦ κράτους ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις μὲ δρ. 2,50 μόνον. Γράφομεν δὲ ταῦτα, ὅπως ἡ Ἑταιρεία συστήσῃ τοῖς τροφοδόταις αὐτοῖς πλείονα εὐλάβειαν πρὸς τοὺς ἐπιβάτας, διότι οὐδεὶς θὰ τρώγῃ ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐντὸς τῶν ἀτμοπλοίων της.

Τὸ ἑσπέρας μερικοὶ τῶν ἐπιβατῶν ἐγευματίσαμεν μεταξύ μας. Ἐγένετο ἐξεταστικὴ ἔφοδος ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν ἑκάστου καὶ ἀμέσως ἐπαρουσιάσθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα φαγόσιμα ἀντικείμενα, διότι ἀδύνατον ἕκαστος ἐπιβάτης νὰ μὴ φέρῃ τι μεθ' ἑαυτοῦ. Ἐγὼ εἶχον ἓν δέμα μὲ πέντε σαλάμια τῆς Βουλγαρίας, ἅτινα ὅμως ἦσαν ξένα, δοθέντα παρὰ τοῦ κ. Π. Ψαλτίδου ἐκ Ρουχτσουκίου διὰ τὸν γυναικάδελφόν του ἐν Ἀθήναις κ. Σεβαστόπουλον, Διεμαρτυρήθην ἀμέσως.

— Εἶναι ξένα, εἶπον, προτιμῶ νὰ παραγγείλω μπριζόλαις ἤ τι ἄλλο διὰ τὸ μερίδιόν μου.

Ἀλλὰ ποῖος σᾶς ἀκούει. Ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ βίος εἶναι μᾶλλον ἀνεξάρτητος τῆς ξηρᾶς καὶ ἄσχετος ἀκόμη, ἂν θέλετε.

—Τίποτε, ὅ,τι ἔχομεν θὰ τὰ φάγωμεν, μοὶ ἔλεγον. Παρέθεσα κονιάκ, μπισκότα, καραμέλες.

— Τίποτε, λουκάνικα θέλομεν, ἐπέμενον.

—Εἶναι ξένα, τοῦ κ. Ψαλτίδου, ἀνεφώνουν, λαμβάνων αὐτὰ ἐκ τῆς τραπέζης, ἀφήσατέ τα.

—Τοῦ Ψαλτίδου; ἂς τά ψάλλῃ, μοὶ ἀπήντων καὶ μοῦ τὰ ἐτραβοῦσαν γελῶντες καὶ φωνάζοντες.

Τέλος μετὰ πολλὰς λογομαχίας, συνεφωνήθη νὰ γίνῃ θυσία τοῦ ἑνός, τοῦ καὶ μεγαλειτέρου καὶ οὕτως ἔσωσα τὰ ἄλλα.

Ἐφάγομεν ὅμως μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ διάθεσιν ἓξ ἄνθρωποι, ἓν σαλάμι βουλγαρικόν, σχεδὸν ἑνὸς πήχεως μήκους, μίαν ψητὴν ὄρνιθα, ἧς ὅμως ἔλειπον ἤδη οἱ δύο πόδες, ἡμισυ κεφάλι τυροῦ, τέσσαρα αὐγά, καὶ διάφορα ἄλλα ψιλολογήματα, λαβόντες καὶ ἐκ τοῦ πλοίου, διότι διὰ τούτων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χορτάσωσιν ἓξ ἀρτιμελεῖς καὶ ζωηροὶ ἄνδρες καὶ δὴ ταξειδεύοντες καὶ τέσσαρα πινάκια μακαρονίων, μίαν σεβαστὴν μπριζόλαν, ἣν ἐπλήρωσα ἐγώ, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, μεθ' ὅλην τὴν θυσίαν τοῦ σαλαμίου Ψαλτίδου καὶ τὰς φωνάς, ἃς θ' ἀκούσω καὶ τὰς ἀποζημιώσεις, ὅπου θὰ ὑποστῶ. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπαίξαμεν πάλιν τὸ 31, εἰς ὃ ἔλαβον μέρος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου καὶ τὴν ἐπαύριον λίαν πρωὶ ἀπήραμεν διὰ Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ Ἀφροδίτη μας προσήραξε παραπλεύρως τῆς προκυμαίας καὶ μόλις εἴδομεν μακρόθεν τὸν κ. Κουμάκην πράκτορα ἐρχόμενον, ἠρώτησα αὐτὸν ἀμέσως:

— Κύριε Κουμάκη, θὰ ἔχωμεν κάθαρσιν μεθαύριον, εἰς Πειραιᾶ;

— Ὄχι, ἐλεύθερα, ἐλεύθερα, μᾶς ἀπήντησε.

Καὶ ἀνεπνεύσαμεν πάντες εὐχαριστημένοι, διότι πραγματικῶς ἡ Ἑταιρεία δὲν μᾶς ἠπάτησε.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ταύτην ἐμέλλομεν νὰ μείνωμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸ ἑσπέρας ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ Πειραιᾶ. Συνεπῶς τινὲς τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἐγὼ ἐξήλθομεν εἰς τὴν πόλιν. Ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦτο τοσοῦτον ἄθλιος καὶ βροχερός, ὥστε ἡ Κωνσταντινούπολις παρουσίαζεν ἀθλιεστάτην ὄψιν. Ὁσάκις δ' ἐνταῦθα βρέχει, διαρκεῖ πολύ. Τοῦτο δὲ μὲ δυσηρέστησε πολύ, διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπισκεφθῶ μερικοὺς τῶν καλλίστων φίλων μου, οὓς ἦτο ἀνάγκη νὰ ἴδω. Ὁ βόρβορος ἀφ' ἑνὸς τῶν ὁδῶν, ἡ ὑγρασία ἀφ' ἑτέρου, τὸ ψῦχος καὶ ἡ βροχὴ μὲ κατεστενοχώρησαν.. Ἐν τούτοις δὲν ἔλειψα νὰ μεταβῶ παρὰ τῷ φίλῳ μου κ. Μουτσοπούλῳ, προμηθευτῇ τῶν ρωσσικῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ παρὰ τῷ κυρίῳ Ἰω. Παντελάκη, ἐμπόρῳ τείων καὶ ἀγγλικῶν εἰδῶν, ἀπέναντι τοῦ Χαβιαροχανίου, ἀξιολόγῳ νέῳ, ὅστις εἶχε τὴν καλωσύνην τῇ συστάσει τοῦ ἐν Μυτυλήνῃ κ. Τριανταφύλλου νὰ μοὶ ἐγγράψῃ μερικοὺς συνδρομητὰς εἰς τὴν «Φύσιν», ὡς καὶ τὸν κάλλιστον φίλον μου κ. Ἀντ. Ἀκύλαν, οἰνέμπορον ἀπέναντι τῶν Μνηματακίων. Ὁ κ. Ἀκύλας ἐκ Θήρας καταγόμενος καὶ πρὸ καιροῦ ἐμπορευόμενος ἐνταῦθα, εἶναι ἀνὴρ κάλλιστα μορφωμένος καὶ πεπαιδευμένος, λίαν φιλόμουσος, φιλότιμος καὶ φιλόξενος. Ἐννοεῖ ἑκάστοτε νὰ συζητήσωμεν καὶ συμφάγωμεν καὶ μετὰ τοῦτο νὰ μ' ἐφοδιάσῃ μὲ φιάλην κονιὰκ ἢ chartreuse διὰ τὸ ταξείδιον. Καὶ ὁμιλοῦμεν περὶ Ἀθηνῶν, Θήρας καὶ Κωνσταντινουπόλεως ὡς καὶ περὶ κυνηγίου, διότι εἶναι καὶ ἄριστος κυνηγός, χωρὶς τέλος. Ὁπόταν δὲ ἐγερθῶ νὰ φύγω:

— Μὰ κάθησαι ὀλίγον ἀκόμη, Κύριε Πρίντεζη, μοὶ λέγει, εἶναι ἐνωρίς.

Καὶ κάθημαι πάλιν μέχρι τῆς τελευταίας τῆς ἀναχωρήσεώς μου στιγμῆς, ὅπως τὸν εὐχαριστήσω.

Μετ' ὀλίγον εἶναι ἡ ὥρα πλέον προκεχωρημένη καὶ τρέπομαι εἰς τὸ tunnel, τὸν ὑπόγειον ἀπὸ Πέρα εἰς Γαλατᾶ συρτοσιδηρόδρομον καὶ δι' αὐτοῦ φθάνω κατεπειγόντως εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Βανδώρου, ἐν Γαλατᾶ διὰ νὰ τὸν ἐγγράψω συνδρομητὴν καὶ ἀγοράσω ὀλίγον ὕφασμα.

Οἱ κύριοι Βανδῶροι πατὴρ καὶ υἱὸς ἐκ Κεφαλληνίας καταγόμενοι, εἰσὶ λαμπρότατοι ἄνθρωποι. Ἐ-

χουσι δύο ὡραῖα μεγάλα καταστήματα ὑφασμάτων ἐν Γαλατᾷ καὶ εἶναι τύπος καὶ οὐσία ἔμποροι καθ' ὅλην τὴν σημασίαν. Ἐγὼ ἐκ τοῦ τρόπου των τοὺς ἐξέλαβον πάρα πολὺ τοιούτους καὶ ἀδιαφορο"ντας πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὰς Μούσας, ἀλλ' ἠπατήθην, διότι καὶ πατριῶται ἄριστοι εἶναι καὶ φιλόμουσοι καὶ ἐγγράμματοι. Ἰδίᾳ ὁ υἱός κ. Βανδῶρος εἶναι κάλλιστα μεμορφωμένος μὲ καλὴν μόρφωσιν καὶ παιδίαν καὶ ὅταν εἶδον, ὅτι πραγματινῶς γινώσκει τὴν γαλλικὴν καὶ γερμανικήν, τὸν συνεχάρην.

Ὁσάκις συναντήσῃ τις κατὰ πρῶτον ἔμπορον, ἀλλοίαν περὶ αὐτοῦ γνώμην σχηματίζει, διότι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου ἰδίᾳ τῶν ὑφασματεμπόρων εἶνε τὸ συμφέρον καὶ μόνον μέλημά των εἶναι νὰ σᾶς περιτυλίξουν μὲ τὰ ὑφάσματά των. Καὶ ἔχουν δίκαιον, διότ αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγγελμά των καὶ πάντοτε μὲ ἀγοραστὰς πολίτας ἔχουν νὰ κάμνουν. Ὁπόταν ὅμως συνωμιλήσαμεν περὶ Ἀθηνῶν καὶ Κεφαλληνίας, περὶ πατριδος καὶ Εὐαγγελίου, περὶ γραμμάτων καὶ γλωσσῶν καὶ ἐγνωρίσθημεν καλείτερον καὶ τοὺς ἀπέσπασα κάπως ἐκ τῆς ὕλης,στρέψας αὐτοὺς πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον ηὐχαριστήθησαν πολὺ καὶ ἐγνωρίσθημεν καλῶς καὶ τοὺς ἐξετίμησα καὶ μὲ ἐξετίμησαν καὶ ἐν τέλει καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» ἐνεγράφησαν καὶ ἓν φόρημα διὰ τὴν θυγατέρα μου Ἀντιγόνην καὶ ἐγὼ ἐπρομηθεύθην.

Τοιοῦτοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ὁμογενεῖς ὁπόταν εἰς τὰ ξένα συναντηθῶμεν. Ἐνταῦθα ἐγνώρισα καὶ τὸν κ. Μάρκον Πεσπινιαν ἀρχαῖον ὑπάλληλόν των καὶ διευθυντὴν ἐπὶ τῆς καταναλώσεως, ἐξάδελφον τῶν παρ' ἡμῖν φίλων Πεσπινιάδων. ἀρίστων ὑποδηματοποιῶν μας καὶ ηὐχαριστήθην πολύ.

Εἶτα ἀποχαιρετήσας αὐτούς, διότι ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπλησίαζε, διηυθύνθην ἀμέσως πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ τελωνείου, ὅπου ὑποστὰς τὰς ἀπαιτουμένας τοῦ διαβατηρίου καὶ ἀποσκευῶν διατυπώσεις, εἰσῆλθον ἐν τῇ «Ἀφροδίτῃ», ἥτις ὡς προεῖπον,εὑρίσκετο ἐλλιμενισμένη παρὰ τὴν προκυμαίαν καὶ τὴν 6ην ὥραν ἀπήραμεν διὰ τὴν Ἑλλάδα. ἐν μέσῳ τῶν ἀποχαιρετισμῶν ἀπείρου Ἑλληνικοῦ πλήθους. ὅπερ εἴθισται ν' ἀποπέμπῃ δι' εὐχῶν καὶ ἀγαλλιάσεως πᾶν ἐκεῖθεν ἀποπλέον ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιον.

Τὴν νύκτα ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ εἴχομεν ἄνεμον σφοδρότατον μετὰ τρικυμίας καὶ ἡ Ἀφροδίτη μας, μολονότι ἔβαινε καλῶς, ἐκλυδωνίζετο τῆδε κακεῖσε ὡς λέμβος μικρὰ ἐν τῷ πελάγει, αἱ δὲ κλίναι μας (κοκέται) δυστυχῶς ἦσαν τοσοῦτον στενόχωροι,περιωρισμέναι καὶ σκληραί, ὥστε καθίστατο ἀδύνατος ἡ παραμονὴ τοῦ Μορφέως ἐν τοιούτῳ σκάφει. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἦτο δυνατὸν ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω συνθήκας καὶ νὰ ἡσυχάσῃ· μᾶλλον ἐκοπιάζομεν περισσότερον ἢ ἀνεκουφιζόμεθα, κατακεκλιμένοι ὄντες.

Μετ' ὀλίγον ὑπόκωφοι κρότοι πηγαινο-ερχομένων μικρῶν τετραπόδων ζώων μὲ μακρὰς οὐρὰς ἔσωθι τῶν νυκτερινῶν ἡμῶν διαμερισμάτων καὶ ἐπὶ τῶν κορνιζῶν τῶν ξυλίνων διαχωρισμάτων μᾶς ἐκίνησε τὴν προσοχήν. Ὡμοίαζον πρὸς μικρὰς γαλᾶς.

—Τί εἶνε αὐτά; ἀνακράζει εἷς.

— Ποντικοί! ποντικοί, ἀνακράζει ἕτερος.

— Καμαρῶτε! καμαρῶτε, φωνάζει μία παχύσαρκος ἐπιβάτης ἐκ τοῦ κοιτῶνός της, ἥτις μέχρι τῆς ὥρας ἐγόγγυζεν ἐκ τῆς θαλασσοταραχῆς, τρέξε, ποντικομάνες εἰς τὴν κοκέτα μου. Τρέξε, θὰ μὲ δαγκάσουν.

Καὶ ὄντως ἀνασηκωθεὶς καὶ ἐγὼ ἐξεπλάγην ἀπὸ τας πελωρίας διαστάσεις τῶν συκχαμερῶν αὐτῶν ὄντων καὶ ἐν ταὐτῷ ἀπότομος πρὸς τὰ ὄπισθεν κλίσις τοῦ σκάφους μὲ ρίπτει κάτωθι τῆς κοκέτας. Εὐτυχῶς ἐκρατήθην σῶος.

— Τί διάβολο! ποῦ εὑρέθησαν τόσοι καὶ τοιοῦτοι ποντικοί; φωνάζω καὶ ἐγώ.

— Νά, αὐτὰ ἔχουν τὰ πλοῖα, ὅπου προσεγγίζουν εἰς τὰς προκυμαίας, μᾶς λέγει τότε ὁ καμαρῶτος. Εἰσέρχονται ἀπὸ τὴν ξηράν, ἀπὸ τὰ τελωνεῖα καὶ τὰς ἀποθήκας ἀπὸ ταῖς τάβλαις ὅπου θέτομεν διὰ νὰ συγκοινονῶμεν μὲ τὴν ξηράν.

Καὶ ὄντως, τί μέγας κίνδυνος μεταδόσεως τῆς πανώλους ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν οὕτω διὰ τῶν ποντικῶν ὑφίσταται. Ἐγενόμεθα κομισταὶ ἀπείρων ποντικῶν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς Πειραιᾶ.

Τὴν πρωΐαν ἀφιχθέντες περὶ τὸ λυκαυγὲς εἰς τὰ Δαρδανέλια, ἀνεφέραμεν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν πλοίαρχον, ὡς λίαν ἐπικίνδυνον.

— Ναί, μᾶς λέγει, οὕτω μεταδίδονται αἱ ἐπιδημίαι. Εὐτυχῶς, ὅμως ὅπου δὲν προσεγγίζομεν ὅπως εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Πειραιῶς. Ἅμα φθάσωμεν ἐκεῖ θὰ προμηθευθῶμεν φάρμακον καὶ θὰ βάλλωμεν εἰς ὅλα τὰ ἀμπάρια νὰ τοὺς ἐξωλοθρεύσωμεν.

— Πρέπει ὅμως, τῷ εἶπον καὶ ἐγὼ θὰ τὸ γράψω, νὰ μάθῃ καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας πόσον εὐκόλως οἱ ποντικοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ σμήνη εἰσέρχονται εἰς τὸ πλοῖον σας καὶ δὴ ἄνευ ναύλου τοὺς μεταφέρετε εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀφοῦ ἐξετελέσθη ἡ ὑπηρεσία τῶν Δαρδανελίων ἀνεχωρήσαμεν καὶ ἐκεῖθεν καὶ μετὰ πλοῦν πλέον ἢ ἥττον πότε εὐχάριστον καὶ πότε δυσάρεστον ἀφίχθημεν τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν τῆς Δευτέρας περὶ τὴν 8 ὥραν εἰς Πειραιᾶ.

Κατὰ τὰ κεκανονισμένα προσῆλθεν ὁ ὑγειονομικὸς ἰατρὸς νὰ μᾶς κάμῃ αὐστηρὰν ἰατρικὴν ἐξέτασιν. θέσας πάντας ἡμᾶς εἰς γραμμήν, ὅλως ὑγιεῖς καὶ καλῶς ἔχοντας.

— Εἴμεθα πολὺ ὑγιέστεροι ἀπὸ σᾶς, τῷ ἔλεγον τινὲς ἀστειευόμενοι.

— Καὶ οἱ ποντικοὶ; ἐρωτῶ ἐγὼ θὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ;

— Σούτ! σούτ! μοὶ ἐπιβάλουν πάντες μειδιῶντες, θέλετε νὰ μᾶς στείλουν μὲ αὐτούς, εἰς τὴν Δῆλον; θὰ καλοπεράσωμεν!

Καὶ ἐξῆλθομεν, σπεύσαντες διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος.

Ροῦς

ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΤΗΣ ΕΚΚΟΛΑΨΕΩΣ ΩΩΝ

Ἡ τεχνητὴ ἐπώασις ὠῶν δὲν εἶναι, ὡς δύναταί τις νὰ νομίσῃ, ἐφεύρεσις ὅλως νέα. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Εἶναι γνωστόν,ὅτι οἱ Ἰνδοὶ ἀρχαιόθεν ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἰδιότητα τούτην τῶν ὠῶν, τοῦ νὰ ἐκκολάπτονται εἰς ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ εἰς ὡρισμένην περίπου θερμοκρασίαν, χρησιμοποιοῦντες ἐπὶ τούτῳ τὴν ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν παραγομένην θερμότητα καὶ κατά τινας μάλιστα συγγραφεῖς, τὴν μέθοδον ταύτην καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ Σῖναι μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν νησσῶν.

Ἡ ἐκκόλαψις τῶν ὀρνιθίων ἐν Αἰγύπτῳ ἐκτελεῖται καὶ σήμερον ἀκόμη ἐντὸς τῶν περιφήμων ἐκείνων κλιβάνων, τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαμὰλ(mamals, λέξις ἀραβική) ἡ ἐποχὴ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ὁποίων εἶναι ἄγνωστος.

Ἄλλοτε τοὺς Αἰγυπτιακοὺς τούτους κλιβάνους εἶχον εἰς τὴν κατοχήν των οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς, οἵτινες καὶ μόνοι ἐγνώριζον τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Τὴν σήμερον ὅμως ἡ ἐργασία αὕτη ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν ἀγροτῶν, οἵτινες τὰ ἐκ τῆς βιομηχανίας ταύτης προερχόμενα κέρδη διαμοιράζονται μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν κλιβάνων. Ἀναλογεῖ δὲ εἰς τοιοῦτος κλίβανος διὰ 15—20 χωρία. Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τούτων, φέροντες τὰ ὠά των εἰς τοὺς κλιβάνους, λαμβάνουσιν ἀπόδειξιν παραλαβῆς, ἣν παρουσιάζοντες μετὰ 24—25 ἡμέρας, λαμβάνουσιν, ἐπὶ μικρᾷ πληρωμῇ, τὰ ἐκκολαφθέντα ἐκ τούτων ὀρνίθια, ἅτινα ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐκκολάψεως μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς παραδόσεώς των, ἀνατρέφονται ὑπὸ εἰδικῶν γυναικῶν, ἐκτελουσῶν χρέη μητρός. Κατά τινας δὲ ὑπολογισμοὺς ὁ ἀριθμὸς των οὕτω ἐκολαπτομένων ἐν Αἰγύπτῳ ὀρνιθίων,ἐτησίως μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἀνήρχετο εἰς τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν 30 ἑκατομμυρίων.

Ὁ Αἰγυπτιακὸς κλίβανος συνήθως συνίσταται ἐκ δύο δωματίων, τοῦ ἑνὸς ὑπερκειμένου τοῦ ἑτέρου, τετραγωνικῶν, μὲ πλευρὰν 2 □ μέτρων περίπου καὶ σχηματιζόντων θόλον, ὅστις εἰς τὸ ἄνω μέρος ἀκριβῶς, εἰς τὸ μέσον, φέρει ὀπὴν ἐν εἴδει καπνοδόχης, ἐξ ἧς θὰ ἐξέρχωνται τὰ ἐκ τῆς καύσεως προερχόμενα ἀέρια. Καὶ τὸ μὲν ἄνω δωμάτιον, ὕψους 1,60 μέτρων, χωρίζεται ἐκ τοῦ κάτω διὰ διαφράγματος ἐξ ἀδιακαύστου καὶ εὐθερμαγωγοῦ ὑλικοῦ, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἄνοιγμα τετραγωνικὸν, μὲ πλευρὰν 0,80 μέτρ. ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται αἱ ἑστίαι τοῦ πυρός. Τὸ δὲ ὑποκείμενον δωμάτιον ὕψους 0,80 μετρ. τῆς αὐτῆς μὲ τὸ πρῶτον ἐπιφανείας, χρησιμεύει διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ὠῶν,ἅτινα ἐπιστρώνονται ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀφιεμένου εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ κενοῦ διαστήματος, ἀκριβῶς κάτωθι τοῦ ἀνοίγματος τοῦ πρώτου δωματίου, ἔνθα τίθεται ἀγγεῖον πληρούμενον ὕδατος, ὅπερ ἐξατμιζόμενον, θὰ παρέχῃ τὴν ἀναγκαίαν ὑγρασίαν,ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὠῶν. Εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ κτιρίου ὑπάρχει θύρα, δι' ἧς εἰσερχομένη ἡ ἐργάτης συχνά, ἀναστρέφει τὰ ὠά, τροφοδοτεῖ τὰς ἑστίας καὶ ἀναπληροῖ τὸ δοχεῖον τοῦ ὕδατος. Ἅμα ἀνάψωσι αἱ ἑστίαι ἡ θερμότης ἀντανακλωμένη ὑπὸ τοῦ θόλου, εἰσέρχεται διὰ τοῦ κεντρικοῦ ἀνοίγματος εἰς τὸ κάτωθι δωμάτιον, μεταδιδομένη ὁμοιομόρφως ἐπὶ τῶν ὠῶν,ἅτινα οὕτω διατηροῦνται εἰς μίαν θερμοκρασίαν κυμαινομένην μεταξὺ 37—40 Κελσίου.

Μετὰ 19—22 ἡμέρας ἐκκολάπτονται τὰ μικρὰ ὀρνίθια,ἅτινα μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς παραδόσεως ἀνατρέφονται ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ὑπὸ εἰδικῶν καὶ λίαν πεπειραμένων γυναικῶν.

Ἡ διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐκκόλαψις, ἂν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται οὐχὶ τόσον ἀξιοσύστατος, ὡς μὴ ἐπιτυχής, ἐν τούτοις ὅμως καθὼς ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς πείρας, μόλις 12 0)0 ἀπώλεια ἀναλογεῖ ἐπὶ τῶν ἐπωαζομένων ὠῶν, διὸ κατὰ τὸν L. J Troucet θεωρεῖται δικαίως ὡς οἰκονομικωτέρα, ἐπιτυχεστέρα καὶ περισσότερα κέρδη ἀποφέρουσα τινῶν ἐκ τῶν νεωστὶ ἐφευρεθέντων μηχανημάτων τεχνητῆς ἐκκολάψεως ὠῶν, περὶ ὧν δὲν θέλομεν ὁμιλήσει, ὡς μὴ ὑπαγομένων εἰς τὸ θέμα μας, ἀναφέρομεν δὲ μόνον, ὅτι τὴν πρώτην ὤθησιν εἰς ταῦτα ἔδωκεν τῷ 1777 ὁ φυσικὸς Bonnemain.

Β. Ι. Παπάζογλου

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΓΑΜΒΕΤΑΣ

Ἰδίως κατὰ τὰ ἔτη 1868, 1869 καὶ 1870 ὁ Γαμβέτας εὑρίσκετο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἐπιρροῆς του. Ἐσύχναζε τότε πολὺ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος, μεθ' οὗ πολλάκις συνέτρωγε καὶ τοῦτο, διότι ἐπροτίμα νὰ εὑρίσκεται οὕτω μετ' αὐτοῦ μόνος. Συνήθως ἐλάμβανε θέσιν παρὰ τῇ ἑστίᾳ, ἔν τινι ἔδρᾳ, ὅπου ἐκάπνιζε ἡμίσειαν δωδεκάδα σιγάρων καὶ ἀκαταπαύστως ὡμίλει.

Ἡ ὁμιλία του ὡμοίαζε πολὺ πρὸς μονόλογον, ἀλλ' ἦτο πάντοτε ἐπαγωγός, πνευματώδης, παράδοξος, μόλον ὅ, τι ἐνεῖχε τι τὸ τυχοδιωκτικόν· ἀλλ' ἦτο καὶ ῥήτωρ.

Πᾶσα ὁμιλία του ὡμοίαζε πρὸς ἀνθοδέσμην ἐκ πυραύλων. Ἐκίνει πάντοτε τὰς χεῖρας, ἀνώρθονε τὴν πρὸ τοῦ προσώπου του καταπίπτουσαν πάντοτε κόμην του, ἣν διηύθυνε πρὸς τὰ ὄπισθεν διὰ ταχείας κινήσεως τῆς χειρός. Ἡ ἠχώδης αὐτοῦ φωνὴ ἐνεῖχε πρὸς στιγμάς, λάμψεις κεραυνοῦ·ἐνίοτε δὲ ὡμίλει ὡς ἀπὸ ἄμβωνος, ἀφίνων νὰ σβέννυται τὸ σιγάρον του· διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ δὲ τὸν λόγον, μόλις ἐτελείωνε τὴν ὁμιλίαν, ἐπανήρχιζε διήγημά τι, ἐνῷ ἐν ταυτῷ ἤναπτε ἐκ νέου τὸ σιγάρον του, λαμβάνων ὕφος διηγηματογράφου, συνάμα δὲ παρενέθετε τὶ ἀστεῖον, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἴδιος ἐγέλα καὶ ἐφαίνετο διασκεδάζων πολὺ εἰς τὰς ἰδιαιτέρας του συνομιλίας, ὅπου ἐξεφράζετο μετὰ πλείονος θάρρους.

Ἐνῷ ὡμίλει καὶ ὁ καιρὸς παρήρχετο χωρὶς νὰ τὸ παρατηρῇ ἢ ἐσήμαινε μεσονύκτιον, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀκούει τὸ σήμαντρον, ὁ Γαμβέτας ἐξηκολούθει τὴν ὁμιλίαν του ἄνευ κόπου. Ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης πολλάκις τὸν διέκοπτε καὶ τῷ ἔλεγε:

— Φίλε μου, εἶνε μεσονύκτιον καὶ εἶνε καιρὸς νὰ κοιμηθῶμεν.

Ἀλλ' ὁ Γαμβέτας μόλις ἐπείθετο περὶ τῆς ὥρας, ἐπανελάμβανεν:

—Ναί, ἀλλὰ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀκόμη μίαν μικρὰν ἱστορίαν.

Καὶ ἡ διήγησίς του αὕτη παρετείνετο μέχρι τῆς πρώτης πρωϊνῆς ὥρας.

Πολλάκις ἔσβυνον τὰ φῶτα, διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν ν' ἀποφασίσῃ νὰ παύσῃ.

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ Ζ'.

Οἱ κοσμηματοποιοὶ τῆς Βρεττανικῆς αὐλῆς προετοιμάζουσιν ἤδη καὶ ἐπισκευάζουσι τὰ στέμματα, ἅτινα ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας θὰ φέρωσι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τῆς στέψεώς των, τὸν προσεχῆ μῆνα Ἰούνιον.

Ἡ βασίλισσα θὰ φέρῃ τὸ στέμμα, ὅπερ κατὰ πρωτὴν φορὰν ἔφερεν ἡ σύζυγος Ἰακώβου τοῦ Β'. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ κατασκευασθὲν ἐν ἔτει 1838 διὰ τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν μητέρα του καὶ τὸ ὁποῖον ἤδη εἶνε ἀνάγκη νὰ εὐρύνωσιν. Τὸ στέμμα τοῦτο κοσμεῖται ἐκ τοῦ περιφήμου λυχνίτου, ὃν ἔφερεν Ἐρρῖκος ὁ Ε' ἐπὶ τοῦ κράνους του ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἄζινκουρ, ὑπὸ παμμεγέθους σαπφείρου, δεκαεξ ἑτέρων μικροτέρων τοιούτων, ἕνδεκα σμαράγδων, τεσσάρων μικρῶν ρουβινίων, χιλίων τριακοσίων ἑξήκοντα τριῶν ἀδαμάντων πολυέδρων, χιλίων διακοσίων ἑβδομήκοντα τριῶν ροδινῶν ἀδαμάντων, ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἑπτὰ τραπεζίων ἀδαμάντων, τεσσάρων μαργαριτῶν σχήματος ἀπιδίου καὶ διακοσίων ἑβδομήκοντα τριῶν συνήθων μαργαριτῶν· ἔχει δὲ βάρος τριάκοντα ἐννέα οὐγγιῶν.

Ἀλλ' ἡ στέψις θὰ γίνῃ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον; Διότι ἄλλοι μὲν προβάλλουσιν ἀσθένειαν τοῦ Ἐδουάρδου, ἡ δὲ ἑβδομαδιαία «Week End» εἰς ἣν ἐπαφίεται πᾶσα εὐθύνη τῆς πληροφορίας, ὁ βασιλεὺς ἐδήλωσεν, ὅτι ἂν ὁ πόλεμος τοῦ Τρανβαὰλ δὲν τελειώσῃ μέχρι τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, ἡ στέψις δὲν θὰ γίνῃ.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΤΩΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ

Ἀπό τινος ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἑταιρεία *Ρέουτερ* μεταχειρίζεται διὰ τὴν διανομὴν τῶν τηλεγραφημάτων κατ' οἶκον, ἐν μικρὸν τάγμα ἐκ νέων καὶ ὡραίων δεσποινίδων, αἵτινες μεγάλην προξενοῦσιν αἴσθησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τοῖς σκοτεινοῖς γραφείοις τῆς πόλεως. Ἐπαγωγῶς ἐνδεδυμέναι καὶ κάπως ἐπιδεικτικαὶ αἱ νεάνιδες αὗται, προκαλοῦσι τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ζοφώδους ἐκείνου ὄγκου, ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἀνθρώπων, ὅστις διατρέχει διαρκοῦσης τῆς ἡμέρας τὴν πόλιν, ἣν τελείως ἐγκαταλείπει τὸ ἑσπέρας. Ὁ δὲ διοργανωτὴς τῆς λαμπρᾶς κατ' αὐτὸν ὑπηρεσίας τῶν δεσποινίδων ἀπεσταλμένων «Girls messengers» καυχᾶται διὰ τὴν πρωτοβουλίαν του καὶ εἰς τινας μετὰ δημοσιογράφων συνεντεύξεις του μεγάλως ἐκθειάζει τὴν προθυμίαν, ἀκρίβειαν καὶ εὐφυΐαν τῶν χαριεσσῶν αὐτῶν πρακτόρων.

Πάντες ὅμως δὲν εἶνε ἐκ τούτου εὐχαριστημένοι. Ἡ Κυρία Γκρούντυ ἔγραψε ἐν τῇ πρὸ τὸ «Times» ἐπιστολῇ της ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Μία γυνὴ πεπειραμένη» ἐνῷ σημειοῖ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐπάγεται ὁ νεωτερισμὸς οὗτος.

«Νομίζετε, γράφει ἡ κυρία Γκρούντυ, ὅτι διὰ τὰ 12 $^1/_2$ φρ. καθ' ἑβδομάδα, τὰ ὁποῖα ταῖς δίδουν, ὅτι αἱ νεάνιδες αὗται γίνονται τόσον προθύμως διανομεῖς τῶν τηλεγραφημάτων μας; Ἅπασαν τὴν ἡμέραν διέρχονται ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἐν τῇς γραφείοις. Ἀπὸ πρωΐας δὲ μέχρις ἑσπέρας διαγκωνίζονται πρὸς τοὺς ἄνδρας, μόνον πρὸς τοὺς ἄνδρας. Εἰς τὸ ἔπακρον δὲ ἐκλαμβάνετε αὐτὰς ὡς ὡραίας. Ὅ, τι μέλλει νὰ συμβῇ, δὲν δύναται ἢ νὰ συμβῇ. Θέλω νὰ ὦσιν ἔντιμοι, ἀλλὰ προσέξατε καλῶς, αἱ δεσποινίδες σας αὗται, ἡμέραν τινὰ θὰ γίνωσι γυναῖκες τῶν ὁδῶν.

Ἀλλὰ διατὶ καθυστερεῖτε ταύτας ἀπὸ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ οἰκιακοῦ βίου; Μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον ἐν Ἀγγλίᾳ οὔτε μαγειρίσσας, οὔτε θαλαμηπόλους, οὔτε ραπτρίας, οὔτε πλυντρίας. Αἱ πτωχαὶ τάξεις τότε εἶναι περιττὸν νὰ μανθάνωσι νὰ ράπτωσι, νὰ πλύνωσι καὶ νὰ μαγειρεύωσι. Καὶ βεβαίως εἶναι μᾶλλον εὐχάριστον αἱ γυναῖκες νὰ συναγωνίζονται πρὸς τοὺς ἄνδρας ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, ἔστω καὶ μὲ 12 $^1/_2$ φρ. καθ' ἑβδομάδα, ἀφοῦ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς χειραφετήσεως, δύνανται τόσον εὐκόλως νὰ κερδίζωσι περισσότερα».

Ἡ κυρία Παρρὲν ἂς συννενοηθῇ διὰ τὰ περαιτέρω μετὰ τῆς κυρίας Γκρούντυ. **Π. Θ.**

ΤΑ ΑΝΘΕΣΦΟΡΙΑ

Ἦσαν ἑορταὶ τῶν Σικελιωτῶν, γενόμεναι κατόπιν καὶ ἐν Νεαπόλει πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης κατὰ τὸ ἔαρ, ὅτε ἡ γῆ ἀναδίδει ἄνθη καὶ ἐπιστεύετο διὰ τοῦτο ὅτι ἐγίνετο ἡ **ἄνοδος** τῆς θεᾶς ἐκ τοῦ ᾅδου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στράβωνος ἐν Ἱππωνίῳ τῆς Βρεττίας, ἐπειδὴ ἐμυθολογεῖτο, ὅτι ἐν τοῖς περικειμένοις ἄνθηροῖς χωρίοις ἀνθολογοῦσα ἡ Κόρη ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, συνείθιζον αἱ γυναῖκες ν' ἀνθολογῶσι καὶ νὰ στεφανοπλοκῶσι, νομίζουσαι αἰσχρὸν νὰ φορῶσι κατὰ τὰς ἑορτὰς ὠνητοὺς στεφάνους. Πιθανὸν δ' ὅτι ἡ αὐτὴ ἑορτὴ ἤγετο καὶ ἀλλαχοῦ πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἢ ἄλλων θεῶν.

ΠΥΘΩΝ Ο ΦΟΒΕΡΟΣ

Εἶναι ὁ ὑπουλότερος τῶν μηλοβόλων ὄφεων, ἀναρριχᾶται κρυπτόμενος ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ αἰφνιδίως ἐπιπίπτει κατὰ τῆς λείας του. Ἔχει μῆκος 7—8 καὶ ἐνίοτε 10 μέτρα καὶ ἐνδιαιτᾶται ἐν Βραζιλίᾳ. Ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι ταύτης γνωρίζοντες τὴν ἰδιότητα τῶν ζώων τούτων, λαμβάνουν τὰς προφυλάξεις των ἀκριβῶς δὲ ἡ ὄπισθεν εἰκὼν παριστᾷ σκηνὴν τοιαύτην, ἀλλὰ φοβεράν, καθ' ἣν διὰ πελέκεων καὶ μαχαιρῶν κατακερματίζουσι τὸ τρομερὸν ζῶον.

ΘΕΟΥ ΓΕΝΗΣΙΣ

Α'.

ΗΤΑΝ νυχτιὰ τρισκόταδη καὶ μαύρη σὰν τὸν Ἄδη
Ὅλο τὸν κόσμο σκέπαζε ἀτέλειωτο σκοτάδι
Μὲ τὰ μεγάλα παγερὰ κι' ὁλόμαυρα φτερά του.
Ὁ οὐρανὸς δὲν φαίνουνταν κι' οὔτε 'στὴν ἀγγαλιά του
Τρεμόσβυν' ἄστρο, λαμπερὸ ἀγέρι δὲν φυσοῦσε
Δροσολουστο καὶ φαίνουνταν ὁ κόσμος, πῶς διψοῦσε
Δροσιὰ καὶ φῶς κι' ἀέρα.
Μὰ ξάφνου ἔλαμψ' ἀστραπὴ καὶ φάνηκε σὰν μέρα
Καὶ ἄστραψε καὶ χύθηκε 'στὴ γῆ ἕνα ἀστέρι
Σὰν νάστελνε στὸν κόσμο φῶς τοῦ Πλάστου μας τὸ χέρι.
Αἰσθάνεται ἡ γῆ δροσιὰ στὰ στήθεια της μεγάλη
Καὶ ἕνας κρῖνος φωτεινὸς ἀφρόπλαστος προβάλλει
Μέσ' ἀπ' τὴν ἀγγαλιὰ τῆς γῆς μέσ' ἀπ' τὸ κρύο χῶμα,
Κρῖνος μὲ θεῖα εὐωδιά, μὲ τῆς αὐγῆς τὸ χρῶμα.
Καὶ μὲ διαμάντια τῆς δροσιᾶς στ' ὡραῖο του κεφάλι
Ποῦ τὰ σκοτάδια σχίζανε καὶ χύνανε μεγάλη
Λάμψι τριγύρω, κι' εὐωδιὰ αἰθέρια καὶ θεία . . .
Ὁ μπάτης τότε φύσησε μὲ γλύκα κι' ἁρμονία
Καὶ φίλησε τὰ φύλλα του κι' ἔγινε πάλι 'μέρα
Καὶ δὲν διψοῦσ' ὁ κάμπος πιὰ τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα.

Β'.

Ἦταν νυχτιὰ τρισκόταδη, ἀμάθεια τοῦ Ἄδη
Ψευτιὰ ποῦ σκέπαζε τὴ γῆ σὰν ἄπειρο σκοτάδι
Μὲ τὰ μεγάλα, παγερὰ κι' ὁλόμαυρα φτερά της.
Ἡ ἁμαρτία φοβερὴ μέσα 'στὴν ἀγκαλιά της
Κρατοῦσε τὴν ἀπατηλὴ τὸν κόσμο τότε ὅλο
Καὶ τῆς Ἀλήθειας πουθενὰ ἀγέρι μυροβόλο
Δὲν ἐφυσοῦσε, δίψαγε ὁ κόσμος φῶς κι' ἀέρα.
Μὰ θέλησεν ὁ Πλάστης μας νὰ γίνῃ πάλι 'μέρα
Καὶ τὸ σκοτάδι νὰ χαθῇ τῆς Ἁμαρτίας 'κεῖνο
Καὶ τὸν υἱόν του ἔστειλε στὸν κόσμο μ' ἕνα κρῖνο . . .
Ἀνοίξανε τοῦ λούλουδου τὰ μυροβόλα στήθεια
Καὶ ὁ Θεός μας ἀπὸ κεῖ ἐβγῆκεν: ἡ Ἀλήθεια!

. . . . . .

Ὦ . . . γονατῖστε ἄνθρωποι! ὁ Θεὸς προβαίνει
Καὶ μὲ ἀγάπης λούλουδα τὸν κόσμο ὅλο ραίνει.

Δεκέμβριος 1901.

Γ. Ν. Θωμαΐδης

ΠΥΘΩΝ ΑΙΦΝΙΔΙΩΣ ΕΠΙΠΙΠΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΙΑΣ ΤΟΥ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΚΑΙ Η ΛΕΥΚΗ ΚΕΦΑΛΗ

Η ΤΟ παραμονὴ Χριστουγέννων, ἀλλὰ νὺξ ἐκτάκτου ὡραιότητος καὶ γλυκύτητος.

Ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου μικρᾶς ταπεινῆς ἀλλὰ κομψοπρεποῦς οἰκίας, ἀποπνεούσης τὸ ἄρωμα καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ἵστατο νεᾶνις μεθ' ὅλης τῆς καλλονῆς καὶ τῆς παρθενίας τῶν χαρισμάτων, ἥτις τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἀστροφεγγῆ καὶ διαυγέστατον οὐρανὸν τείνουσα, μετὰ χαρᾶς πρὸς τὸ ἀπέραντον χάος ἀπετείνετο, ἐκλιπαροῦσα καθ' ἑαυτὴν ἀπρόοπτόν τι, ὅπερ μετὰ βεβαιότητος ἦτο πεπεισμένη, ὅτι ὁ παντοδύνομος δὲν θὰ τῇ ἠρνεῖτο.

Τί ὡραῖα καὶ μαγευτικωτάτη ἑσπέρα! Ἡ Λωρέτη, οὕτως ἐλέγετο ἡ ἀθῶα καὶ γλυκεῖα ἐκείνη παρθένος, πολὺ ἐπεθύμει νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ μὲ τὸ χαρίεν ἄσμα της τὴν μεγάλην, ἣν ἠσθάνετο χαράν. Διότι ἦτο ἡ πρώτη ἑσπέρα, ἣν θὰ διήρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ της. Ἐν τῇ οἰκίᾳ της ταύτῃ, ἥτις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῇ ἀνῆκε πλέον ὁριστικῶς καὶ ἥτις τῇ ἤρεσκε πολύ, διότι εἶχεν ὅλας τὰς χάριτας τῆς καλλονῆς καὶ εὐπρεπείας, μὲ αὐλὴν καὶ μὲ κῆπον, μὲ ἐξώστην καὶ ἄνδηρον καὶ θέαν θαυμασίαν, ἐπουράνιον.

Ἠσθάνετο ἤδη ἑαυτὴν εὐτυχῆ πλέον ἐκεῖ, ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ της καὶ ἀσφαλῆ ὑπὸ τὴν πατρικήν της στέγην.

Ἐφεύρεσίς τις τοῦ πατρός της εἶχε μεταβάλει τὴν κατάστασιν τῆς οἰκογενείας των, πορισθείσης δι' αὐτῆς μέγα χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ τυὸς ἔκαμε πλουσίους καὶ ἐξ οὗ ἐπανέκτησαν τὴν πατρικὴν ἰδιοκτησίαν μετὰ τοῦ κήπου καὶ τῆς εὐρείας περιοχῆς του καὶ τῶν ἀπεράντων σιτοφόρων ἀγρῶν, οἵτινες εἶχον διαθρέψει πολλὰς πατρογονικάς των γενεάς.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ καλὸς γέρων πατὴρ εἶχεν ἀποθάνει, χωρὶς νὰ ἴδῃ πάντα ταῦτα, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ καὶ αὐτὸς τὴν μικροτέραν χαρὰν καὶ συμμεθέξῃ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Εἶχε δὲ ἀποθάνει ὁ τάλας, ὅλως δυστυχής, πτωχός, περιφρονημένος καὶ ἄσημος, πρὶν ἢ ἔτι εὐοδωθῇ ἡ ἐργασία του καὶ ἀπολαύσῃ τι ἐκ τῆς ἐφευρέσεώς του.

Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, ἐκτὸς τῆς Λωρέτης, πάντες ἐξελάμβανον αὐτὸν διὰ μανιακὸν καὶ τινες τὸν ἀπεκάλουν τρελλόν. Πολλάκις δὲ καὶ τὸν ἐπέπληττον καὶ ἐνίοτε τὸν κατηρῶντο διὰ τὰς ἐφευρέσεις εἰς ἃς ἀκαταπαύστως κατεγίνετο, διότι ἦσαν καταστρεπτικαὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν, Καὶ ὅντως ἐξώδευε πολλὰ χρήματα εἰς ἐκτέλεσιν πειραμάτων καὶ ἀπόκτησιν προνομίων, ὅτε ἐν τέλει ἀπὸ δανείου εἰς δάνειον, εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ πωλήσῃ τὴν οἰκίαν μεθ' ὅλης τῆς περιοχῆς, τὴν βιβλιοθήκην του αὐτὴν εἶτα καὶ τέλος τὰ καλλιτεχνήματα καὶ ἐργαλεῖα του. Ἀπέθανε δὲ ὅλως ἀσήμως καὶ ἠτιμασμένος, ἀμφιβάλλων καὶ αὐτὸς ὁ τάλας γέρων κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἂν δὲν εἶχον δίκαιον οἱ οἰκεῖοι του νὰ τὸν ἐκλαμβάνουν ὡς τρελλόν.

Πλὴν φεῦ! ἓξ μῆνας μετὰ τὸν θάνατόν του προσῆλθον δύο Γερμανοὶ βιομήχανοι εἰς τὸν οἶκον του, προτείναντες ν' ἀγοράσωσι κινητῆρα τινὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντα, ἀντὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ἡμίσεως φράγκων, ἅτινα καὶ ἐμέτρησαν εἰς τὴν χήρα σύζυγόν του, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ προνομίου.

Ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον διὰ μίαν ἰδέαν ἑνὸς τρελλοῦ!

Καὶ οὕτως ἡ οἰκία μεθ' ὅλης τῆς περιοχῆς της ἐπανεκτήθη, ἡ ἐξασφάλισις τῆς οἰκογενείας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων ἐπετεύχθη, ἡ ἐξακολούθησις τῆς πατρογονικῆς εὐκλείας ἐπανῆλθεν, ἐπὶ πλέον δὲ δόξαν καὶ τιμὴν προσεπορίσαντο πάντες ὅσοι κατεχλεύαζον τὸν σοφὸν ἄνδρα καὶ τὰς ἀνοήτους ἐργασίας του.

Πλὴν πόσον μετεμελήθησαν διὰ τὸν ἐξευτελισμόν, ὃν ἐπροξένησαν εἰς τὸν γεννήτορα! Καὶ μόνον ἡ καλοκάγαθος καὶ ἐνάρετος Λωρέτη, ἣ μηδέποτε ψυχράνασα τὸν καλὸν πατέρα της εἶχε τὴν συνείδησιν καθαρὰν καὶ καθημένη ἤδη μόνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας των, ἐνεθυμεῖτο αὐτὸν καὶ ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην της, κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἄλλοτε καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων τὸν ἐπεριποιεῖτο καὶ διεσκέδαζεν ὀλίγον αὐτὸν διὰ τῶν παιδικῶν της λέξεων καὶ ἐθώπευε τὴν λευκὴν ὡς χιόνα γενειάδα του καὶ τὴν πάντοτε ἤρεμον κεφαλήν του, ἥτις πρὸ οὐδενὸς ἀπευκταίου ποτὲ ἐταράσσετο καὶ συνεβούλευε πάντοτε τὴν γαλήνην καὶ τὴν εἰρήνην ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.

Ἀναπολοῦσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου ἡ Λωρέτη, ἐπεκαλεῖτο αὐτὸν καὶ ἐνόμιζεν ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτῆς, ὅτι θὰ ἠδύνατο κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν τοὐλάχιστον νὰ ἔλθῃ καὶ παρακαθήσῃ εἰς τὴν πλουσίαν ἤδη τράπεζάν των, ἥτις μόνον δι' αὐτοῦ ἐστολίσθη ἤδη τόσον πλουσιο-

παρόχως καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων. Παρεκάλει τὸν Θεὸν παρεκάλει τὴν Παναγίαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ἔλθῃ καὶ μὴ βλέπουσα αὐτόν, διεχύνετο ἡ τάλας εἰς λυγμοὺς καὶ εἰς δάκρυα. Τὸν εἶχε τόσον ἀγαπήσῃ καὶ τόσον πολὺ συνηθίσει καὶ ηὐχαριστεῖτο εἰς τὸ μειδίαμά του, ὥστε τῇ ἐφαίνετο πολὺ σκληρὸν νὰ μὴ τὸν βλέπῃ ἤδη πλησίον της, εἰς τὴν εὐτυχίαν των καὶ εἰς τὴν ἐπανάκτησιν τῆς ἰδιοκτησίας των. Οὐδέποτε τῇ ὡμίλει διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του, ὁσάκις δὲ αὕτη ἤρχετο πρὸς αὐτόν, ἔκρυπτε τὰ σχέδιά του διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ καὶ τὸν ἐκλάβῃ καὶ ἐκείνη διὰ τρελλόν.

«Ὁ τάλας γέρων! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ποῦ εἶναι τώρα νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ ὑπερηφανευθῇ! Βλέπει ἄρα ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶναι, ἀφοῦ λέγουν, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀναζοῦν, ὅτι μία ἐκ τῶν ἀνακαλύψεών του κατέστησε τὴν οἰκογένειάν του πλουσίαν καὶ εὐτυχῆ; Ὁ Θεὸς δὲν θὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδῃ ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν τὴν εὐτυχίαν ταύτην;»

Καὶ μετ' ὀλίγον στρέφουσα τὰ βλέμματα περὶ ἑαυτήν, εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὡς νὰ τὸν ἀνεζήτει καὶ ὑψώνουσα τὰς χεῖρας, ἐξηκολούθει:

«Ὦ ναί, οὕτω πρέπει νὰ ἦναι. Διότι θὰ ἦτο πολὺ σκληρὸν νὰ παραδεχθῇ τις, ὅτι εἷς σοφὸς ἄνθρωπος, εἷς καλλιτέχνης καὶ ἐνάρετος, ὅστις εἰργάσθη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐφ' ὅλης του τῆς ζωῆς καὶ ἐδαπάνησεν ὅ,τι εἶχε, μὲ θυσίαν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, δύναται ν' ἀπιθάνῃ τοσοῦτον καταφρονημένος καὶ νὰ μὴ ἔχῃ γνῶσιν τοὐλάχιστον τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας του καὶ τοῦ θριάμβου του; Ἄ, ὄχι, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ δικαιοσύνη ἐκεῖ ἐπάνω καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν οἱ σκώληκες νὰ δίδουν τοιοῦτον τέρμα εἰς τόσον εὐγενῆ καὶ θεάρεστον πρᾶξιν!»

Ἡ Λωρέτη μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας ἐφρικίασε σύσσωμος καὶ ἠσθάνετο, ὅτι κάτι τι ἀκατάληπτον τὴν εἶχε πλησιάσει.

«Νά, εἶνε ὁ πατήρ μου;» ἔλεγε, καὶ ἀνεστέναζεν ἐκ βάθους καρδίας καὶ διεχύθη εἰς λυγμούς.

«Ὦ, πάτερ μου, πάτερ μου, ἐπεῖπε, μὲ βλέπεις; παρατηρεῖς τὴν εὐτυχίαν μας; αἰσθάνεσαι τὴν λύπην μου; Μὲ ἀκούεις; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔλθῃς ἀπόψε πλησίον μας; νὰ σὲ ἴδωμεν καὶ μᾶς ἴδῃς ἐπὶ μίαν μόνην στιγμήν;»

Καὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀδήλου συστολῆς ἐγονάτισε πρὸ τοῦ διαυγοῦς οὐρανοῦ ὅλως συγκεκινημένη καὶ παρεκάλει τὸν Θεόν, τὴν Παναγίαν καὶ τοὺς Ἁγίους μεθ' ὅλας τὰς πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένας εὐλαβείας καὶ μετὰ καρδίας πνιγομένης ὑπὸ ἀκατανοήτου ἐλπίδος καὶ προσδοκίας νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν πατέρα της νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτήν.

Καὶ εἶτα ἀποτεινομένη πάλιν πρὸς αὐτόν, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη δὲν ἀπεμακρύνετο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπό τινων ἡμερῶν ἀπὸ τὰς σκέψεις της:

«Πάτερ μου, τῷ ἔλεγε, δὲν μὲ βλέπεις; δὲν θὰ εἰσακούσῃς τὴν παράκλησίν μου; δὲν μὲ λυπεῖσαι; Ὦ, ἂν ἦναι δυνατόν, καὶ νομίζω, ὅτι εἶνε, ἀφοῦ ὑπάρχεις εἰς τὸν οὐρανόν, ἐμφανίσθητι πρὸς στιγμὴν καὶ εἰπέ μου, ὅτι βλέπεις τὴν εὐτυχίαν μας καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος. Ἄλλως τε λάβε τὴν ψυχήν μου, λάβε με μαζύ σου, διότι δὲν δύναμαι οὐδὲ στιγμὴ νὰ ζήσω πλέον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἀφοῦ εἶναι τοσοῦτον ἄδικος καὶ κακός».

Καὶ βλέπουσα, ὅτι ἡ προσευχὴ καὶ παράκλησίς της δὲν εἰσηκούετο, ἐξηντλημένη ὁ' ἄλλως τε καὶ κατάκοπος ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ θλίψεως, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου καθίσματος, καταληφθεῖσα ὑπὸ εἴδους ἀφασίας καὶ ἐκστάσεως.

Ἀπό τινων ἡμερῶν συνέβαινον ταῦτα ἀκαταπαύστως, σκεπτομένη τὸν πατέρα της, καλοῦσα καὶ παρακαλοῦσα αὐτόν, ὅπως ἐμφανισθῇ καὶ τῷ δείξῃ τὴν εὐτυχίαν των καὶ τὴν νέαν μετατροπὴν τῆς καταστάσεώς των, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ πατὴρ δὲν ἐφαίνετο καὶ ἡ θλίψις ηὐξάνετο. Τοῦτο παρετηρήθη τέλος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς.

— Ἀλλὰ τί ἔχει ἡ Λωρέτη; ἔλεγον, πῶς μετεβλήθη καὶ διατί πάντοτε σκεπτικὴ καὶ μονήρης κάθηται ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου;

Φοβηθέντες ἐκάλεσαν τὸν ἰατρόν, ἀλλ' εἰς μάτην, ἡ Λωρέτη δὲν ἐπερίμενεν αὐτόν.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρήρχετο, αἱ ἀκτῖνες τῶν ἀστέρων ἠλαττοῦντο, τὸ δὲ φέγγος τοῦ οὐρανοῦ ἠμαυροῦτο.

Ἡ Λωρέτη μετ' ὀλίγον συνελθοῦσα, ἐπανέλαβεν:

«Ἀλλά, πάτερ, διατί δὲν ἔρχεσαι, τώρα τοὐλάχιστον, αὐτὴν τὴν νύκτα, μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ μας; Θὰ χαρῶ τόσον, ὅπου θὰ εἶμαι εὐτυχεστάτη. Πρέπει, πάτερ, νὰ ἔλθῃς, πρέπει τοὐλάχιστον νὰ φανερωθῇς εἰς ἐμέ. Παρηγόρησόν με, τὸ θέλω. Τί θὰ γίνω, μόνη ἐδῶ; Πάρε με μαζύ σου. Ὦ, ἐλθέ, ἐλθέ, πάτερ, δὲν θὰ φοβηθῶ, θὰ ἔχω ἀρκετὸν θάρρος νὰ σὲ δεχθῶ. Θὰ σοῦ γελάσω, θὰ σοῦ μειδιάσω, θὰ χαρῶ καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐλθὲ καὶ φύγε πάλιν, ὅπου τὸ πεπρωμένον σὲ θέλει!

Κάτι τὴν ἔπειθε βαθμηδόν, ὅτι ὁ πατήρ της θὰ παρουσιάζετο καὶ ἐδιπλασίασε τὰς προσκλήσεις καὶ προσευχάς της.

Τέλος ἐκεῖ ὄπισθεν τοῦ μεγάλου πλατάνου, ὅπου ἐξετείνετο μακρὰ πεδιὰς καὶ ὁ ρύαξ ἐν τῷ μέσῳ, εἰς δὲ τὸ βάθος ὑψοῦτο τὸ ὄρος, ἔνθα πολλάκις ἐσυνήθιζεν ὁ μακάριος πατήρ της νὰ μεταβαίνῃ κάποτε χάριν ἀναψυχῆς, εἰς ὀλίγον περίπατον, παρετήρησεν αἴφνης φωτεινὴν σφαῖραν, ἐξογκουμένην καὶ εἶτα βαθμηδὸν ἀνερχομένην πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τέλος πλησιάζουσαν αὐτήν.

Ἡ φωτεινὴ αὕτη σφαῖρα τέλος ἐξωγκώθη εἰς σύννεφον ἀπὸ τοῦ ὁποίου γέρων πολιός, σεβαστὸς καὶ λευκόθριξ, διὰ μιᾶς ἐξελθὼν καὶ πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου, ἐπλησίασε τὴν Λωρέτην, ἥτις ὅλως μειδιῶσα καὶ ἔμπλεως χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τὸν ἐνηγκαλίσθη, λέγουσα»:

— Ἄ, τέλος, ἦλθες, πάτερ, ὦ πόσον εἶμαι εὐτυχής! Εἶσαι καὶ σύ, πάτερ, εὐτυχής; ἰδέ, ἰδέ, διὰ τῆς ἀνακαλύψεώς σου ἀπεκτήσαμεν τὴν οἰκίαν μας, ὦ, ἰδέ, πόσον εἴμεθα εὐτυχεῖς!

— Ναί, Λωρέτη, τὸ βλέπω καὶ τὸ γνωρίζω, τῇ λέγει ὁ ἀγαπητὸς πατήρ της, ἀλλὰ μὴ νομίζεις τοῦτο εὐτυχίαν. Ἄνθρωπος γεννᾶται καὶ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει. Ἐνθυμοῦ με καὶ σοὶ ἑτοιμάζω μέλλον καλείτερον.

— Ἄ, φεύγεις τόσον ταχέως, πάτερ, στάσου, ἔλθε κάτω νὰ ἴδῃς τὰς ἑτοιμασίας μας, νὰ ἴδῃς πόσον ὡραῖα θὰ ἑορτάσωμεν αὔριον τὰ Χριστούγεννα. Νὰ ἴδῃς τὰ καλά μας!

— Ἀδύνατον, Λωρέτη, σὲ ἦλθον νὰ ἴδω. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἰδικός μου.

— Πάτερ, σὲ ἱκετεύω, μίαν στιγμήν, στάσου νὰ σὲ ἴδω ἀκόμη.

— Ὄχι πλέον ἐδῶ, Λωρέτη, αὔριον θὰ ἦσαι εὐτυχέστερα. Ἦλθον μόνον διὰ μίαν στιγμήν, διότι μὲ συνεκίνησαν τὰ δάκρυά σου. Ταχέως θὰ ἦσαι διαρκῶς πλησίον μου.

Καὶ ἀπῆλθεν ὁ γέρων ἀστραπιαίως καὶ ἀθορύβως, ἡ δὲ Λωρέτη ἠσθάνθη τότε ῥῖγος εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ ἀδελφοί της τὴν μετέφερον εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου καὶ ἐκοιμήθη.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, χαρμόσυνον τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, πάντες ἐώρταζον καὶ εὐθύμουν, ἡ δὲ Λωρέτη ἠρέσκετο νὰ τοῖς λέγῃ, ὅτι εἶδε τὸν πατέρα της, ὅστις κατόπιν τῶν πολλῶν παρακλήσεων καὶ προσευχῶν της ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὴν καὶ τοῖς ἐδιηγεῖτο τί τῇ εἶπεν.

Ἀλλὰ πάντες κατεχλεύαζον αὐτήν. Τὸ ἑσπέρας ὅμως κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ τὴν δωδεκάτην τοῦ μεσονυκτίου, ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ πατρός της τὴν προτεραίαν, ἀφῆκε τὸν κόσμον τοῦτον, ἐκπνεύσασα ὅλως ἡσύχως καὶ εὐχαριστημένη.

Μετέβη εἰς τὸν οὐρανόν!

ΡΟΥΣ.

Ἡ πολὺ ἀγάπη γεννᾷ τὴν ἀφοσίωσιν.
Ἡ ἀφοσίωσις ἐπιφέρει τὸ μένος.
Τὸ μένος γεννᾷ τὴν ἐπιμονήν.
Ἡ ἐπιμονὴ τὸ πάθος.
Τὸ πάθος τὸν κάματον.
Ὁ κάματος τὴν παραλυσίαν.
Ἡ παραλυσία τὴν ἀφασίαν.
Ἡ ἀφασία τὸν θάνατον
Καὶ ὁ θάνατος, τὴν ἀνάπαυσιν!

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΖΩΗ

Ὁ ἔγκριτον ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Harper's Magasine» ἐδημοσίευσεν ἐμβριθεστάτην μελέτην ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἰδεῶν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.

Ἐπειδή, λέγει, ἡ φιλολογία ἀντιπροσωπεύει τὰς σκέψεις περιωρισμένης καὶ εἰς τινας ἀρχαίας ἐποχάς, λίαν μικρᾶς τάξεως ἀνθρώπων, οἱ ἀρχαῖοι ἐρευνηταὶ ἀνεζήτησαν καὶ ἄλλας πηγὰς πληροφοριῶν, ἰδίᾳ δὲ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν περὶ μελλούσης ζωῆς ἰδεῶν τῶν ἀρχαίων λαῶν. Εἰς τὰ ἀρχιτεκτονικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα ἀνεῦρον ἀτελεῖς ἀποδείξεις, τοῦτο δὲ διότι τὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνισότητος τῶν κοινωνικῶν τάξεων χρονολογούμενα μνημεῖα ἀνηγέρθησαν καὶ ταῦτα ὑπὸ περιωρισμένης τάξεως ἀνθρώπων, μᾶλλον μὲν ἐκτεταμένης τῆς τῶν φιλολογούντων, ἀλλὰ μικρὰν ἀποτελούσης μερίδα τῆς ὅλης κοινότητος.

Πολλαχοῦ τῶν ἀρχαίων χωρῶν, ὡς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐν Σικελίᾳ καὶ Μηκύναις, ἀνευρέθησαν μεγάλαι νεκροπόλεις, πλούσιαι εἰς ὡραῖα μνημεῖα. Ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα ἐκ τούτων εἶνε ὁ Κεραμεικὸς τῶν Ἀθηνῶν, κείμενος ἀκριβῶς ἔξω τῆς ἀρχαίας δυτικῆς πύλης τοῦ Ἄστεως, ἐπὶ τῆς ἐκ Πειραιῶς ὁδοῦ. Ἐνταῦθα τὰ μνημεῖα εἶνε πολυάριθμα καὶ ὡραῖα, τὰ δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῶν θέσει διατηρούμενα εἰσέτι συμπληροῦνται διὰ πολλῶν ἄλλων φυλασσομένων ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐθνικῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν. Ἡ διατήρησις τοῦ ἀρχαίου τούτου νεκροταφείου τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ μορφῇ, ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἐν ἐποχῇ ἀγνώστῳ, μέγα αὐτοῦ μέρος ἐκαλύφθη ἐκ προθέσεως διὰ τεχνητοῦ στρώματος γῆς. Γάλλος σοφός, ὁ Κάρολος Λενορμάν, εἶπεν ὅτι ὁ ρωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας, ὅστις τὸ 86 π. Χ. ἔτος ἐπόρθησε τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀκριβῶς, εἶνε ὁ διατάξας νὰ καλυφθῇ τὸ νεκροταφεῖον διὰ στρώματος γῆς, ὅπως ἐκ τοῦ ὕψους οἱ στρατιῶται αὐτοῦ ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως.

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Κεραμεικοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἔθαπτον τούς τε ἰδιώτας πολίτας καὶ τοὺς δημοσίους λειτουργούς. Τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀνεγειρόμενα μνημεῖα πρὸς διάκρισιν τῶν τάφων τῶν δημοσίων λειτουργῶν, ἰδιαζόντως δὲ ὑπὲρ πατρίδος εἰς διαστήμους μάχας πεσόντων, εἶνε μεγαλοπρεπῆ καὶ δαπανηρά. Δυστυχῶς ταῦτα εὑρίσκοντες εἰς θέσιν μὴ συμπεριλαμβανομένην ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ τεχνητοῦ στρώματος καλυφθέντος χώρου, πιθανῶς πολλὰ ἐξ αὐτῶν κατεστράφησαν. Διατηροῦνται ὅμως ἰδιωτικά τινα μνημεῖα, ἀνεγερθέντα ἐπὶ τῶν τάφων ἀνδρείως πεσόντων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐν τούτων μετενεχθὲν εἰς τὸ Μουσεῖον, εἶνε τὸ τοῦ Ἀριστοναύτου, ὁπλίτου ἐκ τοῦ προαστείου Ἀλῶν, παρισταμένου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Χαρακτηριστικὸν ὅλων τῶν ἑλληνικῶν τάφων εἶνε ὅτι, ὅταν ὁ θανὼν παρίσταται ἐπὶ τοῦ ἐπιτυμβίου μνημείου, εἰκονίζεται οὐχὶ εἰς ἀδόξους ἢ δυ-

σαρέστους περιστάσεις. Ἐν ὅλῃ τῇ μεγάλῃ συλλογῇ τοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν ἓν ἢ δύο μόνον μνημεῖα ὑπάρχουσιν, ἐφ' ὧν ὁ νεκρὸς παρίσταται ὡς ἐν τῇ θλιβερᾷ στιγμῇ τοῦ θανάτου.

Συχνάκις νεκρὸς εἰκονίζεται μετ' ἄλλων προσώπων, μεθ' ὧν διετέλει εἰς σχέσεις ἐν τῇ ζωῇ. Τοποθετεῖται δὲ συνήθως εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς καθήμενος, ἐνῷ τὰ ἄλλα πρόσωπα ἵστανται. Πολλάκις δὲ ὁ νεκρὸς παρίσταται κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ μεθ' οὗ εἰκονίζεται. Τοῦτο παριστᾷ τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης, οἵτινες συνδέουσι τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας πρὸς ἄλληλα. Τοῦτο προφανῶς δὲν ὑπομιμνήσκει οὔτε τὴν ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει θλῖψιν, οὔτε τὴν ἐπὶ τῇ ἀναμενομένῃ συναντήσει χαράν. Ἐν τούτοις ἐνυπάρχει ποιά τις σχέσις πρὸς τὸ μέλλον καὶ πρὸς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς, τὴν σύζυγον ἢ τὴν ἀδελφὴν ἀγάπης ἐν τῇ μετέπειτα ζωῇ, διότι κατὰ τὴν τότε ὑφισταμένην ἀντίληψιν, τὸ ὅλον μνημεῖον δεν ἠγείρετο διὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ διὰ τὴν ψυχήν, ἡ ὁποία θὰ ἔζη καθ' οἱονδήποτε τρόπον.

Τὰς περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἰδέας αὐτῶν ἐσχημάτιζον οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰς ἀορίστους ἰδέας, τὰς ὁποίας εἶχον περὶ ψυχῆς. Αἱ κατὰ διαφόρους καιροὺς διαδοχικῶς ἐπικρατήσασαι ἰδέαι ἦσαν ὅτι ἡ ψυχὴ ἦτο κάτι ἀόριστον καὶ ἀερῶδες κεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον δὲ ἐξηκολούθει ζῶν ἐν ὀνειρώδει ὑπάρξει μετὰ τὴν τοῦ σώματος φθοράν. Ἦτο εἶδος ζώσης σκιᾶς τοῦ σώματος ἡ πνευματικὴ ὕπαρξις, ἀνάλογος πρὸς τὴν ψυχὴν οἵα θεωρεῖται κατὰ τὰς ἰδέας τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δόγμα οὐδέποτε ἐγένετο κτῆμα τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Περιωρίζετο εἴς τινας σχολὰς φιλοσόφων καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν.

Τὸ ἐπιζῶν μέρος τοῦ ἀνθρώπου μετὰ θάνατον, ἡ σκιά, ἐτιμᾶτο δι' ἀνεγέρσεως μνημείου ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐνῷ ὁ τάφος αὐτὸς ἦτο ὡρισμένος διὰ τὸ σῶμα. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ σώματος ἀπενέμοντο τιμαί τινες εἰς τὸ μνημεῖον, τὸ ἀντιπροσωπεῦον τὴν σκιάν. Αἱ τιμαὶ αὗται συνέκειντο ἐκ τυπικῶν τελετῶν ἐπὶ τοῦ τάφου, εἴτε ἐπὶ τοῦ μνημείου κατὰ τὴν τρίτην, τὴν ἐννάτην καὶ τὴν τριακοστὴν ἡμέραν μετὰ τὴν κηδείαν καὶ βραδύτερον ἐπὶ τοῦ μνημείου κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου ἡμέραν ἐπὶ πολλὰ κατὰ συνέχειαν ἔτη.

Νεο...

ΝΑ ΑΓΑΠΩ

Ναί, θέλω πάντα ν' ἀγαπῶ, νὰ τήκομαι, νὰ κλαίω
εἰς πέλαγος δυστυχιῶν ὁ τάλας νὰ παλαίω.
Τὰ χείλη μου πλέον ποτέ, ποτὲ νὰ μειδιάσουν
οἱ ὀφθαλμοί μου ἐσαεὶ τὴν λάμψιν των νὰ χάσουν.
Μισῶ τὸν κόσμον καὶ ποθῶ τὴν νεκρικὴν γαλήνην
θέλω νὰ εἶμαι πάντοτε καὶ πάντοτε μ' ἐκείνην.
Ἐκείνη εἶναι δι' ἐμὲ ὁ μόνος θησαυρός μου
ἐκείνη ἡ θρησκεία μου, τὸ πᾶν μου ὁ Θεός μου.
Νὰ ἀγαπῶ κι' ὁ βίος μου εἰς ἔρωτα νὰ φθίνῃ
ἰδοὺ ἡ μόνη ἀληθὴς ζωῆς εὐδαιμονία.
Πλὴν ἄραγε τὸ ἀγαπᾶν αἰσθάνεται κι' ἐκείνη;
ὦ! οἷα εἰρωνεία!

Ἀλέξανδρος Ν. Μπαλάσκας.

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ὑπὸ

Ἀλεξάνδρου Γισκουμίδου

Ὁ πλοίαρχος

Παιδιὰ εἰς τὴ πλώρη νὰ πᾶτε
Κρατεῖστε αὐτοῦ τὰ σχοινιὰ
Καὶ δυὸ στὸ τιμόνι ἐλᾶτε
Οἱ ἄλλοι ἐκεῖ στὰ πανιά!

Ὁ χορὸς

Θεέ μου, βοήθεια, σύ, δόσε
Τὸ πλοῖόν μας, εὔσπλαγχνε, σῶσε.

Ὁ πλοίαρχος

Σκοτάδι φρικτὸ μᾶς κυκλόνει
Ἐλπίδα δὲν ἔχω, παιδιά:
Κρατεῖστε καλὰ τὸ τιμόνι
Καὶ θάρρος ἂς ἔχ' ἡ καρδιά.

Ὁ χορὸς

Θεέ μου, βοήθεια, σύ, δόσε
Καὶ σῶσε τὸ πλοῖόν μας, σῶσε!

Ὁ πλοίαρχος

Ἄχ! πέφτει πυκνὸ τὸ χαλάζι
Δὲ βλέπω στερηὰ πουθενά.
Ἀνήμερ' ἡ θάλασσα βράζει
Τὰ κύματα εἶνε βουνά.

Ὁ χορὸς

Θεέ μου, βοήθεια, σύ, δόσε
Τὸ πλοῖόν μας, εὔσπλαγχνε, σῶσε.

Ὁ πλοίαρχος

Ἐκεῖ τὸ κατάρτι μας τρίζει·
Νά! ἔσπασε τώρα αὐτό·
Ἀγέρας μὲ λύσσα σφυρίζει,
Βοήθεια, βοήθεια ζητῶ!

Ὁ χορὸς

Θεέ μου, βοήθεια, σύ, δόσε
Τὸ πλοῖόν μας, εὔσπλαγχνε, σῶσε.

Ὁ πλοίαρχος

Ὁ χάρος, παιδιά, θὰ μᾶς πάρῃ
Βροντᾷς, φοβερέ, κεραυνέ!...;
Κάμμία δὲν ἔρχεται χάρι
Εἶσ' ἄσπλαχνος, σύ, οὐρανέ!

Ὁ χορὸς

Βοήθεια, βοήθεια, σύ, δόσε,
Τὸ πλοῖόν μας, εὔσπλαγχνε, σῶσε!

Ὁ πλοίαρχος

Χριστέ μου! σὲ ξέρα χτυποῦμε·
Στὴ θάλασσα ὅλοι παιδιά!
Ἄχ! ὅλοι ἡμεῖς θὰ χαθοῦμε
Καὶ θάρρος δὲν ἔχ' ἡ καρδιά!

Ὁ χορὸς

Θεέ μου, βοήθεια, σύ, δόσε
Καὶ σῶσέ μας ὅλους, ἄχ, σῶσε!

(Τὸ πλοῖον προσκρούσαν ἐπὶ ὑφάλου βυθίζεται, ἐνῷ οἱ ναῦται ἅπαντες κραυγάζουσι βοήθειαν καὶ πίπτει ἡ αὐλαία).

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ

Ὁ Πέτρος Β... ὁ τέως ζωηρὸς καὶ χαριτωμένος σπουδαστής, ὅστις τὸν χρόνον τῆς νεότητος κατηνάλισκεν εἰς τὰ θέατρα, τοὺς περιπάτους καὶ τὰς διασκεδάσεις, ὅστις δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς συναθροίσεις, ἀπὸ τοὺς συλλόγους καὶ τὰς συζητήσεις καὶ ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο πολὺ μετὰ φίλων νὰ συντρώγῃ πάντοτε εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰς γυναῖκας ὑπερβολικῶς νὰ ἐκθειάζῃ καὶ ἀγαπᾷ μέχρι μανίας, κατέστη ἤδη πολὺ σοβαρὸς καὶ μελαγχολικός, ἀποφεύγει τὰ πάντα ὡς καὶ τὰς συναναστροφὰς τῶν φίλων καὶ οἰκείων του, ἀρεσκόμενος μόνον νὰ διαμένῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, μελετῶν καὶ συγγράφων ὄρθρα διὰ τὴν ἐφημερίδα του, εἰς ἣν ἀπό τινος κατεγίνετο, ἐκλέξας τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, μὴ δυνηθεὶς νὰ λάβῃ τὸ δίπλωμα τῆς νομικῆς, πρὸς ἣν παιδιόθεν εἶχε κλίσιν.

Ἀλλὰ τί τὸν ἠνάγκασε νὰ μεταβάλῃ τακτικὴν καὶ ποῖα ἡ ἀφορμή, ἥτις τόσον προώρως μετέβαλε τὰ σίσθηματά του;

Διατί ἀπηρνήθη διασκεδάσεις καὶ συναναστροφάς, φίλους καὶ ἐλεύθερον βίον: Τί τῷ συνέβη διὰ νὰ προτιμᾷ τὴν ἥσυχον καὶ μονήρη διαβίωσιν καὶ ἀπαρνούμενος τὸν θόρυβον καὶ τὴν τύρβην, τὴν ἐπίδειξιν καὶ σπατάλην, νὰ διάγῃ ὅλως ἀπομεμονωμένος καὶ οἰκονομικῶς;

Ἡ ἀπογοήτευσις ἴσως καὶ ὁ κόρος τῶν ἀπολαύσεων ἢ ἀποτυχία τις σφοδροῦ καὶ διακαοῦς ἔρωτος;

Ἄδηλον. Μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε τοῦτο. Ἴσως ὅμως καὶ ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία εἰς ἣν εἰσῆλθε πλέον ἢ ἡ ἀνάγκη τῆς συντηρήσεως, διότι ἐνόσω τις εἶναι νέος καὶ σπουδαστής, ἐξοδεύει τὰ χρήματα ἄλλου ἰδρῶτος, ἐνῷ ὁπόταν ἀνδρωθῇ καὶ αὐτοσυντηρεῖται, ἐξοδεύει τὸν καρπὸν τοῦ ἰδίου ἱδρῶτος καὶ ἴσως ὁ Πέτρος δὲν ἐκέρδιζεν ἀρκετά, διὰ νὰ δαπανᾷ ὅσα ἐν τῇ νεανικῇ του ἡλικίᾳ ἀφύβως καὶ ἀφειδῶς ἐσπατάλα διὰ διασκεδάσεις, ἃς νῦν ἐθεώρει ματαίας.

Τέλος οὕτως ἢ ἄλλως ὁ ἡμέτερος ἥρως διεῖγε βίον συνετὸν καὶ περιωρισμένον καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖον του, ἐξερχόμενος μόνον διὰ κατεπείγουσαν ἐργασίαν ἢ διὰ μικρὸν ἀνακουφιστικὸν περίπατον.

Ἡμέραν τινά, ἐνῷ ὡς συνήθως εἰργάζετο, τῷ ἀνηγγέλθη, ὅτι σεμνή τις νέα κυρία τὸν ἐζήτει, προσωπικῶς νὰ τῷ ὁμιλήσῃ. Ἡ ἀσυνήθης αὕτη ἐπίσκεψις τῷ ἐφάνη ἀπροσδόκητος καὶ ἠρώτησε τίς ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη καὶ πῶς λέγεται.

— Ὀνομάζεται Ἑλένη Μ... καὶ εἶπεν ὅτι τὴν γνωρίζετε.

— Μπά! ἀνεφώνησεν ὁ Πέτρος ἐγειρόμενος, πῶς αὕτη ἐδῶ; Καὶ σπεύδει εἰς προϋπάντησίν της, εὐχαριστημένος μέν, ἀλλὰ κάπως ἀνήσυχος.

Ἡ Ἑλένη, νέα ἔτι καὶ ὡραία γυνή, εἶχε γνωρίσει τὸν Πετρον πρὸ δεκαετίας καὶ ἀφοῦ ὑπῆρξαν φίλοι καὶ ἐρασταί, ἀπεσύρθησαν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου βαθμηδὸν καὶ ἀκουσίως. χωρὶς νὰ ἐρίσουν καὶ δυσαρεστηθοῦν, ἀλλ' ἁπλῶς διότι αἱ περιστάσεις δὲν συνέτρεχον νὰ ζήσωσιν ὁμοῦ καὶ περαιτέρω, συζυγικῶς. Τὰ πράγματα, ὡς λέγουσιν, ἦλθαν μόνα των, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ὁ αἴτιος, δι' ὅπερ καὶ οὐδεὶς κατεφρόνησε τὸν ἄλλον.

Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ὁ Πέτρος εἰς προϋπάντησιν τῆς Ἑλένης καὶ διότι εἶχε δύο ἔτη νὰ τὴν ἴδῃ.

Ἡ Ἑλένη εἰσερχομένη ἐφαίνετο συγκεκινημένη ὀλίγον καὶ λέγει πρὸς τὸν παλαιόν της ἐραστήν.

— Θὰ σοὶ φανῇ παράξενον, πῶς ἦλθον ἐδῶ.

— Ὄχι, μᾶλλον εὐχάριστον, μοὶ φαίνεται, τῇ ἀπαντᾷ μειδιῶν ὁ Πέτρος.

— Δὲν λέγεις τοῦτο μετὰ πεποιθήσεως, Πέτρε, ὑπέλαβεν ἐκείνη μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

— Ἔχεις δίκαιον, Ἑλένη, πῶς ἀλλάζουν αἱ καρδίαι! Ἀλλὰ δὲν πταίομεν ἡμεῖς, ἀλλ' αὐτὴ ἡ φύσις ἥτις μᾶς ἐγέννησε τοιούτους καὶ τὰς καρδίας μας δὲν ἔπλασε διαρκεῖς. Ἐν τούτοις μὲ τί καρδίαν ἠγαπώμεθα τότε, Ἑλένη! Ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη εἶναι ἱερὰ δι' ἐμέ. Ἦτο ὁ καλείτερος βίος μου!

Καὶ ἐσιώπησαν ἀμφότεροι, σκεπτόμενοι ἢ μᾶλλον ἀναμιμνησκόμενοι τὸ παρελθόν των. Ἀλλὰ καὶ δυσανασχέτουν ἐν ταυτῷ, ὅτι ἀφῆκαν νὰ παγώσῃ τοσοῦτον ἐλαφρῶς καὶ ἀδίκως μία τοιαύτη ζωή, πλήρης σφρίγους καὶ ἀγάπης· καὶ ἥτις ὅσον καὶ ἂν ἤθελον ἤδη, ἴσως, ἢ μᾶλλαν πιθανῶς, νὰ μὴ τὴν ἐπανεύρισκον.

Ἡ Ἑλένη ἐξ ἀνάγκης ἀνέλαβε τὸ θάρρος της καὶ προσέθηκε:

— Καὶ τὸ περιεργότερον, Πέτρε, ὅτι ἀκριβῶς τῆς εὐτυχίας μας ἐκείνης τὴν λήθην καὶ τὸ τέλος ἔρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω. Τὸν ἐπίλογον τοῦ μυθιστορήματός μας!

— Δηλαδή; ἐρωτᾷ ὁ Πέτρος.

— Ὤ, γνωρίζω καλῶς, ὅτι δὲν θὰ διαμαρτυρηθῆς καθὼς καὶ ἐγὼ διὰ τὸ τοιοῦτον, διότι ἀμφότεροι ἠρχίσαμεν μίαν ἱστορίαν εἰς τὸν περιπετειώδη τοῦτον κόσμον, ἣν ὀφείλομεν ἐξ ἀνάγκης νὰ τελειώσωμεν διὰ τὴν ψυχικὴν ἡσυχίαν καὶ πνευματικὴν γαλήνην ἀμφοτέρων. Καὶ δὲν θὰ δειλιάσω νὰ σοὶ εἴπω τὴν ἀφορμήν....

Μετὰ μικρὰν δὲ στάσιν:

— Ὑπανδρεύομαι, Πέτρε, τῷ λέγει μετὰ συγκινήσεως. Ἦλθα μόνη μου νὰ σοὶ τὸ εἴπω, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθῃς ἀπὸ ἄλλον.

— Ὑπανδρεύεσαι; ἐρωτᾷ ὁ Πέτρος μετὰ παραδοξότητος, ὡσεὶ νὰ μὴ ἤλπιζε νὰ περιέλθῃ ποτὲ εἰς τοιαύτην θέσιν ἡ ποτὲ ἐρωμένη του.

— Ναί, ὑπανδρεύομαι, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη.

Ἀπὸ ἔρωτα ἢ ἀπὸ φιλίαν πρὸς τὸν ἄλλον αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα ἐσχάτως, δὲν γνωρίζω. Δικαιοῦμαι νὰ συνδεθῶ μετ' αὐτοῦ μὲ τὸ καθῆκον νὰ τῷ εἶμαι πιστή ; Νομίζω, ὅτι ὀφείλω, διότι θ' ἀναθέσω ἐφεξῆς εἰς χεῖράς του τὴν ζωήν μου.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός ;

— Θέλεις νὰ μάθῃς ; Ὄχι, δὲν τὸν γνωρίζεις. Ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον καὶ θὰ φύγω μετ' αὐτοῦ. Ἔπειτα δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἔδῶ ἦλθον μόνον διὰ νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω. Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι τὸν ἐπίλογον ζητῶ.

—Ἐλένη, τῇ λέγει τότε ἀποφασιστικῶς ὁ Πέτρος, σοὶ εὔχομαι ἐκ μέσης καρδίας νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς. Εἴθε δὲ ν' ἀγαπηθῇς παρ' αὐτοῦ ὅσον καὶ ὅπως ἀξίζεις !

Ἡ Ἐλένη παρατηρήσασα αὐτὸν τότε καλῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς :

— Σ' εὐχαριστῶ, τῷ λέγει μηχανικῶς.

Ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθησε :

— Θὰ σκέπτεσαι ἤδη, Ἐλένη, διατί νὰ μὴ ἤμην ἐγὼ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅστις τόσον σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ λατρεύει.

—Ὄχι, δὲν σκέπτομαι ἐπικρίσεις, Πέτρε, καὶ μὴ ὁμιλῶμεν περὶ παρελθόντων καὶ ἀδυνάτων. Οὔτε ἀναζητῶμεν εὐθύνας. Δὲν σὲ ἀδικῶ. Θ' ἀποχωρισθῶμεν ἤδη διὰ παντὸς μὲ ἓν γλυκὺ μειδίαμα καὶ θὰ διατηρήσωμεν ἀμφότεροι ἐσαεὶ μίαν ἀνάμνησιν πικράν, ἀλλὰ εὐάριστον τῆς ποτὲ ἀγάπης...

Ὁ Πέτρος παρετήρει χαμαί, ἡ δὲ Ἐλένη διὰ νὰ μὴ κλαύσῃ, ἐσταμάτησε, καταπίνουσα χανδρὸν καϋμόν, εἶδος μεγάλου παραπόνου, ὅστις ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ στόματός της ἐκ τῆς καρδίας της καὶ τὸν κατέπνιξεν.

. . . . . .

Ἡ Ἐλένη διέρρηξε πάλιν πρώτη τὴν σιωπήν.

— Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, φίλε μου, τῷ λέγει, πρέπει νὰ τελειώσωμεν. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς εἰλικρινείας σου. Ἔχεις ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπιστολάς, ἃς σοὶ ἔγραφον ;

—Τὰς ἔχω, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος μετ' ἀπορίας. Εὑρίσκονται ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν μεσαῖον σύρτιν καλῶς προφυλαγμέναι καὶ περιτετυλιγμέναι.

Ἐν ταὐτῷ τῇ ὑπέδειξε τὸ ἔναντι αὐτῶν κείμενον ἰδιαίτερον γραφεῖον.

— Δὲν ἀμφέβαλλον, ἀπαντᾷ ἡ Ἐλένη. Τότε πιστεύω δὲν κωλύεσαι ἀπὸ τοῦ νὰ μοῦ τὰς ἐπιστρέψῃς.

—Καὶ τὸ θεωρεῖς τόσον ἀναγκαῖον τοῦτο ; τῇ λέγει μετὰ γλυκύτητος ὁ Πέτρος. Εἶναι δι' ἐμὲ ὅμως σκληρόν. Εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ μοὶ ἀπομένει ἀπὸ σέ.

—Τί σ' ἐνδιαφέρει πλέον τὸ παρελθόν ; τῷ ἀπαντᾷ ἐκείνη. Ἔπειτα, ἰδού, σοὶ ἔφερα καὶ ἐγὼ τὰς ἐπιστολάς σου καὶ ὅ,τι μοὶ ἐδώρησας. Ἰδού, τὰ πάντα εἶναι ἐδῶ μέσα.

Ἐν ταὐτῷ ἐξήγαγε μικρὸν δέμα καλῶς περιτετυλιγμένον καὶ δεδεμένον μετὰ μεταξωτοῦ δέματος.

—Μεγάλην θυσίαν μοῦ ζητεῖς, Ἐλένη, τῇ λέγει ὁ Πέτρος. Ἔπειτα ἀποδίδεις τόσην μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ἐλαχίστην δὲ εἰς τὴν ἀγάπην μας ἐκείνην, εἰς τὴν φιλίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν καὶ σὺ ἐθυσιάσθης δι' ἐμὲ καὶ ἐγὼ ἐθυσιάσθην διὰ σέ ;

—Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἶναι ἀληθὴς ἡ κρίσις σου, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, δι' ἐμὲ ἤδη παρῆλθον αὐτὰ καὶ ἀρχίζω νέον βίον. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶναι νεκρόν τι δ' ἀμφοτέρους. Διατί νὰ μένωσιν ἄνευ σημασίας. Δόσε μου αὐτάς.

Ὁ Πέτρος ἔστρεψε τὸ πρόσωπον ἀντιθέτως, ὡσεὶ ρεμβάζων μᾶλλον ἢ σκεπτόμενος καὶ δὲν ἀπήντα.

—Λοιπόν ; τῷ λέγει αὕτη.

—Μὴν ἐπιμένεις, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος, ἄφησέ μου αὐτὸ τὸ κάτι τι, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον μὲ συνδέει πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

— Ἀλλὰ παιδιαρίζεις τότε, Πέτρε.

—Ἔστω, ἔκλαβέ το ὅπως θέλεις, τῇ ἀπαντᾷ οὗτος.

Ἡ Ἐλένη τότε κατιδοῦσα τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Πέτρου καὶ γνωρίζουσα τὸν χαρακτῆρά του, ἤλλαξε διὰ μιᾶς τακτικὴν καὶ ἀπεκδυομένη τὸν ἥσυχον καὶ γλυκὺν τρόπον της :

—Ἀλλὰ τέλος, τῷ λέγει, σοὶ εἶπον, ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐπανίδω πλέον, φεύγω μακρὰν διὰ παντοτε καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς ὅ,τι δὲν σοὶ ἀνήκει πλέον.

—Δὲν δύναμαι, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

Ἡ δὲ γυνὴ λαμβάνουσα τότε ὕφος ἐπιτακτικόν :

—Λοιπόν, τῷ λέγει, δὲν μοῦ ἐπιστρέφεις τὰς ἐπιστολάς μου ;

—Ὄχι, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος ἀποφασιστικῶς.

— Ἀλλὰ διατί ; εἶναι ἀκατανόητον τοῦτο.

—Οὕτω θέλω.

—Ἀλλὰ εἶναι δικαίωμά μου. Δι' αὐτὸ ἦλθον ἐδῶ.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ βαθμηδὸν γίνεται νευρικώτερος καὶ τρίζει τὰ δάκτυλά του ἐκ θυμοῦ.

—Διὰ τελευταίαν φοράν, τῷ λέγει τότε ἡ Ἐλένη, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὰς ἐπιστολάς μου.

—Καὶ ἐγὼ διὰ τελευταίαν φορὰν ἀρνοῦμαι, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

—Τότε θ' ἀναγκασθῶ, κύριε, νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν μου καὶ νομίζω ὅτι αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ νὰ τὰ ἐπιστρέψητε.

—Καλῶς, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

Καμφθεῖσα τότε ἡ Ἐλένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς ἐπιμονῆς καὶ ἀντιστάσεως τοῦ Πέτρου καὶ μὴ βλέπουσα διέξοδον, ὁρμᾷ πρὸς τὴν θύραν νὰ φύγῃ.

—Στάσου, τῇ ἐπιτάσσει ὁ Πέτρος, καὶ δίδων αὐτῇ τὴν κλεῖδα τοῦ σύρτου : Ἄνοιξον μόνη, τῇ λέγει καὶ λάβε ὅ,τι σοὶ ἀνήκει.

Ἡ Ἐλένη ἔσπευσε περιχαρὴς καὶ ἀνοίξασα τὸν σύρτην εὗρε τὰς ἐπιστολάς της καλῶς διευθετημένας μεταξὺ ἀνθέων μεμαραμμένων καὶ εὐόσμων φακέλλων καὶ κυτίων, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν ὡραῖον πολύκροτον ἐπὶ τούτῳ τεθειμένον ἐκεῖ, ὡστε νὰ ἐπροφύλασσεν αὐτὰς ἀπὸ βεβήλους χεῖρας. Λαβοῦσα δὲ ταύτας καὶ θεῖσα εἰς τὴν θέσιν των τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὰ δῶρα τοῦ ποτὲ ἐραστοῦ της :

—Ἄ, σ' εὐχαριστῶ, Πέτρε, τῷ λέγει. Εἶσαι εὐγενής.

Ὁ δὲ Πέτρος ἐγερθεὶς τότε καὶ λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός :

—Δὲν μοῦ λέγεις, τὴν ἐρωτᾷ, ῥίπτεις εἰς κόρακας ἤδη ὅλον ἐκεῖνον τὸν ποιητικὸν βίον μας, τὸν πλήρη ἰδανικότητος καὶ αἰσθητικότητος καὶ θ' ἀρχίσῃς νέον πάλιν βίον τῆς οὐσίας καὶ τῆς πραγματικότητος ;

—Τί νὰ κάμω, τῷ ἀπαντᾷ, ἀφοῦ ηὗρα ἄλλον, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ καὶ θυσιάζεται δι' ἐμέ ;

—Καὶ ἔχεις πλέον σὺ ἀνάγκην ἀγάπης καὶ θυσιῶν ; δὲν ἐχόρτασες ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὰς θυσίας μου ;

Ἡ Ἐλένη ζωηρῶς καγχάζουσα καὶ θέτουσα πρὸς ἀσφάλειαν τὸς ἐπιστολάς της εἰς τὸ θυλάκιον ;

—Ἀμ παρῆλθον πλέον αὐτά, Πέτρε, ἐπέτοξαν, τῷ λέγει.

—Ἀμ δὲν παρῆλθον ἴσα ἴσα, Ἐλένη, δι' ἐμέ, εἶναι ἐδῶ, τόσον ζωηρὰ ἐγκεχαραγμένα, ὥστε δὲν λησμονοῦνται. Εἴδες δὲ μετὰ πόσης εὐλαβείας ἐγὼ ἐφύλαττον τὰς ἐπιστολάς σου καὶ καὶ τὰς ἀναμνήσεις σου, ἐνῷ σύ ;

—Τί λές, κύριε Πέτρε, μήπως μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη ;

— Καὶ μήπως ποτὲ σ' ἐμίσησα ; μήπως ἀπεμακρύνθημεν ἀλλήλων, διαρρήξαντες ὁριστικῶς τὰς σχέσεις μας ;

Ἡ Ἐλένη μετὰ μικρὰν σκέψιν, ἐγειρομένη :

—Χαίρετε, κύριε Πέτρε, ὑγειαίνετε, τῷ λέγει, εἶναι καιρὸς νὰ φύγω, σᾶς εὔχομαι ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν, τῷ λέγει.

Ὁ Πέτρος τὴν παρατηρεῖ ἀσκαρδαμικτεὶ καὶ σιωπηλῶς φεύγουσαν, ὁπόταν δὲ τελείως ἀπεμακρύνθη, ἠγέρθη ἡσύχως, ἔκαμε βήματά τινα ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ λαβὼν τὸ πολύκροτόν του κατεσυνέτριψε τὸν ἐγκέφαλόν του, ψιθυρίζων :

— Ἀδυναμία ἀνδρός !

ΡΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Τὸ Γάλα συνίσταται ἀπὸ τρεῖς οὐσίας, ἀπὸ Βούτυρον, Τυρὸν καὶ Ὀρρὸν (τυρόγαλον). Ἡ ἀναλογία τῶν τριῶν τούτων οὐσιῶν διαφέρει διότι περιέχει περισσότερον μέρος ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ ἄλλοτε ἐκ τοῦ ἄλλου, ἀναλόγως τῆς τροφῆς, τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡλικίας.

Τὰ γαλακτοφόρα ζῷα πρέπει νὰ ἀλμέγωνται κατὰ 12 ὥρας, ἤτοι τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἑσπέραν. Τὸ γάλα τῆς πρωΐας εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὰ τῆς ἑσπέρας, ἕνεκα τῆς ἀναπαύσεως τῶν ζώων. Τὰ δὲ εἰς βουνώδεις καὶ λοφώδεις τόπους βόσκοντα ζῶα παράγουσι γάλα ὀλιγώτερον μέν, καλλίτερον δέ, διότι δίδει βούτυρον καὶ τυρὸν καλλιτέρας ποιότητος.

Τὸ Γάλα ἀπαιτεῖ μεγίστην καθαριότητα. διότι πᾶσα ὀσμὴ μεταδίδεται εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ παραγόμενα βούτυρον καὶ τυρόν, ὡς ἐκ τούτου δέον τὸ γαλακτοστάσιον νὰ εἶνε εὐάερον, καθαρὸν καὶ μακρὰν τῶν ἀποπάτων καὶ τῶν ἀκαθάρτων ὁδῶν. Τὰ γαλακτοδοχεῖα, αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ ποιμένος ἢ γαλακτεργάτου ἐπίσης νὰ εἶναι καθαρώτατα.

ΠΕΡΙ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

Τὸ γάλα πρέπει νὰ τίθεται εἰς βαθέα ξύλινα ἀγγεῖα (κάδους) καὶ εἰς μετρίαν θερμοκρασίαν, ἄχρις οὗ διαχωρισθῇ ἡ ὀρρώδης ὕλη, ἥτις τὸ μὲν θέρος γίνεται ἐν τῷ διαστήματι τῆς νυκτός, τὸν δὲ χειμῶνα μετὰ 2 ἕως 3 ἡμέρας. Ἐν καιρῷ θέρους δὲν πρέπει νὰ φυλάσσεται τὸ γάλα ἐπὶ πολλὰς ὥρας, διότι ὀξυνίζει (1).

Ἀφοῦ μείνῃ ὥρας τινὰς ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ τὸ ἄνθος (καϊμάκι), ὅπερ ἔχει πολλὴν ἀξίαν καὶ χάριν, τρωγόμενον μετὰ σακχάρεως

ΕΞΑΓΩΓΗ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

Ἀφοῦ ἀποχωρισθῇ ἡ ὀρρώδης ὕλη, τίθεται ἐν τῷ κάδῳ ξύλινον κυλινδρικὸν ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει στερεοὺς ξυλίνους ἄξονας καὶ ὀπὰς καὶ μὲ τὸ ὁποῖον κινεῖται τὸ γάλα πολλὴν ὥραν διὰ τῶν χειρῶν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ἡ ἐργασία αὕτη καλεῖται δέρνειν καὶ οὕτως ἐξάγεται τὸ βούτυρον, τὸ ὁποῖος μένει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος. Μαζεύουσι τότε τοῦτο καὶ τὸ ῥίπτουσιν ἀμέσως ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, ὅπου συνεχῶς πιέζεται, ἄχρις οὗ ἀποβάλῃ τὸ ἐναπομεῖναν ὀρρώδες μέρος. Εἶτα τὸ ἁλατίζουσι καὶ τὸ θέτουσιν εἰς δοχεῖα. Ἀλλαχοῦ θέτουσι τὸ γάλα ἐντὸς κάδου, τὸν ὁποῖον κινοῦσι σφοδρῶς καὶ διαρκῶς.

(1) Διὰ νὰ μὴ ὀξυνίζῃ ταχέως τὸ γάλα ἐν καιρῷ θέρους, συνηθίζουσί τινες νὰ θέτωσιν ἐντὸς αὐτοῦ δεδεμένον πανίον, ἔχον τετριμμένον κάρβουνον. Τὸ γάλα δὲν πρέπει νὰ τίθεται εἰς χάλκινον ἀγγεῖον ἢ τιθέμενον, δὲν πρέπει νὰ μένῃ πολὺ καὶ μάλιστα, ὅταν ἦναι ἀγάνωτον, διότι ἀποκτᾷ δηλητήριον ἐκ τοῦ ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν δηλητηριάζονται οἱ τρώγοντες ἐκ τούτου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΑ ΕΓΧΡΩΜΜΑ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΑ

Ἀπέναντι δύο κηρίων ἀνημμένων θέσατε καθέτως λευκὸν πίνακα ἢ χονδρὸν χαρτόνιον, μεταξὺ δὲ τούτων τοποθετήσατε οἱονδήποτε σχῆμα νευροσπάστου (εἰκόνος), ὅπερ σχηματίζετε διὰ χονδροῦ χάρτου ἢ ἄλλης οὐσίας καὶ τὸ ὁποῖον θ' ἀπεικονίσῃ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ πίνακος δύο μαύρας σκιάς συνεπείᾳ τῆς ἐκλείψεως τῶν ἀπέναντι δύο ἀνημμένων κηρίων.

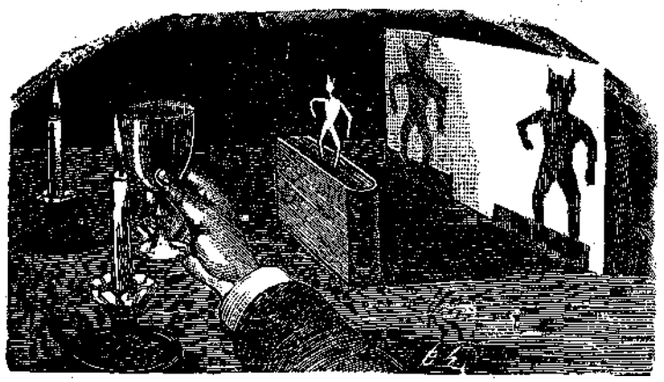

Ἐὰν ἤδη θέσητε πρὸ τῆς φλογὸς τοῦ ἑνὸς κηρίου τεμάχιόν τι ἐγχρώμου ὑάλου ἢ ἀπλούστερον ποτήριον ἐρυθροῦ περιεχομένου, θὰ ἴδητε τὴν δεξιὰν σκιὰν ἐρυθρῶς κεχρωματισμένην, ἐνῷ ἡ ἀριστερὰ θέλει ἐξαφανισθῆ· ἀλλ' ἐὰν παρατηρήσητε πολὺ προσεκτικῶς θὰ ἴδητε, ὅτι ἡ σκιὰ ἀντικατεστάθη ὑπὸ ὠχροπρασίνης συμπληρωματικῆς τοῦ φωτίζοντος τὸν πίνακα ἐρυθροῦ φωτός. Ἐὰν ἀντικαταστήσετε τὸ ἐρυθροῦν περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου διὰ ζύθου, ἡ εἰκὼν θὰ γίνῃ ἰώδης. Ἐὰν δὲ ἀντὶ τούτου θέσητε κυανοῦν χρῶμα (λουλάκι), ἡ ἀριστερὰ εἰκὼν θὰ γίνῃ πορτοκαλόχρους. Αἱ σκιαὶ τῆς δεξιᾶς εἰκόνος πάντοτε φέρουσι τὸ αὐτὸ χρῶμα τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ ποτηρίῳ ρευστοῦ.

Τὸ ὡραῖον τοῦτο φυσιολογικὸν πείραμα δὲν ἔχει μὲν τόσην ἀξίαν πρακτικῶς διασκεδαστικήν, ἀλλ' ἐνέχει ἀξίαν καθαρῶς ἐπιστημονικὴν πρὸς σπουδήν.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ο ΚΑΠΝΟΣ

Ὁ καπνὸς εἶναι βλαβερός;

Ὁ καπνός, ὡς ἀπεδείχθη καὶ ὠφελεῖ καὶ βλάπτει, κατὰ τὴν χρῆσιν, ἣν ποιοῦμεν ἑκάστοτε, τὴν ποιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ καπνίζοντος.

Εἰς τοὺς ἀδυνάτους, ἀσθενεῖς καὶ φιλασθένους ὁ καπνὸς βλάπτει καὶ δέον μετὰ πάσης θυσίας ν' ἀποφεύγωσιν οὗτοι τὸ καπνίζειν οἱονδήποτε καπνόν, εἰς σιγαρέτα, σιγάρα (ποῦρα) καὶ ναργιλέν.

Τούναντίον ὠφελεῖ τοὺς ζωηροὺς καὶ παχυσάρκους καὶ δέον οὗτοι νὰ καπνίζωσιν ἀρκετά, ἰδίως μετὰ τὸ φαγητόν, τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἑσπέρας.

Τὸ καπνίζειν ὡς καὶ τὸ πίνειν ποτὰ γενικῶς βλάπτει πάντας τὴν πρωΐαν, πρὸ μεσημβρίας καὶ πρὸ τοῦ φαγητοῦ, διότι ὁ στόμαχος εἶνε κενὸς καὶ ἔχει ἀνάγκην στερεᾶς τροφῆς πρῶτον καὶ οὐχὶ ὑγρᾶς καὶ καπνιστῆς. Τούναντίον μετὰ τὴν τροφὴν ὠφελεῖ, διότι συντελεῖ εἰς τὴν πέψιν.

Εἰς τὰς γυναῖκας γενικῶς τὸ καπνίζειν βλάπτει, ἐκτὸς ἂν θέλωσι ν' ἀποκτήσωσι μελαψὸν χρῶμα καὶ δέρμα, ἐπίζημία τοῦ σώματος.

Ὁ ροφῶν ἰδίᾳ πολὺ τὸν καπνόν, βλάπτεται, τούναντίον ὠφελεῖ διὰ τὰ μικρόβια τοῦ λάρυγγος καὶ τῆς ρινὸς τὸ ἀποβάλλειν τὸν καπνὸν διὰ τῆς ρινός. Ὁ περιορίζων τὸν καπνὸν μόνον ἐν τῷ στόματί του, οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ. Προτιμᾶτε πάντοτε τὸν καλῆς ποιότητος καπνόν, ἰδίᾳ τὸν ἀφίοντα στάκτην λευκήν.

Τὰ σιγάρα (ποῦρα) ὠφελοῦσι πλείω τοῦ καπνοῦ, ὁ δὲ ναργιλὲς πλείω πάντων, καθόσον τὰς βλαβερὰς οὐσίας ἀφίνει ἐν τῷ ὕδατι, μόνον καθαροῦ καπνοῦ μὲ ὀλίγην νικοτιανὴν φθάνοντος εἰς τὸ στόμα.

Διὰ τὰ σιγαρέτα καλλίτερον νὰ προτιμᾶτε πίπας ἐυλίνας, ἂς ν' ἀλλάζετε ἐνίοτε ἢ νὰ καθαρίζετε συνεχῶς, καθ' ὅσον ἡ νικοτιανή, τὸ δηλητήριον τοῦ καπνοῦ, μένει ἐν αὐταῖς.

Ἀποφεύγετε τὰ εὐώδη σιγαρέτα, δηλαδὴ τὰς προσθέτους εἰς τὸν καπνὸν ξένας εὐώδεις οὐσίας.

Ἀποφεύγετε νὰ κρατῆτε πολλὴν ὥραν τὸν καπνὸν εἰς τὸ στόμα. Καλὸν εἶναι μετὰ τὸ κάπνισμα νὰ πίνετε ὀλίγον ὕδωρ, ὅπως καλὸν εἶναι καὶ μὲ τὸν καφὲ νὰ καπνίζετε, διότι διεγείρεται ἡ φαντασία καὶ ἐπέρχονται καλαὶ σκέψεις καὶ ἰδέαι.

Ἡ καλλιτέρα δὲ ὠφέλεια τοῦ καπνοῦ εἶναι αὕτη, ὅτι ὁ καπνίζων καὶ πίνων καφὲ ἐν ταὐτῷ σκέπτεται καλῶς καὶ ὀρθῶς, καθόσον τὰ πνεύματα εὐχαριστοῦνται νὰ πλησιάζωσι τοὺς καπνίζοντας.

Ὁ Ἰατρὸς σας.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΣΚΕΨΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΩΝ

Οὐδὲν μάθημα ὠφελεῖ τόσον σήμερον ἢ τὸ ἀποφέρον πολὺ χρῆμα.

Ἡ δόξα εἶναι ἐπαισθητὴ μόνον εἰς τοὺς ἀνοήτους καὶ κούφους.

Ὁ ψυχὴ ἀπέναντι τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων παραγκονίζεται καὶ ἀδρανεῖ.

Οἱ πολλοὶ λόγοι ἰσοδυναμοῦν μὲ ἀδυναμίαν πειθοῦς καὶ ἀξίας.

Μία καλὴ λέξις πολλάκις προξενεῖ μεγαλειτέραν αἴσθησιν μυριάδων ἀπειλῶν.

Ἡ ἀπειλὴ εἶναι καλὴ διὰ τοὺς ἐγκληματίας.

Ὁ χαρακτὴρ μορφοῦται ἐκ τῆς πείρας καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν παθημάτων.

Ἡ μήτηρ ἐπηρεάζει τὰ τέκνα διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς περιποιήσεως, ὁ δὲ πατὴρ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἡ νεότης σπαταλᾷ πᾶν ὅ,τι τὸ γῆρας περιμαζεύει.

Φρίξ.

ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΜΕ ΑΓΩΝΙΑΝ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

1ον Ἡ τοῦ Χριστοῦ γέννησις ὑπομιμνήσκει τὴν διαφορὰν τῆς ἡμετέρας.

—

2ον Ἡ φάτνη εἶναι ὡραιοτάτη σύγκρισις πρὸς τὴν χλιδὴν τῶν κοιτώνων μας.

—

3ον Ἡ ὑπομονὴ τῆς Παναγίας εἶναι ἐξαίσιον ὑπόδειγμα τοῦ καθήκοντος πάσης μητρός.

—

4ον Ἡ προσέλευσις τῶν Μάγων εἶναι ἡ ὀφειλομένη εὐλάβεια καὶ θυσία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ θεῖα.

—

5ον Ἡ ἀπομόνωσις τοῦ νεογεννήτου εἶναι ἀπαραίτητος ἀνάγκη ἡσυχίας καὶ συστολῆς πάσης οἰκογενειακῆς ἑστίας.

—

6ον Ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι διδασκαλία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

—

7ον Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος εἶναι προειδοποίησις καὶ σφραγὶς τῆς θείας καταγωγῆς τοῦ Ἰησοῦ.

—

8ον Ἡ πενία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ πλουσιωτέρα προέλευσις τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου.

—

9ον Ἡ γέννησις θεοῦ ἐκ γονέων ἁπλῶν καὶ πτωχῶν, εἶναι τρανὴ ἀπάρνησις πρὸς πᾶν περιττὸν καὶ ἐγκόσμιον.

—

10ον Ἡ διαβάπτισις τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἤτο προειδοποίησις τῆς ἀνακουφίσεως τῆς ἀνθρωπότητος.

—

11ον Ἡ ἔλευσις τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, εἶναι σαφὴς ἀπόδειξις τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὰ πλάσματά του.

—

12ον Ἡ φυσικὴ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι ἀναντίρρητος εὐλάβεια καὶ ἀπόδειξις τοῦ ἀπαραβιάστου τῶν φυσικῶν νόμων.

—

13ον Ἡ νηπιώδης ἔλευσις θείου διδασκάλου προσμαρτυρεῖ τὴν ἀναπόφευκτον ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

—

14ον Ἡ κατάπληξις τῶν ἰσχυρῶν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ θείου παιδός, ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

—

15ον Ἡ δὲ διαφύλαξις ἀδυνάτου καὶ νεογεννήτου ὑπ' ἐκείνας τὰς συνθήκας, ἐπισφραγίζει τὴν θείαν καταγωγὴν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀκαταμάχητον θέλησιν τοῦ Θεοῦ.

Φ. Π.

ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ
Ἢ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ
(Μονῳδία καὶ χορῳδία)

1ον Ὁ Ζωγράφος

—Μ' εἶπαν: ναυάγιον δεινὸν
Ὑπὸ ζοφώδη οὐρανὸν
Νὰ κάμω ζωγραφίαν,
Κ' ἠρώτησα: ἐν τέλει ἂν
Νὰ γράψω ἠδυνάμην κἂν
Κ' ἐκ τούτου σωτηρίαν...
«Οὐχί» μ' ἀντεῖπον: «τῶν ναυτῶν
Τὸ τέλος θέλομεν φρικτὸν
Καὶ θάνατον μοιραῖον
Μετὰ νευρώδη ἀνδρικὴν
Καρτερικήν, ἡρωϊκὴν
Τὴν πάλην τῶν γενναίων!»

2ον Ὁ Χορός

—Ἀλλὰ δὲν στέργομεν ποτὲ
Κ' ἡμεῖς, χρωμάτων σκευασταί,
Ἡ χεὶρ ἡμῶν νὰ δώσῃ
Χρώματα Χάρωνος ὠχρά,
Ἀνδρείους ἵνα ἡ ψυχρὰ
Γραφὶς μᾶς θανατώσῃ!...

3ον Ὁ Ζωγράφος

—Εὖγ' εὐγενεῖς μου σπουδασταί!
Δὲν στέργω, ναὶ κ' ἐγὼ ποτὲ
Τοιαύτην σκευασίαν...
Μετὰ κινδύνους ἐκ βουνῶν
Κυμάτων, κρότων κεραυνῶν,
Τοῖς δίδω σωτηρίαν!...

4ον Ὅλος ὁ χορὸς μετ' αὐτοῦ ἐντόνως ἐπαναλαμβάνων

—Ἀκούετ'; εὖγε, σπουδασταί!
Δὲν στέργει καὶ αὐτὸς ποτὲ-καὶ ἐγὼ
Θανάτου σκευασίαν ..
Μετὰ κινδύνους ἐκ βουνῶν
Κυμάτων, κρότων κεραυνῶν,
Μᾶς δίδει σωτηρίαν-τοῖς δίδω!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7ῃ Φεβρουαρίου 1895
(Ἀνέκδοτον) Φ. Α. Οἰκονομίδης

ΤΡΕΛΛΑ ΜΕ ΔΙΠΛΩΜΑ

Σπανίως μοῦ ἔτυχε νὰ γελάσω τόσον ἐγκαρδίως, ὅσον χθὲς ὅταν ἀνέγνωσα, ὅτι κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Νταῖλυ—Μαῖλ», εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βουδαπέστης συνέβη τὸ παραδοξώτατον καὶ πρωτοφανὲς γεγονός, ὅτι εἷς παράφρων φυλασσόμενος ἀπὸ δύο φύλακας, ἔδωκεν ἐξετάσεις ἐπιτυχεστάτας εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἀφοῦ ἀνηγορεύθη

διδάκτωρ, ἐπανῆλθε, πάντοτε φρουρούμενος, εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

Τὸ συμβὰν αὐτό, καίτοι ἔχω ἀντιληφθῆ πολλὰ ἄλλα παράδοξα καὶ ἔκτροπα κατὰ τὸν βίον μου, μὲ συνεκίνησε τόσον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραφρονήσω ἀπὸ τὸν γέλωτα.

Κατόπιν ὅμως ἐσοβαρεύθην κάπως καὶ ἐλυπήθην μάλιστα, διότι δὲν παρεφρόνησα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἐν προηγούμενον διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὅτι ὄχι μόνον τὸ πολὺ τῆς θλίψεως, κατὰ τὸ γνωστὸν λόγιον, γεννᾷ παροφροσύνην, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ τῆς χαρᾶς, ὁ ὑπέρμετρος καὶ πανηγυρικὸς γέλως.

—

Δευτέρα σκέψις, ἥτις ἐγεννήθη εἰς τὸν νοῦν μου σοβαρὰ καὶ αὐτὴ μέχρι τῆς θλίψεως, ἦτον ἡ ἀθρόα ἐπάνοδος ὅλων τῶν ἀμφιβολιῶν μου περὶ τῆς λογικότητος καὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων.

Τί εἴδους καθηγηταὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξήτασαν τὸν τρελλὸν καὶ τὸν ἔκαμαν διδάκτορα;

Λογικοὶ ἢ περισσότερον τρελλοὶ ὑπὸ ἐκείνου;

Κατέληξα δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ καθηγηταὶ ἦσαν λογικώτατοι καὶ ὅτι ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸ ζήτημα τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἐπαγγελμάτων, βεβαίως καλὰ ἔπραξαν ἀνακηρύξαντες τὸν νέον διδάκτορα.

Διότι θὰ ἐσκέφθησαν προδήλως οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὅτι ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα ἀναιροῦσιν ἄλληλα, ὅτι καὶ οἱ κορυφαῖοι τῶν φιλοσόφων κατεγέλων ὁ εἷς τὸν ἄλλον ὡς παράφρονα, οἱ ἐπικούρειοι τοὺς πλατωνικούς, οἱ περιπατητικοὶ τοὺς στωϊκοὺς καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἑπομένως ὁ παράφρων, ὅστις εἶχε σπουδάσει τόσον ἐπιμελῶς τὴν φιλοσοφίαν, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς παραφροσύνης του ἐκέκτητο ὑπέρ τινα καὶ ἄλλον τὰ προσόντα, ὅπως ἐξετασθῇ καὶ γείνῃ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας μὲν, κατὰ τύπους, τῆς παραφροσύνης δὲ κατ' οὐσίαν.

—

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὸ φρενοκομεῖον, τί θὰ πράξῃ ἄρά γε ὁ κ. διδάκτωρ;

Ἡ μέχρι τοῦδε ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλειά του μᾶς δίδει τὸ θάρρος νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἢ θὰ βυθισθῇ εἰς μελέτας φιλοσοφικὰς ἢ θὰ προσπαθήσῃ νὰ διδάξῃ τὴν ἐπιστήμην του καὶ εἰς τοὺς ἐν τῷ φρενοκομείῳ συναδέλφους του.

Ὁποῖον ἐκ τῶν δύο προτιμήσῃ, ἄγνωστον. Ὁπωσδήποτε ὅμως εἶνε συμπαθεστάτη ὕπαρξις, διότι συνήθως οἱ παράφρονες νομίζουν, ὅτι ὅλα τὰ ξέρουν, περιφρονοῦντες συγχρόνως τὰ πάντα ἢ ἀντιθέτως θέλουν νὰ κόμουν τὸν πολὺ μεγάλον.

Ὁ εἷς θωρεῖ τὸν ἑαυτόν του σοφώτερον τοῦ Ἀριστοτέλους ἢ χαριέστερον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀνδρειότερον τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἰσχυρότερον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐνῷ αὐτὸς μετριοφρόνως ἐφιλοδόξησεν ἁπλοῦν δίπλωμα διδάκτορος.

Ἐν γένει ὅμως τὸ ζήτημα εἶναι πολύπλοκον, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ συνδεόμεναι πιθανότητες συμφύρονται μεταξύ των . . . σὰν τὰ μαλλιὰ τῆς τρελλῆς ἢ τοῦ τρελλοῦ, ἂν ἔχῃ οὗτος μακρὰν κόμην.

Διὰ τοῦτο ἄφησα τὰς σχετικὰς σκέψεις καὶ περιωρίσθην εἰς τὸ ὅτι, ἀφοῦ ὑπάρχουν τρελλοὶ μετριόφρονες καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ὑπάρχουν τοιοῦτοι καὶ μὲ δίπλωμα ἐπὶ πλέον, διότι βεβαίως ἡ μετριοφροσύνη εἶνε τρέλλα.

Τὴν μεγαλοπρεπῆ δὲ ταύτην σκέψιν μου ἔκρινα καλὸν νὰ πρατάξῳ δημοσίᾳ, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῶ κ' ἐγὼ ὡς μετριόφρων τρελλὸς, ἂν τὴν ἐκράτουν μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἐκ τούτου δὲ ἐσκέφθην νὰ στείλω τηλεγραφικῶς καὶ συγχαρητήρια, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔπραξα, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρα, ἂν ἔπρεπε νὰ συγχαρῶ μᾶλλον τὸν κ. διδάκτορα ἢ τοὺς ἀνακηρύξαντας αὐτὸν ὡς τοιοῦτον.

Γ. Π.

ΤΟΠΙΚΑ

Ἐν τῷ συρμῷ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς—Πατρῶν συναντῶνται μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ κ.κ. Κερ... καὶ Πρίν... ἐπιθεωρηταί. Ἐνῷ δὲ πάντες συνωμιλοῦν:

—Δοσε μου ἕνα σιγαρόχαρτον, λέγει ὁ πρῶτος πρὸς τὸν δεύτερον.

Καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο:

—Ἔχεις καὶ καπνόν; τῷ λέγει.

—Μάλιστα, ἰδού, τῷ ἀπαντᾷ ὁ δεύτερος.

Ἀφοῦ δ' ἔκαμε τὸ σιγάρον του:

—Ἐπῆρες σπίρτα μαζί σου; τὸν ἐρωτᾷ μὲ ἀφέλειαν.

—Ἐγὼ ἐπῆρα ἀπὸ ὅλα, τῷ λέγει ἀμέσως ὁ κ. Πρίν... ἀλλὰ σὺ μόνον τὸ στόμα σου ἐπῆρες μαζί σου;

Κρίσεις περὶ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

—Αἱ τώρα εἶσθε εὐχαριστημένοι; εἶπέ τις πρὸς δύο δραματογράφους, ἐρχομένους ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Mon Repos συσκέψεώς των. Τώρα θὰ

ληφθοῦν ὑπ' ὄψει καὶ τὰ παράπονά σας καὶ τὸ θέατρον θὰ λειτουργῇ κάλλιστα.

—Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ εἷς, ὑπολείπεται τι ἀκόμη νὰ γίνῃ, καὶ ἴσως εἶναι τὸ σπουδαιότερον.

—Δηλαδή ; ποῖον ;

—Νὰ προσκληθοῦν καὶ αἱ γυναῖκες νὰ εἴπουν καὶ τὴν ἰδικήν των γνώμην, διότι εἰς τὰ θέατρα αὗται ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς ἄρδρας.

Ἐ Πατησίοις συναντηθέντες καθ' ὁδὸν τὸ παρελθὸν θέρος ὑπουργός τις μετά τινος ἀπλοϊκοῦ γείτονός του, ὁ πρῶτος ἐκβάλλει ἕνεκα τῆς ζέστης τὸν πίλον του, ὅπερ ἐκ σεβασμοῦ πράττει καὶ ὁ δεύτερος.

—Αἴ, πῶς τὰ περνᾷς, κὺρ Μῆτρο, ἔχομεν ὀρσιά εἰς τὰ Πατήσια, τῷ λέγει ὁ ὑπουργός.

—Μάλιστα, ἐξοχώτατε, καὶ ἐκάματε καλὰ νὰ περάσετε τὸ θέρος ἐδῶ. Ἀλλά, παρακαλῶ, φορέσετε τὸ καπέλλο σας.

—Ὄχι, φόρεσέ το σύ, τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἐγὼ τὸ ἔβγαλα ἕνεκα τῆς ζέστης. Τὸ συνηθίζω.

—Ἄ, ἔστι; τότε ἐγὼ τὸ φορῶ, ἐξοχώτατε, διότι ἐν τὸ συνηθίζω.

Ἐκ τοῦ λεξιλογίου μου.

Ψιμμίθιον. Φαινομενικὴ προσποίησις.

Εἰλικρίνεια. Ἐξομολόγησις γυμνή.

Σφραγιδοφύλαξ. Θήκη περιττή.

Δεσμοφύλαξ Ἀγκάλωτος καταδίκου.

Φοιτητής. Ἄγρυπνος φύλαξ τῶν θεσμῶν.

Συνήθεια. Ὅ,τι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν.

Καλύβη. Ἡ φυτικὴ κατοικία μας.

Κληρονομία. Τράπεζα ἑτοίμη διὰ τοὺς τυχηρεῖς καὶ ὀκνηρούς.

Ὑδιόρρυθμος. Ἄνθρωπος, ὅστις δὲν θέλει νὰ φαίνεται βλάξ.

Ἀπροσδόκητον. Ὅ,τι δὲν ὑπολογίζομεν εἰς τοὺς λογαριασμούς μας μετὰ τῆς γῆς.

Στέφανος. Ἱκανοποίησις τῆς φιλαυτίας.

Ὄφις. Προσωποποίησις τῆς κακίας καὶ ἀπάτης.

Γυνή. Τὸ ἀντίτυπον τοῦ ὄφεως εἰς ἀνθρώπινον γένος.

Οἶκος. Μέσον ἀφ' οὗ λησμονοῦμεν τὰ δυσάρεστα καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὰ εὐάρεστα.

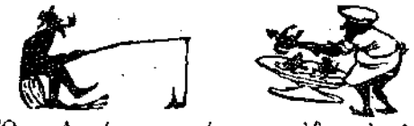

Ὁ κ. Δημήτριος, νεόνυμφος, ἠθοποιὸς ἐν τῷ Βασιλικῷ θεάτρῳ, συναντᾶται ἀπροσδοκήτως ἐνῷ μετέβαινεν εἰς ἐπισκέψεις μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του, μετὰ τοῦ στενοῦ αὐτοῦ φίλου Ἀγησιλάου, μεσίτου ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ καὶ τῷ λέγει μετὰ παραπόνου·

—Πῶς, ἀδελφέ, ἐνυμφεύθης, χωρὶς νὰ μὲ προσκαλέσῃς εἰς τοὺς γάμους σου, εἴτε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς κἂν περὶ τούτου ;

—Οὔφ, pardon, μοῦ διέφυγες ἐντελῶς τῆς μνήμης, τῷ ἀπαντᾷ κατῃσχημένος ὁ πρῶτος.

Ἀλλὰ θέλων κάπως νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτόν :

—Ἔννοια σου, τῷ προσθέτει, δὲν θ' ἀμελήσω τὸ χρέος μου καὶ εἰς δευτέραν περίστασιν δὲν θὰ λείψω.

Ἡ σύζυγος παρατηρεῖ τότε ἀμφοτέρους μετὰ θυμοῦ, ψελλίζουσα :

— Ὡραῖος τρόπος !

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐξετάσεις τῶν τηλεγραφητῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ τηλ. Ὑποδιευθυντής. —Εἰπέ μας τὸ μῆκος καὶ πλάτος τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ τηλεγραφητής. —Τοχυδρομικῶς ἢ τηλεγραφικῶς ;

Ὁ τηλ. Ὑποδιευθυντής. —Δὲν εἰξεύρεις τίποτε, αὐτὸ εἶναι ζήτημα γεωγραφικόν, ἀλλ' ἀδιάφορον, εἰπέ μας το τηλεγραφικῶς.

Ὁ τηλεγραφητής. —Δὲν μᾶς τὸ λέγεις τοῦ λόγου σου, κύριε Ὑποδιευθυντά ;

Ὁ τηλ. Ὑποδιευθυντής. —Λοιπὸν δὲν τὸ γνωρίζεις ; ἀπορρίπτεσαι.

Ὁ *τηλεγραφητὴς* (ὑποχωρῶν). — Καὶ τοῦ λόγου σου, κύριε Ὑποδιευθυντά ! ἀφοῦ δὲν μᾶς τὸ εἶπες.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐνῷ παιανίζει ἡ μουσική :

—Δὲν πλησιάζομεν, Ἀγησίλαε, ν' ἀκούσωμεν κανὲν τεμάχιον ;

—Αἴ, καὶ μήπως δὲν τὸ ἀκούομεν καὶ ἀπ' ἐδῶ;

—Ἂν ἐγνώριζες ἀπὸ ἀκουστικήν, δὲν θὰ τὸ ἔλεγες αὐτό. Εἰς τὰς πλατείας ἡ ἀκοὴ εἶναι καλὴ ἐκ τοῦ πλησίον.

—Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἦσο κωφός !

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ δύο συζύγων :

—Παρατηρῶ, φίλε μου, ὅτι ὀσάκις θέλεις, κάμνεις τὸν κωφόν, ἐνῷ πραγματικὸς τοιοῦτος δὲν εἶσαι.

—Καὶ ἐγώ, παρατηρῶ ἀγαπητή μου, ὅτι ὀσάκις θέλεις γίνεσαι ἀπαιτητική, διότι τοιαύτη πραγματικῶς δὲν εἶσαι.

★

Μεταξὺ τῶν ἰδίων.

Ἐκείνη. Ἐὰν εἴξευρον, φίλε μου, ὅτι θὰ ἐγίνεσο τοιοῦτος, θὰ σὲ ἐχώριζον, ὅτε ἤμουν εἰσέτι νέα καὶ ὡραία.

Ἐκεῖνος. Θὰ κάμνῃς λάθος, ἀγαπητή μοι, ἐγὼ οὐδέποτε σ' ἐγνώρισα τοιαύτην !

★

Ὁ Μυριανθούσης παραπονεῖται σχεδὸν πάντοτε, ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ κάλων εἰς τὸν πόδα.

—Αἴ, καὶ δὲν τὸν κόπτεις ; ἐπὶ τέλους, τῷ λέγει εἷς φίλος του.

—Εὐχαριστῶ, διὰ νὰ ἔχω δύο ; ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

★

Καθ' ὁδὸν συναντῶνται δύο παλαιοὶ φίλοι.

—Ἀλήθεια, προθυμοποιεῖται νὰ εἴπῃ ὁ εἷς πρὸς τὸν ἕτερον, σὲ συγχαίρω, ἔμαθον ὅτι προσεχῶς στεφανόνεσαι.

—Δὲν εἶναι ἀληθές, τῷ ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ δεύτερος. Ἐντελῶς ἀνακριβές !

—Ἄι τότε, σὲ συλλυποῦμαι, τῷ λέγει ὁ πρῶτος.

★

Συγκινητικὸν πόρισμα συζύγου ἀπωλέσαντος προσφάτως τὴν σύζυγόν του :

—Ἡ καϋμένη, μὲ παρηγόρει εἰς ὅλας μου τὰς ἀτυχίας καὶ τώρα τίποτε δὲν μὲ παρηγορεῖ διὰ τὴν ἀπώλειάν της !

★

Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς :

Οἱ δύο ἀντίπαλοι, διαφόρου κοινωνικῆς τάξεως, παρακολουθοῦνται ἑκάτερος ὑπὸ ἑνὸς ἰατροῦ, μιᾶς ἐπισημότητος καὶ τοῦ ἑτέρου ἀγνώστου προελεύσεως, ὅπερ παρατηρεῖται ἀπὸ τοὺς μάρτυρας καὶ γίνεται ἀφορμὴ τῆς ἀκολούθου παρατηρήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ διευθύνοντος τὴν μονομαχίαν :

—Ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὅπλων διὰ κλήρου, εἶπεν, εἶνε δίκαιον ὁμοιοτρόπως νὰ κάμωμεν καὶ διὰ τοὺς ἰατρούς.

★

Μεταξὺ εἰσπράκτορος καὶ φορολογουμένου.

Ὁ εἰσπράκτωρ (πλησιάζων.) Ἔχεις δύο φόρους νὰ πληρώσῃς, ποῖον προτιμᾶς σήμερον, φίλτατε ;

Ὁ φορολογούμενος (φεύγων.) Κανένα, ἀγάπη μου.

★

Κυρία τις προλαμβάνει τὴν ὑπηρέτριάν της ἐπιστρέφουσαν ἐκ τοῦ περιπάτου μὲ φόρεμα ἰδικόν της.

—Πῶς ; τῆς λέγει ἀμέσως, ἐτόλμησες ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου νὰ φορέσῃς τὸ φόρεμά μου ;

—Μπά, Κυρία, τῇ ἀπαντᾷ ἀμέσως ἡ ὑπηρέτρια μετὰ πεθοῦς καὶ ἑτοιμότητος, ἔσα ἔσα ἤθελα νὰ δείξω εἰς τὸν κόσμον τί καλὴ ὅπου εἶσαι καὶ τί ὡραῖα φορέματα ἔχεις.

★

Ἐπαρχιώτης τις προσέρχεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ ζητεῖ τὸν Ὑπουργόν, ὅτε παρὰ προσδοκίαν συναντᾷ τοῦτον εἰς τὸν διάδρομον μεταβαίνοντα εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Ποῖος εἶσαι τοῦ λόγου σου ;

— Ποῖον θέλεις; ἀντερωτᾷ ὁ Ὑπουργός.

— Μά, τὸν Ὑπουργὸν ἢ τὸν τμηματάρχην ἢ τὸν γραμματέα του, τὸ ἴδιον μοῦ κάμνει.

— Αἴ, λέγε, ἐγὼ ἀναπληρῶ καὶ τὸν Ὑπουργὸν καὶ τὸν τμηματάρχην καὶ τὸν γραμματέα του, τῷ λέγει ὁ Ὑπουργός.

—Ἂς τὸ καλό, δὲν μοῦ κάνεις, θὰ ἦσαι ὁ κλητήρ, ἐπιλέγει ὁ ἐπαρχιώτης καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλο δωμάτιον.

★

Ἐπέπληττέ τις οἰνοπότην διότι ἀκαταπαύστως ἔπινε.

— Τί νὰ κάμω ; ἀφοῦ ἀκαταπαύστως διψῶ, λέγει οὗτος.

— Πῶς ; καὶ τὴν νύκτα διψᾶς ἀκόμη ; δὲν κοιμᾶσαι ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πρῶτος.

— Πῶς ; καὶ τὴν νύκτα εἰς τὸ ὄνειρόν μου διψῶ πάντοτε.

ΓΥΝΗ

(ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΝ ΜΟΥ)

Ἀνῆλθες εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τὰς χλοερὰς κλιτύας
Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ νάματα τῆς κρήνης Κασταλίας
Καὶ τὸν θυμήρη ψίθυρον καὶ φλοῖσβον της ἀκούσας
Τὰς θεοσδότους κ' ἱερὰς ἐπεκαλέσθης Μούσας
Κ' ἔλαβες λύραν εὔμολπον γλυκὰ νὰ τραγουδήσῃς
Καὶ τὰς χορδὰς τῆς δυστυχοῦς καρδιᾶς μου νὰ [δονήσῃς . . .

—

Ἦλθες, ὦ φίλτατε, γλυκεῖς χρυσοφαεῖς θαλίσς
Νὰ μ' ἐνθυμήσῃς σφριγηλῶς καὶ πλάνου εὐτυχίας
Δι' ὅσων περὶ ῥαδινῆς παρθένου μοὶ ὡμίλεις
Δι' ὅσων μ' εἶπες σήμερον περὶ μικρᾶς αἰμύλης!..
Πλὴν μή... ποτέ σου, πρὸς Θεοῦ, ποτέ σου μὴ πι- [στεύσῃς
Εἰς γυναικὸς εὐδαίμονας, γλυκεῖς ἐκμυστηρεύσεις ! ..

—

Φεῦ! δὲν ὑπάρχει ἀληθινὲς εἰς τὰς γυναῖκας ἔρως
Καὶ σὲ ἀφίνουν πάραυτα, σ' ἀρνοῦνται παρακαίρως.
Γυνὴ σημαίνει στρέβλωσιν τῶν πάντων· [ὁμοιάζει.
Τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν, ἀφροὺς ποῦ ἀναβράζει.
Σημαίνει σάλον, στρόβιλον, δεινὴν ἀνεμοζάλην,
Ὑπόκρισιν, χαμέρπειαν, ἀστάθειαν μεγάλην . , .

—

Ἐπίστευσα κ' ἐγὼ ποτὲ εἰς γυναικὸς θωπείας,
Διῆλθον παρ' αὐτῇ στιγμὰς Ἐδέμ ἐπουρανίας.
Τότε φαιδρά, μυρόεσσα, κρινοστεφής, σφριγῶσα
Ἔπλαττεν ὄνειρα γλυκὰ ἡ φαντασία τόσα.
Πλὴν φεῦ!... ὁπόταν ἡ ἀχλὺς ἐκείνη διελύθη
Κ' ἐξήτασα τῶν γυναικῶν τὰ γρανητώδη στήθη.

—

Εἶδον ὡς κάτοπτρον· ἐντὸς τὰς λέξεις πονη- [ρίαν,
Ἀπάτην, φιλαρέσκειαν, φρικώδη κολα- [κείαν.
Ἕνα δὲν εὕρηκα ἐντὸς παλμὸν εὐαισθησίας
Καὶ εἶδον τὰ ἀνάκτορα ἐκεῖ τῆς Ἀστασίας.
Καὶ ὁ Σαικσπῦρος ἔλεγεν· «ὦ γῦναι, ἀστασία
Ἔχεις τὸ ὄνομα!» Θεέ, ἀλήθεια ὁποία!. .

Τοῦ ἔρωτος καὶ τὴν σκιὰν ἀκόμη δὲν γνωρίζει
Καὶ μόνον τὰς καρδίας μας νὰ κατακτᾷ φροντίζει.
Ὁ ἔρως εἶνε λάθος τι στῆς γυναικὸς τὴν φύσιν
Ὦ, εἶνε λάθος καὶ αὐτή σ' ὁλόκληρον τὴν κτίσιν.
Οἱ ποιηταὶ 'λανθάσθησαν πῶχουν αὐτὴν ὑμνήσῃ
Ὡς ἐλανθάσθη κι' ὁ Θεὸς πῶχῃ αὐτὴν ποιήσῃ...

—

Λέγει που κάποιος ποιητής—δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος—
«Ἴδ! ἔσο πάντοτ' ἐραστὴς κι' οὐδέποτε νυμφίος!»
Τὴν συμβουλὴν αὐτὴν καὶ σὺ πιστὰ ν' ἀκολουθήσῃς
Ἂν θέλεις, φίλε, εὐτυχὴς κι' εὐδαίμων ἵνα ζήσῃς
Ἂν τὰ σαράντα δὲ ἐλθοῦν κατηραμένα χρόνια
Καὶ δὲν θὰ ψάλλουν πλιὰ γιὰ μᾶς γλυκὰ γλυκὰ [τ' ἀηδόνια,

—

Τότ' ἀνεράστους, φίλτατε, κι' ἀπέλπιδας ἀκόμα
Ἂς μᾶς σκεπάσῃ κρυερὸν τοῦ τάφου μας τὸ χῶμα...

Ἰωάννης Γ. Ἀντωνιάδης.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Πλούσιος γίνεται τις οὐχὶ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τιμιότητος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπληστίας.

—

Οἱ εὐεργέται γίνονται τοιοῦτοι, οὐχὶ ἐκ φιλανθρωπίας καὶ εὐσπλαχνίας, ἀλλὰ ἐξ ἀνάγκης καὶ συμφέροντος, ἄλλως δὲν θὰ ἐπλούτιζον.

—

Οἱ ὀφθαλμοὶ βλέπουσι τὴν πραγματικότητα καὶ ἡ καρδία τὴν ἀλήθειαν.

—

Ὁπόταν ἀρχίζει τις ν' ἀγαπᾷ, τότε μόνον ἀρχίζει νὰ ἐννοῇ τὸν κόσμον.

—

Ὁ κόσμος δὲν ἔγινε διὰ τοὺς πλουσίους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους.

—

Ὁ συντρέχων τοὺς ἀτυχεῖς συντρέχει τὸν Θεόν.

—

Ὁ Θεὸς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συντρέξῃ τοὺς πτωχούς, ἀλλὰ τότε ποῖα καθήκοντα θὰ ἔδιδεν εἰς τοὺς πλουσίους καὶ ἰσχυροὺς, ἀφοῦ τοῖς ἔδωσε μέρος τῆς δυνάμεώς του ;

—

Ἀλλοίμονον εἰς τὸν μὴ χορηγοῦντα τὰ μέσα τῆς ἀνακουφίσεως εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, ὁπόταν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο.

—

Τὰ καλὰ καὶ κακὰ διένειμεν ὁ πλάστης μετὰ τοιαύτης μαθηματικῆς ἀκριβείας εἰς τὰ πλάσματά του, ὥστε ὁπόταν ταῦτα εὕρωσι τὴν λύσιν τῆς δικαίας διανομῆς των, θὰ λύσωσι καὶ τὸ μέγα ζήτημα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχίας των.

—

Ἡ περιουσία ἑνὸς μόνου πλουσίου ἀρκεῖ νὰ ἀνακουφίσῃ καὶ εὐτυχήσῃ ἑκατὸν ἢ καὶ χιλίους καὶ πλέον πένητας καὶ ἐνῷ ὁ θεὸς τῷ δίδει τὴν δύναμιν καὶ τὴν φώτισιν διὰ τῶν μέσων, ἅτινα τῷ χορηγῇ νὰ πράξῃ ὅ,τι ὁ θεὸς ἐρχόμενος εἰς τὴν γῆν θὰ ἔπραττεν, ἐν τούτοις ὁ πλούσιος οὐ μόνον δὲν τὸ πράττει, ἀλλὰ περιφρονεῖ τὴν θέλησιν τοῦ δωρητοῦ του καὶ προσπαθεῖ ἅμα καὶ ὁλόκληρον τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ περιουσίαν νὰ ὑποκλέψῃ, διεκδικῶν καθήκοντα θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς!

Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι δὲν εἶναι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ πεπτωκότες ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἄγγελοι καὶ μεταβληθέντες εἰς διαβόλους ;

—

Ζῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα καὶ ἐν τούτοις πολλοὶ ὀλίγοι ἑτοιμάζονται νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτήν.

—

Ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκων χρηματικὴν ἢ κτηματικὴν διαθήκην δὲν ἀφῆκε. Τί ὠφελεῖ λοιπὸν οἱ μὴ ἔχοντες τὴν αὐταπάρνησιν νὰ διανέμωσι τὴν περιουσίαν των πρὸ τοῦ θανάτου των, νὰ διαθέτωσιν αὐτὴν, ὁπόταν δὲν δύνανται νὰ τὴν λάβουν μεθ' αὐτῶν ;

ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΜΕ ΑΓΩΝΙΑΝ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

Ὁ ναυτικὸς βίος εἶναι σκληρότερος τοῦ τῆς ξηρᾶς. Ἡ τάλας περιμένει τὸν σύζυγόν της καὶ τὸν περιμένει μετὰ πολλῆς ἀγωνίας, διότι εἶναι παραμονὴ Χριστουγέννων καὶ ἐνῷ πάντες ἑτοιμάζουν τὰ τῆς χαρμοσύνου ἑορτῆς, αὕτη μετὰ τῶν ἀμερίμνων τέκνων της παραμονεύει παρὰ τὴν ἀκτήν, τὴν μόνην ἐλπίδα τῆς σωτηρίας της. Πόσαι εὑρίσκονται εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ πόσοι σύζυγοι ἀδημονοῦσι καὶ πάσχουσι διὰ νὰ φθάσουν ἐγκαίρως ἐκεῖ καὶ δὲν τὸ κατορθώνουν ! Τί σκληρὸς πολλάκις ὁ βίος ! Ρ.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Νέος τριακονταετὴς ἐμπορευθεὶς ἐσχάτως εἰς Ρωμουνίαν μὲ τὰς καλειτέρας συστάσεις καὶ κάτοχος τῆς Ἑλληνικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ρωμουνικῆς, ὁμιλῶν δὲ καὶ καλῶς τὴν Γαλλικήν, ζητεῖ θέσιν παρά τινι ἐμπορικῷ οἴκῳ ὡς ταξειδιώτης ἐντελοδόχος (commis voyageur). Γνωρίζει ἐπίσης ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐπίσταται καλῶς τὴν διαπραγμάτευσιν τῶν προϊόντων. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΤΟΙΣ ΗΜΕΤΕΡΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Ὁ ἐν Παρισίοις ὁμογενὴς ἰατρὸς Κος Π. Ν. Διβάρης διευθυντὴς τοῦ ἰατρικοῦ περιοδικοῦ ὁ «Γαληνὸς» εὑρισκόμενος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐπιφανεστέρους καθηγητὰς τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, ἀναλαμβάνει νὰ ὁδηγήσῃ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀμοιβῆς, πρὸς οἱονδήποτε καθηγητὴν πάντα ἀσθενοῦντα συνδρομητὴν τῆς «φύσεως» ὅστις ἤθελε φέρει συστατικὴν ἐπιστολὴν τῆς διευθύνσεως.

ΘΕΜ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ

Ἐξάγει ὀδόντας μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος καὶ ὅλως ἀνωδύνως, θεραπεύει τὰς βλάβας τῶν οὔλων καὶ τὰς ὀδονταλγίας, κατασκευάζει νέους ὀδόντας καὶ ἐν γένει ἀποκαθιστᾷ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας πᾶσαν διατάραξιν τοῦ στόματος καὶ τοῦ στομάχου διὰ τῆς καλῆς καὶ ἐπιτυχοῦς θεραπείας τῶν πασχόντων ὀδόντων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

(διὰ τὸν πνευματιστικὸν Σύλλογον)

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ 3 ΣΚΗΝΑΣ

Ὁ πνευματιστὴς

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ πνευματιστής. Σὲ διατάσσω, Ἴρμα, νὰ ἐκπλαγῆς πρὸ τῆς θίας ὄψεως, νὰ σταθῇς ἔντρομος πρὸ αὐτοῦ καὶ εἶτα νὰ ἐπικαλεσθῇς βοήθειαν.

Τὸ ὑποκείμενον. Μάνα μου, ἔνα φεῖδι, ἀχ. φοβοῦμαι. . . τρέξετε . . τρέξατε . . θὰ μὲ δαγκάσῃ. . . ἀχ ! δὲν εἰμπορῶ νὰ φύγω.

Ὁ Πνευματιστής. Εὖγε, ὡραῖα, περίφημα, Ἴρμα. Ἔκαμες τὸ μέρος σου λαμπρά.

Φοβεῖται

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὁ Πνευματιστής. Τώρα Ἴρμα, θὰ σὲ ὑποβάλλω νὰ ἐκτελέσῃς ἄλλο τι. Σὲ διατάσσω ἀμέσως νὰ γονατίσῃς ἐνώπιόν μου, νὰ ὑψώσῃς τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ δεηθῇς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας σου.

Τὸ ὑποκείμενον. Ἀμέως, λογιώτατε, Νέη (Ἡ Ἴρμα μετὰ μικρὰν ἀγωνίαν πίπτει γονυκλινὴς καὶ ὑψοῦσα τὰς χεῖρας, δέεται). Πανάγαθε πάτερ, ἥμαρτον, συγχώρησον τὴν ἁμαρτωλήν, ὑπῆρξα ἄδικος, ἀσπονδος ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰσότητος, ἔκλεψα, ἐσυκοφάντησα, ὕβρισα, ἠπίστησα, ἐφάνην ἀγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας μου, ἐζήλευσα τὰ καλὰ τῶν ἄλλων, ἐφθόνησα τὴν τύχην των καὶ ἐπεθύμησα τὸν πλησίον μου.

Προσεύχεται

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ὁ πνευματιστής. Πολὺ καλά. Εἶσαι λαμπρὸν μοναδικὸν σουζὲ καὶ ἤδη θὰ σοὶ ὑποβάλλω ἔκτακτόν τι. Σὲ διατάσσω λοιπὸν αὐθωρεὶ νὰ λάβῃς στάσιν καὶ θέσιν γυναικὸς ἐλευθεριωτάτης καὶ νὰ ἐκτελέσῃς ὅ,τι σοῦ κατέβῃ εἰς τὴν κεφαλήν. Δηλαδὴ νὰ πράξῃς ἢ νὰ διατάξῃς, ὄχι πλέον ὅ,τι ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὅ,τι σὺ αὐτὴ ἐπιθυμεῖς καὶ θέλεις νὰ πράξῃς. Λοιπὸν Ἴρμα ἐμπρός, τὰ πάντα τίθενται εἰς τὴν διάθεσίν σου, κάμε ὅ,τι θέλεις καὶ θὰ διαφημίσω τὴν εἰκόνα σου.

Τὸ ὑποκείμενον διατάσσει

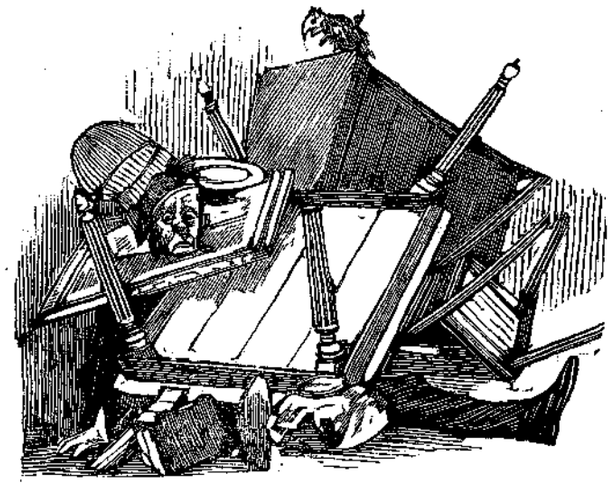

Ὁ πνευματιστὴς ὑποκείμενον τοῦ ὑποκειμένου.

Τὸ ὑποκείμενον (λαμβάνον βαθμηδὸν στάσιν δικτάτορος) Διατάσσω πάντα τὰ ἔπιπλα, ὅσα ὑπάρχουν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, νὰ ἐγερθοῦν ἐκ τῶν θέσεών των, αἱ τράπεζαι καὶ τὰ καθίσματα νὰ καταπέσουν ἐπὶ τοῦ πνευματιστοῦ, τὰ ἐρμάρια νὰ τὸν κατατσακίσουν, τὸ ὡρολόγιον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σκίμποδον, αἱ εἰκόνες ὡς περιφράγματα, ὁ καθρέπτης νὰ σπάσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, τὸ πλαίσιον νὰ περάσῃ εἰς τὸν λαιμόν του, ὁ κλωβὸς νὰ τεθῇ ὡς πῖλος καὶ ὁ ψιττακὸς νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ ρητά του.

Σημ. Τί λέγει ἡ πνευματιστικὴ Ἑταιρεία, γνωρίζει τὰ νέα πειράματα τοῦ κ. Νέη ἢ εἰς τὰ παλαιὰ καταγίνεται ἔτι ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

32. Αἴνιγμα.

Εἶμαι μονάρχης ἐνθρονισμένος
μὲ λομπρὸν στέμμα στεφανωμένος,
γνωρίζω πλῆθος τῶν μυστικῶν σου,
εἶμ' ὁ πιστότερος τῶν πιστῶν σου,
σχεδὸν τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς σου·
εἶμαι ὁ φίλτατος τῆς ψυχῆς σου
καὶ μ' ὅλα ταῦτα μὲ καταθλίβης
μ' ὅλον τὸν θρόνον καὶ τὴν στολήν μου
πολλάκις τέμνης τὴν κεφαλήν μου,
ὅσον δὲ τέμνης γεννᾶται ἄλλη
ἡ χεὶρ σου δ' αὖθις τὴν καταβάλλει
τί φλέγα! τρέφω εἰς τὴν καρδίαν,
διὰ τοιαύτην ἀχαριστίαν,
δι' ὃ καὶ τήκομαι καὶ χαυνοῦμαι
καὶ μετ' ὀλίγον ἀπονεκροῦμαι,
τὸ στέμμα πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου
καὶ τότ' εὑρίσκω τὸν θάνατόν μου.

Α. Ι. Κασιμάτης.

33. Γρῖφος.

Ὁ Ζεὺ ἥρως ἢν ἐὰν ἐμὸς

34. Γρῖφος.

Τὰ (πτρα, πτρα) δένει ναὶ ἀλ οὖς

Κισσός

35. Ἐρωτήσεις πρὸς ἀπόκρισιν.

1ον Διατί ἔγειναν οἱ ὀφθαλμοί;
2ον Ποῖον ἔγκλημα δὲν τιμωρεῖ ὁ νόμος;
3ον Τί καίει χωρὶς νὰ θερμαίνει;

ΣΗΜ. Εἰς τὸν πρῶτον λύτην τῶν περισσοτέρων ἀσκήσεων δοθήσεται ἓν βιβλίον ὠφέλιμον.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 13 ΚΑΙ 14 ΤΕΥΧΟΥΣ

26. Πρόβλημα = Κλυταιμνήστρα

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Δ. Καροῦσος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Θρ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Εἰρήνη Π. ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ὠκεάνειος Ὀμίχλη ἐξ Ἀθηνῶν.

27. Αἴνιγμα = Β — τός

Οὐδεὶς ἔλυσεν αὐτό.

28 Αἴνιγμα = Ἀκάτιον ἄκτιον

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Θρασύβουλος Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Εἰρήνη Π. ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Ὠκεάνειος Ὀμίχλη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δακρύβρεκτος σελὶς ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ὠχρὰ Σελήνη ἐξ Ἀθηνῶν.

29. Γρῖφος. Τὸ ἀλφάβητον περιέχει 24 γράμματα.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ἰωάν. Μπονάνος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Καραμέρος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Θρασύβουλος Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Εἰρήνη Π. ἐξ Ἀθηνῶν.

30. Αἴνιγμα. Πάρος — Φάρος ἢ Κῶς — φῶς.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ 10ετὴς μαθήτρια τοῦ Πρ. Παρθεναγωγείου Ἀδ. Τριανταφυλλίδου, Δίς Πηνελόπη Ε. Παπαχατζῆ· ὁ κ. Ἰωάν. Μπονάνος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀλέκος Καραμέρος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Θρασύβουλος Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Εἰρήνη Π. ἐξ Ἀθηνῶν.

31. Αἴνιγμα. Ἂν — ἐμός = Ἄνεμος.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ 10ετὴς μαθήτρια Πηνελόπη Ε. Παπαχατζῆ, ὁ κ. Ἰωάν. Μπονάνος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀλέκος Καραμέρος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Θρασύβουλος Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Εἰρήνη Π. ἐξ Ἀθηνῶν.

Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 91 Ἀθῆναι.

Τὸ παλαιὸν τοῦτο φωτογραφεῖον ἀνακαινισθὲν ἐσχάτως καὶ πλουτισθὲν μὲ ὅλως νέα μηχανήματα καὶ ἐργαλεῖα ἐκτελεῖ παντὸς εἴδους φωτογραφικὰς ἐργασίας εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ μετὰ καλλιτεχνίας. Ὁμοίως ἐνταῦθα πωλοῦνται καὶ κατασκευάζονται φωτογραφίαι ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιοτήτων εἰς διάφορα μεγέθη καὶ εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς.

«ΦΥΣΙΣ» ΚΑΙ «ΕΡΜΗΣ»

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν εἰς τὴν «Φύσιν» ἀποστέλλεται καὶ ὁ «Ἑρμῆς» ἑβδομαδιαῖον οἰκονομολογικὸν περιοδικὸν σύγγραμα, περιέχον κληρώσεις λαχείων, χρηματιστικὰ καὶ οἰκονομολογικὰ ἄρθρα ἀντὶ φράγκων 25 μόνον διὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ δραχμὰς 22 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δι' ἀμφότερα. Ὁμοίως καὶ διὰ πάντα παλαιὸν συνδρομητὴν τῆς «Φύσεως» παρέχεται τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἀποστέλλοντα τὴν συνδρομήν του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Α. Μ. Γ. Μεσολόγγιον. Συνεστημένη μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς.—Ε. Μ. Πάτρας. Δελτάριον ἐλήφθη. Στείλατε καὶ συνδρομήν σας. — Σ. Κ. Kayadjik. Ἔχει καλῶς. Φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν αὐτόθι, ὡς γράφετε. Εὐχόμεθα καλὰς ἐργασίας. — Ἡ. Ἀ. Βασιλικήν. Διεύθυσίς σας ἠλλάγη, ὡς γράφετε. Ἀναμένομεν καὶ συνδρομήν — Ἡ Ν. Ἀργοστόλιον. Ἔχει καλῶς. Ἀναμένομεν, ὡς γράφετε· — Θ. Σ. Καράκαλ. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ·— S. F. Sidney. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπόδειξιν καὶ φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν· — Κ Κ. Πύργον Βουλγαρίας. Παραγγελίαν μας ἀκόμη δὲν ἐλάβομεν καὶ ἀπορροῦμεν.— Ι Γ. Birchonm! Ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ παραγελλία σας ἐξετελέσθη. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι τόμοι θὰ σᾶς ἀποσταλοῦν προσεχῶς, ἅμα τελειώσουν·— Π. Ν. Κ. Πειραιᾶ. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ·— Μ. Δ. Harrar Ἀβυσσινίας. Ἐπιταγὴ ἐξωφλήθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Β. Β. Κέρκυραν. Ἐπιστολή σας μὲ ἀποδείξεις καὶ χρήματα ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν καὶ ταχυδρομικῶς·— Γ. Π. Λάρισσαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ἔχει καλῶς, ἐγράψαμεν αὐτῷ·— Γ. Α. Φάρσαλα. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Α. Π. Νέαν Ὑόρκην. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν·— Π. Σ. Μασσαλίαν Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ἐστάλη ταχυδρομικῶς.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου